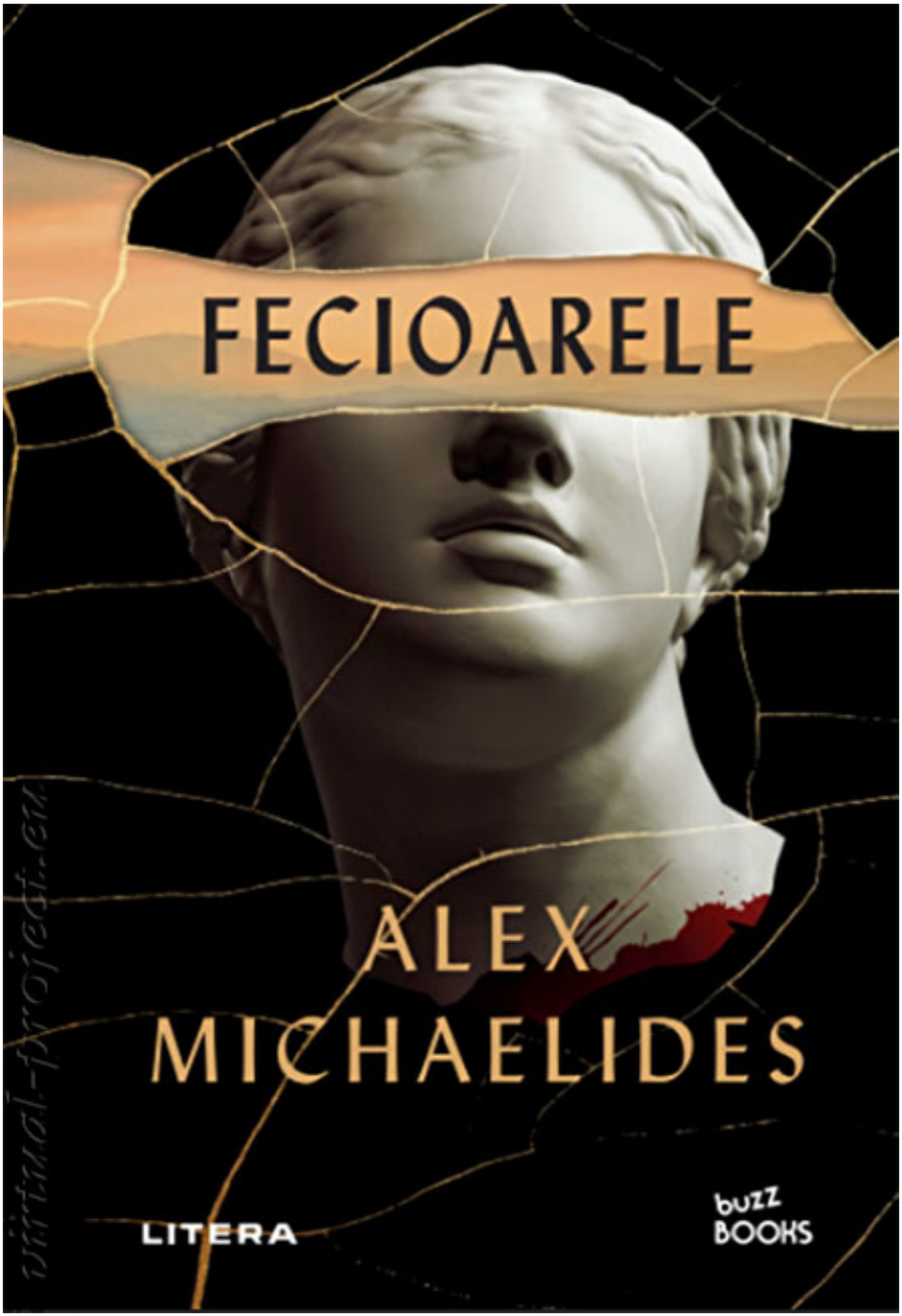
FECIOARELE
ALEX MICHAELIDES
LITERA
buzz BOOKS
mind-project.ro

ALEX MICHAELIDES

FECIOARELE

Original: *The Maidens* (2021)

Traducere din limba engleză şi note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

— 2021 —

Lui Sophie Hannah,
pentru că mi-a dat curajul
de a-mi susţine convingerile

Zi-mi despre al tău prim „te iubesc”…
Nădejdi deşarte, nebunii;
Pân’ ce morminte se clintesc,
Iar morţii prind a dănţui.

Alfred, Lord Tennyson, *The Vision of Sin*

PROLOG

Edward Fosca era un ucigaş.

Ăsta era un fapt. Nu ceva ce Mariana ştia doar la nivelul intelectual, ca idee. Trupul ei ştia. Simţea în oase, în sânge şi în adâncul fiecărei celule.

Edward Fosca era vinovat.

Şi totuşi nu putea s-o dovedească, poate că n-avea s-o dovedească niciodată. Bărbatul acela, monstrul care omorâse cel puţin doi oameni, era foarte probabil să rămână nepedepsit.

Era aşa de îngâmfat, aşa de sigur pe sine. „Crede că a scăpat cu faţa curată”, îşi zise ea. Credea că a câştigat.

Nu era aşa. Nu încă.

Mariana era hotărâtă să fie mai isteaţă decât el. N-avea încotro.

Avea să stea trează toată noaptea şi să rememoreze tot ce se întâmplase. Avea să şadă acolo, în odăiţa aceea întunecoasă din Cambridge, întorcând problema pe toate părţile până ce găsea soluţia. Se uita fix la rezistenţa încinsă a radiatorului de pe perete, o dungă roşie strălucitoare în întuneric, silindu-se să intre într-un fel de transă.

Avea să se întoarcă în gând chiar la început şi să-şi amintească tot. Toate amănuntele.

Şi avea să-l prindă.

PARTEA ÎNTÂI

Nimeni nu mi-a spus că durerea sufletească seamănă aşa de mult cu frica.

C.S. Lewis, *A Grief Observed*

1

Cu câteva zile înainte, Mariana era acasă, în Londra.

Era în genunchi pe podea, înconjurată de cutii. Făcea încă o încercare, fără tragere de inimă, să trieze lucrurile lui Sebastian.

Nu prea reuşea. La un an de la moartea lui, cele mai multe dintre lucrurile sale tot mai erau împrăştiate prin casă, în mormane şi în cutii pe jumătate goale. Părea pur şi simplu incapabilă să ducă treaba asta la bun sfârşit.

Mariana încă îl iubea – asta era problema. Chiar dacă ştia că n-o să-l mai vadă niciodată pe Sebastian – chiar dacă dispăruse pe vecie –, încă îl iubea, şi nu ştia ce să facă cu toată iubirea asta. Era atât de multă şi atât de haotică! Se prelingea, se scurgea, se rostogolea din ea, ca umplutura dintr-o păpuşă de cârpă ale cărei cusături se destramă.

Ar fi dat orice să-şi poată aşeza iubirea într-o cutie, aşa cum încerca să facă cu lucrurile lui. Ce privelişte jalnică: viaţa unui om redusă la o adunătură de obiecte nedorite ce urmează să fie vândute la talcioc.

Mariana vârî mâna în cea mai apropiată cutie. Scoase o pereche de pantofi.

Se uită la ei – vechii pantofi de sport verzi cu care alerga pe plajă. Încă păreau un pic îmbibaţi de apă, cu firişoare de nisip încrustate în tălpi.

„Descotoroseşte-te de ei”, îşi zise. „Aruncă-i în coşul de gunoi. Fă-o.”

Chiar în vreme ce se gândea la asta îşi dădu seama că era imposibil. Pantofii nu erau el; nu erau Sebastian nu erau bărbatul pe care-l iubise şi avea să-l iubească pe vecie. Erau doar nişte pantofi vechi. Şi totuşi, despărţirea de ei ar fi fost un rău pe care şi-l făcea singură, ca şi cum şi-ar fi apăsat un cuţit pe braţ şi ar fi tăiat o fâşie de piele.

În loc de asta, Mariana strânse pantofii la piept, îi ţinu în braţe ca pe un prunc. Şi plânse.

Cum ajunsese într-un asemenea hal?

În răstimp de numai un an, care cândva s-ar fi scurs aproape pe nesimţite – iar acum se întindea în spatele ei ca un peisaj pustiit, strivit de un uragan –, viaţa pe care o cunoscuse fusese ştearsă de pe faţa pământului, lăsând-o în situaţia actuală: treizeci şi şase de ani, singură şi beată într-o seară de duminică; cu mâinile încleştate pe pantofii unui mort, de parcă ar fi fost moaşte – ceea ce, într-un fel, erau.

Ceva frumos, ceva sfânt, murise. Nu rămâneau decât cărţile pe care le citea el, hainele pe care le purta, lucrurile pe care le atingea. Încă simţea pe ele mirosul lui, încă simţea pe vârful limbii gustul lui.

Iată de ce nu putea să-i arunce lucrurile: dacă le păstra, putea cumva să-l păstreze pe Sebastian viu încă un piculeţ; dacă renunţa la ele, îl pierdea cu totul.

De curând, dintr-o curiozitate morbidă şi într-o încercare de a înţelege cu ce se lupta, Mariana recitise toate scrierile lui Freud despre jale şi pierderea unei persoane apropiate. În opinia lui, după moartea cuiva drag trebuie să accepţi pierderea la nivel psihologic şi să te desprinzi de persoana respectivă, pentru că altfel rişti să cazi în jelirea patologică, pe care el o numea melancolie – iar noi îi zicem depresie.

Mariana înţelegea asta. Ştia că ar trebui să se desprindă de Sebastian, însă nu putea – pentru că încă îl iubea. Îl iubea, cu toate că dispăruse pentru totdeauna, dispăruse sub giulgiu – „sub giulgiu, sub giulgiu” – de unde era asta? Tennyson, probabil.

Sub giulgiu.

Aşa părea. De la moartea lui Sebastian, Mariana nu mai vedea lumea colorată. Viaţa era ştearsă şi cenuşie şi îndepărtată, sub un giulgiu – sub o negură de tristeţe.

Voia să se ascundă de lume, cu toată larma şi durerea ei, şi să-şi găsească refugiu în munca sa şi în căsuţa sa galbenă.

Acolo ar fi rămas, dacă Zoe n-ar fi sunat-o de la Cambridge în acea seară de octombrie.

Telefonul de la Zoe, după reuniunea grupului de luni seara – aşa începuse.

Aşa începuse coşmarul.

2

Grupul de luni seara se întrunea în camera din faţă a Marianei.

Era o cameră încăpătoare. Fusese destinată terapiei curând după ce Mariana şi Sebastian se mutaseră în casa cea galbenă.

Le era tare dragă acea casă. Se afla la poalele Primrose Hill{1}, în nord-vestul Londrei, şi era zugrăvită în acelaşi galben viu ca primulele care creşteau pe deal vara. Caprifoiul care se căţăra pe un zid îl acoperea cu totul, iar în lunile de vară parfumul dulce al florilor albe se strecura în casă prin ferestrele deschise, urca scările şi zăbovea prin coridoare şi încăperi, umplându-le de farmec.

Era neobişnuit de cald în acea seară de luni. Cu toate că era începutul lui octombrie, vara indiană persista, ca un oaspete încăpăţânat care refuză să aplece urechea la aluziile frunzelor muribunde din copaci că ar fi vremea să plece. Soarele de la sfârşitul după-amiezii inunda camera din faţă, înecând-o într-o lumină aurie cu nuanţe roşietice. Înainte de a începe, Mariana coborî storurile, însă lăsă ferestrele ghilotină deschise câţiva centimetri, ca să intre aerul.

Apoi aşeză scaunele în cerc.

Nouă scaune. Câte unul pentru fiecare membru al grupului şi unul pentru Mariana. Teoretic, trebuia ca scaunele să fie identice – însă viaţa reală nu e aşa. În ciuda celor mai bune intenţii, adunase de-a lungul anilor scaune cu spătar din diferite materiale, cu diferite forme şi mărimi. Atitudinea sa relaxată faţă de scaune era poate tipică pentru felul în care îşi desfăşura activitatea. Abordarea Marianei era neprotocolară, ba chiar neconvenţională.

Era ironic faptul că îşi alesese ca profesie terapia, în special terapia de grup. Întotdeauna fusese nesigură în privinţa grupurilor – ba chiar neîncrezătoare –, încă din copilărie.

Crescuse în Grecia, la periferia Atenei. Locuiau într-un căsoi vechi şi dărăpănat, în vârful unui deal acoperit cu un văl negru şi verde de măslini. Când era mică, Mariana şedea pe

leagănul ruginit din grădină şi cugeta la oraşul vechi de dedesubt, care se întindea până la coloanele Partenonului de pe vârful altui deal, în depărtare. Părea imens, nesfârşit; minusculă în comparaţie cu el, îl privea cu o presimţire superstiţioasă.

Când o însoţea pe menajeră la cumpărături în piaţa ticsită de lume din centrul Atenei, Mariana era întotdeauna speriată. Se simţea uşurată şi un pic surprinsă când se întorcea acasă teafără. Grupurile mari au continuat s-o intimideze când a mai crescut. La şcoală stătea pe margine, simţind că nu se potrivea cu colegii săi. Şi această impresie de nepotrivire era greu de alungat. După ani, la terapie, ajunsese să înţeleagă că şcoala nu era altceva decât un macrocosmos al unităţii familiale: ceea ce însemna că neliniştea ei ţinea mai puţin de momentul prezent – mai puţin de curtea şcolii, de piaţa din Atena sau de orice alt grup în care se găsea – şi mult de familia şi de casa izolată în care crescuse.

În casa lor era întotdeauna frig, chiar şi în însorita Grecie. Şi era în ea un soi de pustiu – o lipsă de căldură, fizică şi emoţională. În mare parte responsabil pentru asta era tatăl Marianei, care, cu toate că era un bărbat remarcabil din multe puncte de vedere – chipeş, puternic, cu mintea ascuţită –, era şi o persoană foarte complicată. Mariana bănuia că fusese vătămat iremediabil în copilărie. Nu-şi cunoscuse bunicii din partea tatălui, iar el nu prea vorbea de ei. Tatăl lui fusese marinar, şi cu cât vorbea mai puţin despre mama lui, cu atât mai bine. Lucra în port, spunea el, cu un aer atât de ruşinat, încât Mariana credea că trebuie să fi fost prostituată.

Tatăl ei crescuse în mahalalele din Atena şi în portul Pireu – începuse să lucreze pe vase din copilărie, şi curând se implicase în comerţul şi importul de cafea şi grâu şi – îşi închipuia Mariana – produse mai puţin lăudabile. Pe la douăzeci şi cinci de ani cumpărase un vapor şi îşi clădise pe această bază afacerea de transport maritim. Printr-o combinaţie de ferocitate, sânge şi sudoare, îşi crease un mic imperiu.

Era cam ca un rege, îşi zicea Mariana – sau un dictator.

Avea să descopere mai târziu că era un om extraordinar de bogat – nu că ai fi putut ghici din felul auster, spartan, în care trăia. Poate că mama ei – mama ei englezoaică gingaşă, blândă – l-ar fi îmblânzit dacă ar fi trăit. Însă ea murise în mod tragic, de tânără, curând după naşterea fetiţei.

Mariana crescuse fiind foarte conştientă de această pierdere. Ca terapeut ştia că un prunc se percepe pe sine întâia oară prin ochii părinţilor săi. Ne naştem fiind priviţi – expresiile părinţilor, ceea ce vedem reflectat în oglinda ochilor lor, determină felul în care ne vedem pe noi înşine. Mariana pierduse privirea mamei – cât despre tată, ei bine, îi era greu s-o privească în faţă. De obicei se uita undeva peste umărul ei când i se adresa. Mariana se tot foia, schimbându-şi poziţia, îşi târşâia picioarele, încerca să intre în raza privirii lui, sperând să fie văzută – dar, cumva, rămânea întotdeauna la margine.

În rarele ocazii în care izbutea să obţină contactul vizual, în ochii lui nu găsea decât dispreţ, o dezamăgire arzătoare. Ochii lui îi spuneau adevărul: nu era destul de bună. Oricât de mult se străduia, Mariana reuşea să facă ori să spună ce nu trebuia – părea să-l irite prin simpla ei existenţă. O contrazicea la nesfârşit, jucând rolul lui Petruchio cu ea în chip de Catarina – dacă ea zicea că-i frig, el zicea că-i cald; dacă ea zicea că-i soare, el o ţinea una şi bună că plouă. Însă, în ciuda criticilor şi a potrivniciei lui, Mariana îl iubea. Nu-l avea decât pe el şi tânjea să fie demnă de dragostea lui.

Fusese foarte puţină dragoste în copilăria sa. Avea o soră mai mare cu şapte ani, dar nu erau apropiate. Pe Elisa n-o interesa sfioasa ei surioară mai mică. Aşa că Mariana îşi petrecea lungile luni de vară singură, jucându-se în grădină sub privirea aspră a menajerei. Nu-i de mirare deci că nu se simţea în largul său în preajma oamenilor.

Marianei nu-i scăpa ironia faptului că ajunsese să se ocupe de terapia de grup. Totuşi, în mod paradoxal, această nesiguranţă în privinţa altora îi era de folos. În terapia de grup, ţinta tratamentului o constituie grupul, nu individul; să te pricepi la terapia de grup înseamnă – într-o anumită măsură – să fii invizibil.

Mariana se pricepea la asta.

În şedinţe încerca întotdeauna să stea cât mai puţin în calea grupului. Nu intervenea decât atunci când comunicarea se împotmolea, sau când putea fi utilă o intervenţie, sau când ceva o lua razna.

În această zi de luni apăruse aproape imediat un măr al discordiei, necesitând una dintre rarele intervenţii. Problema – ca de obicei – era Henry.

3

Henry ajunsese mai târziu decât ceilalţi. Era aprins la faţă, gâfâia şi părea că nu se ţine bine pe picioare. Mariana se întrebă dacă nu cumva era drogat. N-ar fi fost surprinsă. Bănuia că Henry lua prea multe medicamente – însă, fiind terapeutul, nu medicul lui, nu prea avea ce să facă.

Henry Booth avea numai treizeci şi cinci de ani, însă părea mai bătrân. Părul lui roşcat era presărat cu fire cenuşii, iar faţa îi era plină de cute, precum cămaşa şifonată pe care o purta. Cu sprâncenele mereu încruntate, dădea impresia că era tot timpul încordat, ca un arc. Îi amintea Marianei de un boxer sau luptător care se pregăteşte să dea – sau să primească – următoarea lovitură.

Henry mormăi o scuză pentru întârziere, apoi se aşeză – ţinând în mână un pahar de carton cu cafea.

Tocmai paharul cu cafea era problema.

Liz luă cuvântul imediat. Liz avea în jur de şaptezeci şi cinci de ani, profesoară pensionată, obsedată ca lucrurile să fie făcute „aşa cum se cuvine”, zicea ea. Marianei îi părea cam greu de suportat, chiar enervantă. Şi ghicise ce avea să spună acum.

— N-ai voie să faci asta, protestă Liz, tremurând de indignare şi arătând cu degetul spre paharul cu cafea al lui Henry. N-avem voie să aducem *nimic* de afară. Ştim cu toţii asta.

— De ce nu? mârâi el.

— Pentru că aşa sunt regulile, Henry.

— Ţine-ţi fleanca, Liz.

— Poftim? Mariana, ai auzit ce mi-a zis?

Liz izbucni pe dată în plâns, şi de acolo lucrurile o luară razna – ajungând la altă înfruntare aprigă între Henry şi ceilalţi membri ai grupului, uniţi cu toţii în furia împotriva lui.

Mariana privea cu atenţie, cu un ochi ocrotitor asupra lui Henry, ca să vadă cum se descurca. În ciuda fanfaronadei lui,

era un individ foarte vulnerabil. În copilărie, Henry suferise abuzuri fizice şi sexuale oribile din partea tatălui, până să fie luat în grija autorităţilor şi plimbat printr-o serie de centre de plasament. Pe de altă parte, era o persoană remarcabil de inteligentă – şi o vreme păruse că inteligenţa ar putea fi destul ca să-l salveze: la optsprezece ani intrase la facultate să studieze fizica. Însă după numai câteva săptămâni trecutul îl ajunsese din urmă; avusese o criză foarte gravă – şi nu-şi revenise niciodată pe deplin. Urmase o poveste tristă de automutilări, dependenţă de droguri şi crize repetate, care-l purtaseră mereu prin spitale – până ce psihiatrul lui i-l trimisese Marianei.

Mariana avea o slăbiciune pentru Henry, probabil din cauză că avusese atâta ghinion. Cu toate acestea, nu era sigură că făcuse bine să-l primească în grup. Nu era doar faptul că starea lui era semnificativ mai rea decât a celorlalţi membri: pacienţii foarte bolnavi puteau fi sprijiniţi şi vindecaţi foarte eficient de grupuri, însă puteau şi să le perturbe până la dezintegrare. De îndată ce se formează un grup, apar invidia şi atacurile – şi nu numai din partea forţelor din afară, a celor excluşi din grup, ci şi din partea unor forţe întunecate şi primejdioase *dinăuntrul* grupului însuşi. Şi de când li se alăturase, cu câteva luni înainte, Henry fusese o permanentă sursă de conflict. Îl adusese cu el. Adăpostea în adâncul fiinţei sale o agresivitate latentă, o furie clocotitoare care adesea era greu de stăpânit.

Însă Mariana nu se dădea bătută cu uşurinţă; câtă vreme izbutea să păstreze controlul asupra grupului, era hotărâtă să lucreze cu Henry. Credea în grup, în aceste opt persoane aşezate în cerc – credea în cerc şi în puterea lui de a vindeca. În clipele în care îşi lăsa fantezia să zboare, Mariana avea o viziune oarecum mistică a puterii cercurilor: cercul din soare, lună sau pământ; planetele rotindu-se prin spaţiu; cercul unei roţi; cupola unei biserici – sau o verighetă. Platon spunea că sufletul este un cerc – ceea ce pentru Mariana avea sens. Viaţa e şi ea un cerc, nu-i aşa? – de la naştere la moarte.

Şi când terapia de grup mergea bine, în acest cerc se

petrecea un miracol: naşterea unei entităţi separate, a unui spirit de grup. Acestei minţi colective i se spunea adesea „mintea mare”, mai mare decât suma părţilor, mai inteligentă decât terapeutul sau membrii luaţi individual. Era înţeleaptă, vindecătoare şi cu mare forţă de stăpânire. Mariana avusese prilejul să-i vadă de multe ori puterea. În camera ei din faţă, de-a lungul anilor, multe stafii fuseseră invocate în acest cerc şi îşi aflaseră odihna.

Astăzi era rândul lui Liz să înfrunte fantoma. Pur şi simplu nu putea trece peste problema paharului cu cafea. O scotea din sărite convingerea lui Henry că regulile nu erau şi pentru el, că putea să le încalce cu atâta dispreţ; apoi, dintr-odată, Liz îşi dădu seama cât de mult îi amintea Henry de fratele ei mai mare, care credea că i se cuvine totul şi avea un comportament tiranic. Toată furia reprimată a lui Liz faţă de fratele ei începu să iasă la suprafaţă, ceea ce era bine îşi zise Mariana, deoarece avea nevoie sa iasă la suprafaţă. Cu condiţia ca Henry să poată răbda să fie folosit ca sac de box psihologic.

Ceea ce, desigur, nu putea.

Henry scoase un ţipăt chinuit şi sări brusc în picioare, azvârlind pe jos paharul cu cafea. Paharul se rupse în două în mijlocul cercului, şi o baltă de cafea neagră începu să se lăţească pe pardoseală.

Ceilalţi membri ai grupului protestară imediat, oarecum isterici în indignarea lor. Liz izbucni din nou în plâns, iar Henry încercă să plece. Însă Mariana îl convinse să stea şi să vorbească despre cele întâmplate.

— N-a fost decât un afurisit de pahar cu cafea, ce mare scofală? zise Henry, cu vocea ca de copil revoltat

— Nu-i vorba despre paharul cu cafea, îi replică Mariana. E vorba despre hotare – hotarele acestui grup, regulile pe care le respectăm aici. Am mai vorbit despre asta. Nu putem participa la terapie dacă nu ne simţim în siguranţă. Limitele ne fac să ne simţim în siguranţă. De hotare este vorba în terapie.

Henry se uită la ea fără nicio expresie. N-avea cum să înţeleagă, Mariana o ştia. Limitele, prin definiţie, sunt primul

lucru care dispare atunci când un copil suferă abuzuri. Toate limitele lui Henry fuseseră sfărâmate când era mic. Nu ştia nici când îi importuna pe alţii, pentru că făcea asta de obicei, invadându-le spaţiul personal sau psihologic – stătea prea aproape de tine când îţi vorbea şi manifesta o nevoie de atenţie aşa cum ea nu mai văzuse la niciun pacient. Nimic nu era destul. S-ar fi mutat la ea dacă i-ar fi îngăduit. Ţinea de Mariana să păstreze hotarul dintre ei, parametrii relaţiei lor. Aceasta era treaba ei ca terapeut.

Însă Henry tot timpul o solicita, o zgândărea încercând s-o scoată din sărite… şi în feluri cărora ei îi era tot mai greu să le facă faţă.

4

Henry zăbovi după plecarea celorlalţi, pretextând că voia să ajute la curăţarea mizeriei, însă Mariana ştia că nu era doar atât. Cum el stătea acolo tăcut, urmărind-o cu privirea, îl încurajă un pic:

— Haide, Henry. E vremea să pleci… Vrei ceva anume?

Henry încuviinţă din cap, dar nu răspunse. Apoi vârî mâna în buzunar.

— Uite. Ţi-am adus ceva, îi zise scoţând un inel, o chestie ieftină şi urâtă de plastic roşu, care arăta ca şi cum ar fi provenit dintr-o cutie cu cereale. E pentru tine. Un cadou.

Mariana clătină din cap.

— Ştii că nu-l pot primi.

— De ce nu?

— Trebuie să încetezi să-mi mai aduci lucruri, Henry. Bine? Acum chiar trebuie să pleci acasă.

El nu se clinti. Mariana reflectă câteva clipe. Nu plănuise să-l înfrunte aşa, nu acum, însă părea momentul potrivit.

— Uite ce-i, Henry. Trebuie să discutăm ceva.

— Ce?

— Joi, după ce am terminat lucrul cu grupul de seară, m-am uitat pe fereastră. Şi te-am văzut afară. Vizavi, lângă felinar. Privind casa.

— N-am fost eu, frate.

— Ba ai fost. Ţi-am văzut faţa. Şi nu-i prima oară când te văd acolo.

Henry se înroşi ca focul şi-şi feri privirea. Scutură din cap.

— Nu eu, nu…

— Uite ce-i. E în ordine să fii curios în privinţa altor grupuri cu care lucrez. Însă e un lucru despre care vorbim *aici,* în grup. Nu-i în ordine să treci la faptă. Nu-i în ordine să mă spionezi. Acest fel de purtare mă face să mă simt invadată şi ameninţată, şi…

— Nu spionez! Doar stăteam acolo. Şi ce-i cu asta, la dracu'?

— Aşadar, recunoşti că erai acolo?

Henry făcu un pas spre ea.

— De ce nu putem fi doar noi? De ce nu te ocupi de mine fără *ei?*

— Ştii de ce. Pentru că mă ocup de tine ca parte a unui grup, nu te pot primi şi individual. Dacă ai nevoie de terapie individuală, îţi pot recomanda un coleg…

— Nu, te vreau pe *tine*…

Henry mai avansă un pas. Mariana rămase pe poziţii şi ridică mâna.

— Nu. Opreşte-te. Bine? Eşti mult prea aproape. Henry…

— Stai. Uite…

Înainte să-l poată opri, îşi ridică puloverul gros, negru – şi acolo, pe pieptul lui alb, fără păr, era o privelişte oribilă.

Fusese folosită o lamă de ras, şi în piele fuseseră crestate cruci adânci. Cruci roşii ca sângele, de diferite mărimi, tăiate pe piept şi pe burtă. Unele erau ude, încă sângerând, din ele se prelingeau picături; altele aveau crustă şi mărgele roşii întărite – ca nişte lacrimi sângerii congelate.

Marianei i se întoarse stomacul pe dos. O cuprindea repulsia şi ar fi vrut să-şi întoarcă privirea, dar nu şi-o îngădui. Acesta era un strigăt de ajutor, bineînţeles, 0 încercare de a obţine o reacţie de îngrijire, însă nu doar atât: era şi un atac emoţional, un asalt psihologic asupra simţurilor ei. În sfârşit, Henry izbutise să i se strecoare pe sub gardă, s-o provoace, şi îl ura pentru asta.

— Ce-ai făcut, Henry?

— N-am… n-am putut să mă abţin. A trebuit s-o fac. Şi tu… a trebuit să vezi.

— Şi acum, că am văzut, cum crezi că mă simt? Poţi pricepe cât de supărată sunt? Vreau să te ajut, dar…

— Dar ce? râse el. Ce te opreşte?

— Momentul potrivit ca să-ţi ofer sprijin este în timpul şedinţei cu grupul. Ai avut ocazia în această seară, dar n-ai profitat de ea. Am fi putut să te ajutăm cu toţii. Suntem toţi aici ca să te ajutăm…

— Nu vreau ajutorul *lor,* pe *tine* te vreau. Mariana, am

nevoie de tine…

Trebuia să-l facă să plece, o ştia. Nu era treaba ei să-i cureţe rănile. Avea nevoie de îngrijire medicală. Trebuia să fie fermă, pentru binele lui, ca şi al ei. Însă nu se putea hotărî să-l dea pe uşă afară, şi nu pentru prima dată empatia Marianei învinse bunul-simţ.

— Stai. Stai un pic.

Se duse la comodă, deschise un sertar şi scotoci prin el. Scoase o trusă de prim ajutor. Tocmai dădea s-o deschidă când îi sună telefonul.

Se uită la număr. Era Zoe. Răspunse.

— Zoe?

— Poţi vorbi? E important.

— Lasă-mă un pic. Te sun eu.

Mariana închise telefonul şi, răsucindu-se spre Henry, îi aruncă trusa de prim ajutor.

— Henry, ţine asta. Curăţă-te singur. Mergi la medicul tău, dacă e nevoie. Bine? Te sun mâine.

— Asta-i tot? Şi zici că eşti o afurisită de terapeută?

— E destul. Încetează. Trebuie să pleci.

Fără să-i ia în seamă protestele, Mariana îl dirijă cu hotărâre în hol şi afară din casă. Când închise uşa după el simţi impulsul de a o încuia, dar i se împotrivi.

Apoi se duse în bucătărie, unde deschise frigiderul şi scoase o sticlă de sauvignon blanc.

Era cu nervii la pământ. Trebuia să se adune înainte s-o sune pe Zoe. Nu voia s-o împovăreze pe fată cu mai mult decât avea deja. Relaţia lor fusese dezechilibrată de la moartea lui Sebastian – şi de acum încolo Mariana era hotărâtă să refacă echilibrul. Trase aer în piept ca să se liniştească, apoi îşi turnă un pahar mare de vin şi formă numărul.

Zoe răspunse de la primul sunet.

— Mariana?

Mariana ştiu pe dată că era ceva în neregulă. În vocea lui Zoe era o încordare, ceva presant, lucruri pe care Mariana le asocia cu momentele de criză. „Pare înspăimântată”, îşi zise,

iar bătăile inimii i se înteţiră.

— Draga mea, este… este vreo problemă? Ce s-a întâmplat?

Zoe şovăi o clipă înainte de a rosti cu voce slabă:

— Deschide televizorul. Deschide la ştiri.

5

Mariana întinse mâna după telecomandă.

Deschise vechiul şi ponositul televizor portabil aşezat pe cuptorul cu microunde – unul dintre lucrurile pe care Sebastian le păstra cu sfinţenie, cumpărat pe când era student, la care urmărea meciurile de crichet şi de rugby în vreme ce se prefăcea că o ajută să gătească mesele din weekend. Aparatul era cam năzuros, şi pâlpâi un pic înainte să se trezească la viaţă.

Mariana dădu pe canalul de ştiri al BBC. Un reporter de vârstă medie povestea ceva. Stătea undeva afară; se întuneca şi era greu să vezi exact unde – un câmp, poate, sau o pajişte. Vorbea direct în camera de luat vederi.

— …şi a fost găsit în Cambridge, în rezervaţia naturală cunoscută drept Paradisul. Mă aflu aici cu bărbatul care a făcut descoperirea… Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat?

Întrebarea era adresată cuiva din afara câmpului vizual – şi camera se răsuci spre un bărbat scund, agitat, roşu la faţă, la vreo şaizeci şi cinci de ani. Clipi în lumină, părând orbit, apoi vorbi şovăielnic:

— A fost acum câteva ore… Întotdeauna scot câinele la plimbare la patru, aşa că atâta trebuie să fi fost – poate că patru şi un sfert, patru şi douăzeci. Îl plimb pe lângă râu, pe cărare… Mergeam prin Paradis, şi… Se poticni şi nu mai termină fraza. Încercă din nou: Ei bine, câinele a dispărut în iarba înaltă de lângă mlaştină. N-a vrut să vină când l-am strigat. M-am gândit că a dat de o pasăre ori o vulpe, ceva, aşa că m-am dus să văd. Am mers printre arbori… până la marginea mlaştinii, lângă apă… şi acolo, acolo era…

În ochii bărbatului apăru ceva straniu. O privire pe care Mariana o cunoştea mult prea bine. „A văzut ceva îngrozitor”, îşi zise. „Nu vreau să aud. Nu vreau să ştiu ce este.”

Bărbatul continuă, neobosit, acum mai repede, ca şi cum simţea nevoia să scape de asta.

— Era o fată – nu putea să aibă mai mult de douăzeci de

ani. Avea părul lung şi roşcat. Cel puţin cred că era roşcat. Era sânge peste tot, aşa de mult…

Cum îşi pierduse iar şirul vorbelor, reporterul îl încurajă.

— Era moartă?

— Aşa e, spuse bărbatul încuviinţând din cap. Fusese înjunghiată. De multe ori. Şi… faţa ei… Doamne, a fost groaznic! Ochii ei… ochii ei erau deschişi… aţintiţi… aţintiţi…

Se întrerupse, şi pe obraji începură să-i şiroiască lacrimi. „E şocat”, se gândi Mariana. „N-ar trebui să i se ceară să vorbească. Opriţi-vă odată!”

Chiar atunci, recunoscând poate că mersese prea departe, reporterul puse brusc capăt interviului, iar camera de luat vederi panoramă înapoi la el.

— Ştire de ultimă oră de aici, din Cambridge: poliţia investighează descoperirea unui cadavru. Victima unui atac sălbatic cu cuţitul se pare că este o femeie puţin trecută de douăzeci de ani…

Mariana închise televizorul. Rămase un moment cu ochii la el, uluită, neputând să se mişte. Apoi îşi aminti de telefonul pe care-l ţinea în mână şi-l duse la ureche.

— Zoe? Mai eşti acolo?

— Cred… cred că e Tara.

— Poftim?

Tara era o bună prietenă a lui Zoe. Erau în acelaşi an la St. Christopher’s College din cadrul Universităţii din Cambridge. Mariana şovăi, încercând să nu pară prea neliniştită.

— De ce spui asta?

— Pare să fie Tara, nimeni n-a mai văzut-o de ieri încoace, am întrebat pe toată lumea şi sunt… sunt aşa de speriată, nu ştiu ce să…

— Ia-o mai încet. Când ai văzut-o ultima dată pe Tara?

— Aseară. După o scurtă pauză, Zoe adăugă: Şi, Mariana, ea… se purta aşa de ciudat, că…

— Cum adică, ciudat?

— A zis nişte chestii… Nişte chestii smintite.

— Cum adică, smintite?

Se lăsă tăcerea, apoi Zoe răspunse în şoaptă:

— Nu pot să vorbesc acum despre asta. Vii încoace?

— Sigur că vin. Dar ascultă-mă. Ai vorbit cu cei de la colegiu? Trebuie să le spui, trebuie să-i spui decanului.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune-le ce mi-ai spus acum mie. Că îţi faci griji pentru ea. Ei vor lua legătura cu poliţia şi cu părinţi Tarei…

— Părinţii ei? Dar… dacă mă înşel?

— Sunt sigură că *te înşeli,* zise Mariana, părând mult mai încrezătoare decât simţea. Sunt sigură că Tara e bine, dar trebuie să ne asigurăm. Înţelegi asta, nu? Vrei să-i sun eu în locul tău?

— Nu, nu, e în ordine… Îi sun eu.

— Bine. Apoi du-te la culcare, da? Ajung acolo dimineaţă la prima oră.

— Mulţumesc, Mariana. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Mariana închise telefonul. Paharul cu vin alb pe care şi-l turnase stătea pe blat neatins. Dintr-o mişcare îl luă şi-l goli pe nerăsuflate.

Îi tremura mâna când o întinse spre sticlă şi-şi mai umplu un pahar.

6

Mariana se duse la etaj şi începu să-şi pună lucrurile într-o geantă de voiaj mică, pentru eventualitatea în care trebuia să stea în Cambridge o noapte sau două.

Încercă să nu-şi lase gândurile s-o ia la goană, dar era greu, căci se simţea incredibil de neliniştită. Pe undeva pe acolo era un bărbat – probabil era un bărbat, dată fiind violenţa extremă a atacului – periculos de bolnav care omorâse în mod oribil o tânără… o tânără care se poate să fi locuit la câţiva metri de locul în care dormea draga ei Zoe.

Posibilitatea ca victima să fi fost Zoe era un gând pe care Mariana se strădui să-l ignore, dar nu-l putea alunga cu totul. Se simţea îngreţoşată de un soi de frică pe care n-o mai simţise decât o dată în viaţă – în ziua în care murise Sebastian. O senzaţie de neputinţă, o oribilă incapacitate de a-i apăra pe cei pe care-i iubeşti.

Se uită la mâna ei dreaptă. Nu-şi putea stăpâni tremurul. O strânse în pumn, tare de tot. N-avea să facă asta – n-avea să se piardă cu firea. Nu acum. Avea să rămână calmă. Avea să se concentreze.

Zoe avea nevoie de ea – nimic altceva nu conta.

„Of, dacă ar fi aici Sebastian! El ar şti ce să facă.” N-ar fi stat pe gânduri, n-ar fi tras de timp, n-ar fi pregătit o geantă de voiaj. Ar fi înhăţat deja cheile şi ar fi ieşit în goană pe uşă în clipa în care ar fi terminat de vorbit cu Zoe. Asta ar fi făcut Sebastian. De ce n-o făcuse şi ea?

„Pentru că eşti o laşă”, îşi zise.

Acesta era adevărul. Of, de-ar fi avut un pic din puterea lui Sebastian! Un pic din curajul lui! „Haide, iubito”, îl auzea spunând, „ia-mă de mână şi o să-i înfruntăm împreună pe ticăloşi.”

Mariana se aşeză pe pat şi rămase întinsă acolo, gata să alunece în somn. Pentru prima oară în mai bine de un an, ultimele sale gânduri înainte să aţipească nu se îndreptară spre soţul ei mort.

În loc de asta, se pomeni gândindu-se la alt bărbat: silueta cernită, înarmată cu un cuţit, care abătuse o soartă atât de oribilă asupra bietei fete. Mintea Marianei cugeta la el în vreme ce pleoapele îi pâlpâiau şi se închideau. Se întreba cine era bărbatul acela. Se întreba ce făcea în acel moment, unde era…

Şi la ce se gândea.

7

7 octombrie

După ce ai omorât un om nu mai e cale de întoarcere.

Acum îmi dau seama de asta. Îmi dau seama că am devenit cu totul altcineva.

E ca şi când te-ai naşte din nou, presupun. Dar nu o naştere obişnuită – e o metamorfoză. Ceea ce răsare din cenuşă nu e o pasăre Phoenix, ci o făptură mai urâtă: diformă, neputând să zboare, un prădător care îşi foloseşte ghearele ca să taie şi să sfâşie.

Simt că mă controlez acum, scriind asta. În acest moment sunt calm şi sănătos la cap.

Dar nu sunt un singur eu.

Mai devreme sau mai târziu, celălalt eu o să se ridice, setos de sânge, nebun şi căutând răzbunare. Şi n-o să aibă tihnă până n-o află.

Eu sunt doi oameni în aceeaşi minte. O parte din mine îmi păstrează secretele – doar ea ştie adevărul –, însă e ţinută prizonieră, închisă, sedată, nu este lăsată să vorbească. Găseşte o supapă atunci când paznicul e neatent o clipă. Când sunt beat, sau adorm, încearcă să vorbească. Dar nu-i uşor. Comunicarea vine cu întreruperi – un plan de evadare cifrat dintr-un lagăr de prizonieri de război. În clipa în care ajunge prea aproape, un paznic încâlceşte mesajul. Se înalţă un zid, un vid îmi umple mintea. Amintirea pe care mă străduiam s-o dibui se evaporă.

Dar o să perseverez. Trebuie. Cumva, o să-mi aflu calea prin fum şi întuneric şi o să iau legătura cu ea – partea mea întreagă la minte. Partea care nu vrea să vatăme oameni. Îmi poate spune multe. Multe lucruri pe care trebuie să le ştiu. Cum şi de ce am ajuns aşa – aşa de departe de ceea ce voiam să fiu, aşa de plin de ură şi furie, aşa de strâmb pe dinăuntru…

Sau mă mint singur? Am fost întotdeauna aşa şi n-am vrut s-o recunosc?

Nu. N-o să cred asta.

La urma urmei, oricine are dreptul să fie personajul pozitiv în propria-i poveste. Aşa că trebuie să mi se îngăduie să fiu personajul pozitiv în povestea mea. Cu toate că nu sunt.

Sunt personajul negativ.

8

A doua zi dimineaţă, când pleca de acasă, Marianei i se păru că-l vede pe Henry.

Stătea vizavi, după un copac.

Când se uită mai bine constată că nu era nimeni. Trebuie să-şi fi imaginat, îşi zise – şi chiar dacă în acest moment avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji. Îl izgoni pe Henry din minte şi luă metroul spre gara King's Cross.

În gară urcă în rapidul de Cambridge. Era o zi însorită şi cerul era de un albastru prefect, brăzdat doar de câţiva funigei de nori albi. Se aşeză la geam şi privi afară în vreme ce trenul gonea pe lângă garduri vii verzi şi întinderi de grâu auriu care se unduiau în adierea vântului ca o mare galbenă vălurită.

Mariana era bucuroasă că îi bate soarele în faţă – tremura, însă de nelinişte, nu din cauza lipsei căldurii. Nu reuşea să-şi alunge îngrijorarea pentru cele întâmplate. Nu mai vorbise cu Zoe din ajun. Îi trimisese un mesaj de dimineaţă, dar încă nu primise răspuns.

Poate că fusese o alarmă falsă; poate că Zoe se înşelase.

Mariana spera sincer să fie aşa – şi nu doar pentru că o cunoştea personal pe Tara: stătuse la ei, Londra, într-un weekend, cu câteva luni înainte de moartea lui Sebastian. Dar în primul rând, în mod egoist, era îngrijorată pentru Tara de dragul lui Zoe.

Zoe avusese, din mai multe motive, o adolescenţă dificilă, pe care reuşise s-o depăşească; mai mult decât atât, realizase „o transcendere triumfătoare", cum se exprimase Sebastian, culminând cu admiterea la engleză la Universitatea din Cambridge. Tara fusese prima persoană cu care Zoe se împrietenise acolo, iar pierderea Tarei, îşi zise Mariana, şi încă în asemenea împrejurări cumplite, ar fi putut s-o facă pe Zoe să deraieze complet.

Dintr-un motiv oarecare, Mariana nu-şi putea lua gândul de la convorbirea lor telefonică. Era ceva ce nu-i dădea pace.

Nu reuşea să-şi dea seama ce anume.

Să fi fost tonul lui Zoe? Avusese impresia că fata îi ascundea ceva. Să fi fost uşoara ezitare, chiar eschivare, când o întrebase care erau lucrurile „smintite” pe care le spusese Tara?

„Nu pot sa vorbesc acum despre asta.”

De ce nu?

Ce anume îi spusese Tara?

„Poate că nu-i nimic, termină cu prostiile”, se dojeni. Avea aproape o oră de mers cu trenul; nu putea să şadă acolo înnebunindu-se singură. Ar fi fost o epavă la sosire. Trebuia să se gândească la altceva.

Vârî mâna în geantă şi scoase o revistă – *The British Journal of Psychiatry*. O răsfoi, dar nu se putea concentra la niciun articol.

Inevitabil, mintea îi ajungea la Sebastian. Gândul că se întorcea la Cambridge fără el o umplea de groază. Nu mai fusese acolo de la moartea lui.

Mergeau adesea împreună s-o vadă pe Zoe, şi Mariana avea amintiri dragi despre acele vizite: îşi amintea ziua în care o duseseră pe Zoe la St. Christopher’s College şi o ajutaseră să despacheteze şi să se instaleze. Fusese unul dintre cele mai fericite momente petrecute împreună, simţindu-se ca nişte părinţi mândri de fetiţa lor de suflet, pe care o iubeau atât de mult.

Zoe păruse aşa de mică şi de vulnerabilă în ziua aceea, când se pregăteau să plece, şi în vreme ce îşi luau rămas-bun Mariana îl văzuse pe Sebastian privind-o pe Zoe cu atâta tandreţe, cu atâta dragoste amestecată cu îngrijorare, de parcă s-ar fi uitat la propriul lui copil, ceea ce, într-un fel, chiar făcea. După ce ieşiseră din camera lui Zoe nu se înduraseră să plece din Cambridge, aşa că se plimbaseră împreună pe malul râului, la braţ, ca atunci când erau tineri. Pentru că amândoi fuseseră studenţi aici, iar universitatea din Cambridge, la fel ca oraşul, era legată strâns de povestea lor de dragoste.

Acolo se cunoscuseră, când Mariana avea doar nouăsprezece ani.

Întâlnirea fusese cu totul întâmplătoare. Nu era vreun

motiv să se întâmple – erau la facultăţi diferite, cu profiluri diferite: Sebastian era la studii economice; Mariana, la engleză. O înspăimânta gândul că la fel de bine ar fi putut să nu se întâlnească niciodată. Ce-ar fi fost atunci? Cum ar fi fost viaţa ei? Mai bună – sau mai rea?

În ultima vreme, Mariana îşi tot scormonea memoria – căutând trecutul, încercând să-l vadă limpede: încercând să înţeleagă şi să pună în context călătoria pe care o făcuseră împreună. Încerca să-şi amintească gesturi mărunte, să reconstituie conversaţii uitate, să-şi închipuie în orice clipă ce-ar fi putut să spună sau să facă Sebastian. Dar nu era sigură cât era realitate şi cât rodul imaginaţiei sale; cu cât îşi amintea mai mult, cu atât părea că Sebastian devine o legendă, Acum era doar spirit, doar poveste.

Mariana avea optsprezece ani când se mutase în Anglia. Era o ţară căreia îi conferise încă din copilărie o aură romantică. Poate că era inevitabil, dat fiind că mama ei englezoaică adusese atât de mult din ţara natală în acea casă din Atena: corpuri de bibliotecă şi rafturi în fiecare încăpere, cu o colecţie de cărţi englezeşti, romane, piese de teatru, poezii, toate transportate acolo în mod misterios înainte de naşterea Marianei.

Îşi imagina cu drag sosirea mamei sale la Atena – înarmată cu cufere şi valize pline de cărţi în loc de haine. Şi, în lipsa ei, copila singuratică avea să caute în cărţile mamei alinare şi tovărăşie. În lungile după-amiezi de vară, Mariana ajunsese să îndrăgească felul în care stătea o carte în mâinile sale, mirosul de hârtie, senzaţia pe care i-o dădea întoarcerea unei file. Şedea în leagănul ruginit, la umbră, muşca dintr-un măr verde fraged sau dintr-o piersică prea coaptă şi se pierdea într-o poveste.

Prin aceste poveşti, Mariana se îndrăgostise de o viziune a Angliei şi a caracterului englezesc – o Anglie care se prea poate să nu fi existat niciodată în afara paginilor acelor cărţi: o Anglie cu ploaie caldă de vară şi vegetaţie udă şi flori de măr, cu râuri şerpuitoare şi sălcii şi crâşme săteşti cu un foc zdravăn în vatră. Anglia cu „Cei cinci faimoşi{2}” şi Peter Pan

şi Wendy, Regele Arthur şi Camelot, *La răscruce de vânturi* şi Jane Austen, Shakespeare – şi Tennyson.

Aici pătrunsese prima oară Sebastian în povestea Marianei, pe când era o copiliţă. La fel ca toţi eroii pozitivi, îşi făcuse simţită prezenţa mult înainte să apară în carne şi oase. Mariana încă n-avea nicio idee despre înfăţişarea acelui erou romantic din capul său, dar nu se îndoia nicio clipă că era real.

Era undeva acolo – şi într-o bună zi avea să-l găsească.

Şi apoi, peste ani, când ajunsese la Cambridge ca studentă, era aşa de frumos, ca în vise, încât simţise că păşea într-un basm – într-un oraş fermecat dintr-o poezie de-a lui Tennyson. Şi Mariana era sigură că-l va găsi acolo, în acel loc vrăjit. Că va găsi iubirea.

Cambridge-ul din realitate nu era însă un basm, ci un loc ca oricare altul. Şi problema cu avântul imaginaţiei Marianei – aşa cum descoperise mai târziu, la terapie – era că se adusese acolo pe sine. În copilărie, la şcoală, fiindu-i greu să se integreze, bântuise pe coridoare în pauze, singuratică şi fără odihnă ca o stafie – gravita spre bibliotecă, unde se simţea în largul său, aflându-şi acolo refugiul. Iar acum, ca studentă la St. Christopher's College, se repeta tiparul: Mariana îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în bibliotecă, împrietenindu-se doar cu câţiva studenţi la fel de sfioşi şi cu nasul în cărţi. Nu stârnea interesul nici unuia dintre băieţii din anul ei, şi nimeni nu-i ceruse vreo întâlnire.

Poate că nu era destul de atrăgătoare? Semăna mai puţin cu mama sa, mai mult cu tatăl, cu părul negru şi ochii negri impresionanţi. Peste ani, Sebastian avea să-i complimenteze adesea frumuseţea, însă ea nu se simţise niciodată cu adevărat frumoasă în sinea ei. Iar dacă totuşi *era* frumoasă, asta se întâmpla numai datorită lui Sebastian: scăldându-se în căldura luminii lui, se deschisese ca o floare. Oricum, la început, ca adolescentă, Mariana nu prea avea încredere în înfăţişarea sa, şi nu îmbunătăţea cu nimic lucrurile faptul că avea vederea slabă, ceea ce o silise să poarte ochelari urâţi, groşi, încă de la zece ani. La cincisprezece ani adoptase lentilele de contact,

întrebându-se dacă asta putea să-i schimbe atât aspectul fizic, cât şi părerea despre sine. Stătea în faţa oglinzii, încercând fără succes să se vadă limpede şi niciodată mulţumită de ceea ce vedea. Chiar şi la acea vârstă, Mariana era vag conştientă că atractivitatea are de-a face cu lumea interioară: o încredere în sine care ei îi lipsea.

Cu toate acestea, la fel ca personajele imaginare pe care le adora, Mariana credea în dragoste. În ciuda a două semestre nefavorabile la universitate, refuza să renunţe la speranţă.

La fel ca Cenuşăreasa, rezista în aşteptarea balului.

Balul de la St. Christopher's avea loc pe Backs, vastele întinderi de iarbă din spatele colegiului care ajungeau până la malul apei. Fuseseră ridicate corturi mari pline cu mâncare şi băutură, muzică şi dans. Mariana se înţelesese cu nişte prieteni să se întâlnească acolo, dar nu reuşea să-i găsească în mulţime. Avusese nevoie de tot curajul ca să vină singură la bal, şi acum îi părea rău. Stătea în picioare lângă râu, simţindu-se groaznic de nepotrivită printre aceste fete frumoase în rochii elegante şi tineri în haine de seară – cu toţii emanând o sofisticare şi o încredere în sine fără margini. Sentimentele ei, tristeţea şi sfiala, erau cu totul nepotrivite cu veselia din jur, îşi dădu ea seama. Să stea acolo, pe tuşă, să privească viaţa de pe margine – în mod clar, acesta era locul care i se cuvenea; fusese o greşeală chiar şi să-şi închipuie altceva. Se hotărî să renunţe şi să se întoarcă în camera ei.

În clipa aceea auzi un pleoscăit zdravăn.

Se uită în jur. Mai răsunară câteva pleoscăituri, apoi râsete şi strigăte. În apropiere, pe râu, câţiva băieţi se zbenguiau cu bărci cu vâsle sau manevrate cu prăjini, iar unul dintre ei se dezechilibrase şi căzuse în apă.

Mariana îl urmări cu privirea pe tânărul care ieşise la suprafaţă. Acesta înotă până la mal şi se săltă pe uscat, ivindu-se ca o ciudată făptură fabuloasă, un semizeu născut în apă. Avea doar nouăsprezece ani, însă arăta a bărbat, nu a băiat. Era înalt, musculos şi ud leoarcă; pantalonii şi cămaşa se lipeau de el, părul blond îi intrase în ochi, orbindu-l. Ridică mâna, îşi dădu deoparte părul, se uită printre şuviţe – şi o zări

pe Mariana.

Fusese un moment ciudat, desprins din timp – acel prim moment în care se văzuseră unul pe altul. Timpul părea că încetineşte, se aplatizează şi se întinde. Mariana era încremenită, ţintuită de privirea lui, neputând să se uite în altă parte. Era o senzaţie ciudată, cam ca atunci când recunoşti pe cineva – cineva pe care îl cunoscuse foarte bine cândva şi nu-şi putea aminti unde sau când se rătăciseră unul de altul.

Tânărul nu băgă în seamă strigătele zeflemitoare ale prietenilor săi. Cu un zâmbet curios, care era tot mai larg, se apropie de ea.

— Bună. Sunt Sebastian.

Şi asta fusese tot.

„Aşa a fost scris" este expresia grecească. Însemnând, simplu, că din acel moment destinele lor erau pecetluite. Privind înapoi, Mariana încercase adesea să-şi amintească amănuntele acelei seri decisive – despre ce vorbiseră, cât de mult dansaseră, când se sărutaseră prima oară. Însă, oricât s-ar fi străduit, amănuntele îi alunecau printre degete ca firişoarele de nisip. Nu-şi putea aminti decât că se sărutau când răsărise soarele – şi din acel moment fuseseră nedespărţiţi.

Îşi petrecuseră prima vară împreună la Cambridge – trei luni cuibăriţi unul în braţele celuilalt, netulburaţi de lumea din afară. Timpul era încremenit în acest loc atemporal; era mereu soare şi îşi petreceau zilele făcând dragoste sau în lungi picnicuri alcoolizate pe Backs, sau pe râu, navigând pe sub poduri de piatră, pe lângă sălcii şi vaci care păşteau pe câmpurile neîngrădite. Sebastian stătea în picioare în partea din spate a bărcii şi înfigea ghionderul în matca râului ca să-i împingă înainte, în vreme ce Mariana, simţind furnicături de la alcool, făcea dâre cu degetele prin apă, uitându-se la lebedele care alunecau pe alături. Cu toate că pe atunci nu ştia, era deja atât de îndrăgostită, încât nu mai avea cale de scăpare.

La un anumit nivel, fiecare dintre ei devenise celălalt – se

uniseră ca bobiţele de mercur.

Asta nu înseamnă că nu existau între ei diferenţe. Spre deosebire de copilăria privilegiată a Marianei, Sebastian crescuse în lipsuri. Părinţii lui erau divorţaţi şi nu era apropiat de niciunul dintre ei. Simţea că nu-i oferiseră un start bun în viaţă şi că trebuise să-şi croiască singur drumul, de la bun început. Din multe puncte de vedere, Sebastian spunea că se regăseşte în tatăl Marianei şi în hotărârea lui de a reuşi în viaţă. Şi pentru Sebastian banii erau importanţi, deoarece, spre deosebire de Mariana, crescuse fără ei, aşa că îi respecta şi era hotărât să-şi clădească o carieră de succes, „ca să putem construi ceva sigur pentru noi şi pentru viitor – şi pentru copiii noştri”.

Iată cum vorbea la doar douăzeci de ani: aşa de ridicol de matur. Şi aşa de naiv, ca să presupună că-şi vor petrece restul vieţii împreună. În acele zile trăiau în viitor, plănuindu-l la nesfârşit – şi nevorbind niciodată de trecut şi de anii nefericiţi de până la întâlnirea lor. În mai multe privinţe, viaţa Marianei şi cea a lui Sebastian începuseră când se găsiseră unul pe altul – în acea clipă în care se văzuseră lângă râu. Mariana credea că iubirea lor avea să continue pe vecie. Că n-o să se sfârşească niciodată…

În retrospectivă, fusese oare un sacrilegiu acea presupunere? Un fel de hybris?

Poate.

Pentru că uite-o acum, singură în acest tren, în această călătorie pe care o făcuseră împreună de nenumărate ori, în diferite etape ale vieţii lor şi cu stări de spirit diferite – de cele mai multe ori fericite, uneori nu –, vorbind, citind sau dormind, capul Marianei odihnindu-se pe umărul lui. Acestea erau clipele banale, tihnite, şi ar fi dat orice să le regăsească.

Aproape că putea să şi-l imagineze acolo – în vagon, şezând lângă ea – şi, dacă se uita la fereastră, se aştepta pe jumătate să vadă faţa lui Sebastian oglindită acolo, alături de a sa, peste peisajul care se desfăşura afară.

Însă Mariana văzu altă faţă.

Faţa unui bărbat care se uita la ea.

Clipi tulburată şi întoarse capul dinspre fereastră ca să-l privească. Bărbatul şedea în faţa ei, mâncând un măr. Şi-i zâmbea.

9

Bărbatul continua să se uite la Mariana – cu toate că era prea mult să-i spună bărbat, se gândi.

Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani: faţă de băieţandru şi păr castaniu creţ, iar obrajii imberbi îi erau stropiţi cu pistrui, ceea ce-l făcea să pară şi mai tânăr.

Era înalt şi slab ca o scândură, îmbrăcat cu o haină de catifea reiată neagră, cămaşă şifonată şi o eşarfă de colegiu cu albastru, roşu şi galben. Ochii căprui, mascaţi parţial de ochelarii de modă veche, cu ramă de oţel, sclipeau de inteligenţă şi curiozitate şi o priveau pe Mariana cu un interes evident.

— Ce mai faci?

Mariana îl privi cu atenţie, un pic derutată.

— Ne… ne cunoaştem?

El zâmbi larg.

— Încă nu. Dar trag nădejde.

Mariana nu răspunse. Întoarse capul. Urmă o tăcere. Apoi el încercă din nou.

— Vrei unul? Ridică o pungă mare de hârtie cafenie, doldora de fructe – struguri, banane şi mere. Serveşte-te, îi spuse întinzând-o spre ea. Ia o banană.

Mariana zâmbi politicos. „Are o voce plăcută”, îşi zise. Scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Se răsuci să privească iarăşi pe fereastră, sperând să pună capăt dialogului. Îl văzu în geam cum ridică din umeri dezamăgit. Se părea că nu-şi controlează prea bine membrele lungi – până la urmă lovi cana şi o răsturnă. Un pic de ceai se vărsă pe masă, însă cea mai mare parte ajunse în poala lui.

— Fir-ar să fie! sări în picioare, scoţând din buzunar un şerveţel. Şterse balta de ceai de pe masă şi-şi tamponă pata de pe pantaloni, apoi se uită la ea cu un aer spăsit: Îmi pare rău.

Nu te-am stropit, nu?

— Nu.

— Bine.

Se aşează la loc. Mariana îi simţea ochii aţintiţi asupra ei. Peste câteva clipe o întrebă:

— Eşti… studentă?

Mariana clătină din cap.

— Nu.

— Ah. Lucrezi în Cambridge?

— Nu.

— Atunci eşti… turistă?

— Nu.

— Hmm.

Se încruntă, evident nedumerit.

Se lăsă tăcerea. Într-un târziu, Mariana nu mai rezistă şi spuse:

— Merg în vizită la cineva… la nepoata mea.

— Oh, eşti o *mătuşă*.

Părea uşurat că reuşise s-o plaseze într-o categorie. Zâmbi.

— Eu îmi dau doctoratul, zise din proprie iniţiativă, de vreme ce Mariana nu părea pe cale să întrebe. Sunt matematician – mă rog, de fapt, fizică teoretică.

Tăcu un pic şi-şi scoase ochelarii ca să-i şteargă cu un şerveţel. Părea despuiat fără ei. Şi Mariana văzu, pentru prima dată, că era chipeş; sau urma să fie, atunci când faţa lui avea să se mai maturizeze.

Îşi puse ochelarii la loc şi se uită cu atenţie la ea.

— Apropo, sunt Frederick. Sau Fred. Cum te cheamă?

Mariana nu voia să-şi divulge numele. Probabil din pricină că avea impresia – măgulitoare, însă şi descurajantă – că încerca să flirteze cu ea. În afară de faptul evident că era mult prea tânăr, nu era pregătită, n-avea să fie niciodată pregătită – până şi gândul la asta părea o trădare revoltătoare. Răspunse cu o politeţe crispată:

— Numele meu este… Mariana.

— Oh, e un nume frumos!

Fred vorbi în continuare, încercând s-o atragă în discuţie.

Însă răspunsurile Marianei erau tot mai scurte. Număra în gând minutele până ce avea să reuşească să scape.

Când ajunseră la Cambridge, Mariana încercă să se furişeze şi să dispară în mulţime, dar Fred o ajunse din urmă în faţa gării.

— Pot să te însoţesc până în oraş? Sau poate până la autobuz?

— Prefer să merg pe jos.

— Minunat. Am aici bicicleta, pot să te însoţesc pe lângă ea. Sau poţi merge cu bicicleta, dacă preferi.

O privea plin de speranţă. Fără să vrea, Marianei îi păru rău de el, însă de această dată vorbi mai hotărât.

— Prefer să fiu singură, dacă nu te superi.

— Desigur… da. Înţeleg. Poate… o cafea, mai târziu? Sau o băutură? În seara asta?

Mariana clătină din cap şi se prefăcu că se uită la ceas.

— N-o să rămân aici atât de mult.

— Ei bine, ai putea să-mi dai numărul de telefon? Se îmbujorase, iar pistruii de pe obraji i se înroşiseră ca focul. Ar fi…?

Mariana repetă gestul de refuz.

— Nu cred…

— Nu?

— Nu. Stingherită, îşi feri privirea şi murmură: Îmi pare rău, eu…

— Să nu-ţi pară rău. Nu sunt descurajat. O să ne revedem curând.

Ceva din tonul lui o irită puţin.

— Nu prea cred.

— O, ba da. *Prevăd* asta. Am un dar pentru astfel de lucruri, ştii, preziceri, premoniţii. E moştenire de familie. Văd lucruri pe care alţii nu le văd.

Fred zâmbi şi coborî pe carosabil. Un biciclist smuci ghidonul ca să-l ocolească.

— Ai grijă, zise Mariana atingându-i braţul.

Biciclistul îl înjură pe Fred când trecu pe lângă ei.

— Scuze, făcu el. Mă tem că sunt cam stângaci.

— Doar un pic, zâmbi ea. O zi bună, Fred.

— Până la următoarea întâlnire, Mariana.

Se duse la şirul de biciclete. Îl privi cum încălecă şi trecu pe lângă ea fluturând mâna în semn de salut, apoi dădu colţul şi dispăru.

Cu un oftat de uşurare, Mariana porni pe jos spre centru.

10

În timp ce se îndrepta spre St. Christopher's, Mariana era tot mai neliniştită gândindu-se la ce va găsi acolo.

N-avea nicio idee la ce trebuia să se aştepte – ar fi putut să fie poliţia sau presa, ceea ce părea greu de crezut, dacă priveai în jur la străzile din Cambridge: nu era niciun semn că s-ar fi întâmplat ceva deosebit, niciun indiciu că măcar s-ar fi comis o crimă.

Părea remarcabil de liniştit după Londra. Foarte puţin trafic, singurul sunet era ciripitul păsărilor, punctat de un cor de sonerii de bicicletă de la studenţii care pedalau pe lângă ea în robele lor negre, ca nişte stoluri de păsări.

De două ori, în timp ce mergea, Mariana avu impresia că era privită – sau urmărită – şi se întrebă dacă nu cumva era Fred, care făcuse un ocol cu bicicleta ca să se ţină după ea, însă alungă repede gândul, părându-i-se paranoic.

Totuşi, se uită de câteva ori peste umăr, ca să fie sigură. Desigur, nu era nimeni.

Cu cât se apropia de colegiu, împrejurimile erau tot mai frumoase cu fiecare pas: deasupra capului erau clopotniţe ascuţite şi turnuleţe, şi de-a lungul străzilor se înşirau fagi care lepădau frunze aurii adunate în mormane pe trotuar. Şiruri lungi de biciclete negre erau prinse cu lanţuri de gardurile din fier forjat. Şi deasupra gardurilor, jardiniere cu muşcate înviorau cu pete de roz şi alb zidurile din cărămidă netencuită ale colegiilor.

Mariana se uită la un grup de studenţi, probabil în anul întâi, care citeau cu atenţie afişele de pe gard anunţând evenimentele din Săptămâna Bobocilor.

Păreau atât de tineri aceşti studenţi, aceşti boboci – ca nişte prunci. Oare ea şi Sebastian arătaseră vreodată aşa de tineri? Nu-i venea să creadă. Era şi mai greu să-ţi imaginezi că li se putea întâmpla ceva rău acelor chipuri curate, nevinovate. Şi totuşi, se întreba pe câţi dintre ei îi aştepta o tragedie.

Gândurile Marianei se întoarseră la biata fată ucisă lângă

mlaştină – oricine o fi fost ea. Chiar dacă nu era prietena lui Zoe, Tara, era prietena cuiva, fiica cuiva. Asta era oroarea întregii poveşti. Cu toţii sperăm în taină că tragediile li se vor întâmpla doar altora. Însă Mariana ştia că, mai devreme sau mai târziu, ţi se întâmplă ţie.

Moartea nu-i era străină; îi însoţise paşii încă din copilărie – urmărind-o îndeaproape, plutind ameninţător deasupra umărului ei. Uneori avea impresia că fusese blestemată de vreo zeiţă răuvoitoare dintr-un mit grecesc să-i piardă pe toţi cei pe care-i iubea. Cancerul îi omorâse mama când ea era încă în scutece. Şi apoi, peste ani, sora Marianei şi soţul ei îşi pierduseră viaţa într-un groaznic accident de maşină, lăsând-o pe Zoe orfană. Şi un atac de cord îl luase prin surprindere pe tatăl Marianei în livada de măslini, lăsându-l mort pe un pat de măsline strivite, încleiate.

În sfârşit, cea mai mare catastrofă fusese moarta lui Sebastian.

De fapt, avuseseră parte de numai câţiva ani împreună. După absolvire se mutaseră la Londra, unde Mariana începuse călătoria ocolită la capătul căreia avea să devină terapeut de grup, în vreme ce Sebastian lucra în City{3}. Însă el avea un spirit întreprinzător încăpăţânat şi îşi dorea o afacere independentă. Aşa că Mariana îi propusese să vorbească despre asta cu tatăl ei.

Ar fi trebuit să fie mai realistă, zău – însă nutrea o speranţă tainică, sentimentală, că tatăl său avea să-l ia pe Sebastian sub aripa lui, să-l aducă în afacerea familială; să i-o lase moştenire, ca apoi, într-o bună zi, el să le transmită la rândul lui afacerea copiilor lor. Iată până unde o purta pe Mariana imaginaţia, dar era destul de lucidă ca să nu le pomenească nimic tatălui ei sau lui Sebastian. În orice caz, prima lor întâlnire fusese un dezastru: în timp ce Sebastian se dusese la Atena într-o misiune romantică, pentru a cere mâna Marianei, reacţia tatălui ei fusese de antipatie instantanee. Departe de a-i oferi un loc de muncă, îl acuzase pe tânăr că umbla după averea lui. Îi spusese Marianei că avea s-o dezmoştenească în ziua în care se va mărita cu Sebastian.

Ironia fusese că după un timp Sebastian chiar intrase în domeniul transporturilor navale, dar în capătul opus al pieţei faţă de tatăl ei. Sebastian întorsese spatele sectorului comercial şi se apucase să ajute la transportarea unor mărfuri foarte necesare – hrană şi alte lucruri esenţiale – către comunităţile sărace şi vulnerabile din toată lumea. Era, din multe puncte de vedere, gândea Mariana, imaginea în oglindă a tatălui ei. Şi asta era o permanentă sursă de mândrie pentru ea.

Când bătrânul veşnic neîmpăcat murise în cele din urmă, îi surprinsese încă o dată pe toţi. Până la urmă îi lăsase totul Marianei. O avere. Sebastian fusese uluit de faptul că, fiind atât de bogat, tatăl ei trăise aşa.

— Vreau să zic, ca un sărăntoc. Nu s-a bucurat deloc de tot ce adunase. Cum se explică oare?

Mariana trebuise să se gândească un pic.

— Siguranţă, spusese. Credea că toţi acei bani îl vor apăra, cumva. Cred… că îi era frică.

— Frică… de ce anume?

La asta Mariana nu avea răspuns. Scuturase din cap, era în impas.

— Nu sunt sigură că ştia el însuşi.

În ciuda acestei moşteniri, ea şi Sebastian nu-şi îngăduiseră decât o achiziţie extravagantă: căsuţa galbenă de la poalele Primrose Hill, de care se îndrăgostiseră la prima vedere. Restul banilor fusese pus la păstrare – la insistenţele lui Sebastian – pentru viitor şi pentru copiii lor.

Această chestiune a copiilor era singurul punct nevralgic între ei, o vânătaie pe care Sebastian nu se putea stăpâni s-o apese din când în când, punând-o pe tapet după ce băuse mai mult decât trebuie, sau în vreun rar moment de melancolie. Îşi dorea cu disperare copii – un băiat şi o fată – ca să completeze tabloul de familie pe care-l avea în minte. Cu toate că şi Mariana îşi dorea copii, ea voia să mai aştepte. Voia să-şi termine pregătirea şi să-şi deschidă un cabinet de psihoterapie – ceea ce putea să dureze câţiva ani, şi ce-i cu asta? Aveau tot timpul din lume, nu-i aşa?

Numai că nu aveau – şi acesta era singurul regret al Marianei: că fusese atât de arogantă, atât de nesocotită, încât să considere viitorul de la sine înţeles.

Când, puţin după ce împlinise treizeci de ani, fusese de acord să încerce, constatase că îi este greu să rămână însărcinată. Acest obstacol brusc şi neaşteptat îi indusese o stare de anxietate care, potrivit medicului, nu ajuta deloc.

Doctorul Beck era un bătrân cu aer părintesc, lucru care Marianei îi părea liniştitor. El propusese ca, înainte să se apuce de testarea fertilităţii şi de un posibil tratament, Mariana şi Sebastian să plece într-un concediu, departe de orice fel de stres.

— Distraţi-vă, relaxaţi-vă pe o plajă vreo două săptămâni, zisese doctorul Beck făcându-le cu ochiul. Vedeţi ce se întâmplă. Adesea, un strop de relaxare poate face minuni.

Sebastian nu primise sugestia cu entuziasm – avea mult de lucru şi nu dorea să plece din Londra. Mariana avea să descopere mai târziu că era sub o mare presiune financiară în vara aceea, întrucât o parte dintre afaceri îi mergeau prost. Era prea mândru ca să-i ceară ei bani – nu luase niciodată de la ea nici măcar un bănuţ. Şi i se frânsese inima când aflase, după moartea lui, că în ultimele luni de viaţă cărase povara acestei griji inutile legate de bani. Cum de nu observase? Adevărul era că în acea vară fusese chinuită în mod egoist de propriile griji legate de conceperea unui copil.

Aşa că-l silise pe Sebastian să-şi ia liber două săptămâni în august, pentru o excursie în Grecia; să meargă la locuinţa de vară a familiei sale, o casă aflată pe vârful unui deal din insula Naxos.

Luară avionul până la Atena şi apoi, din port, feribotul până pe insulă. Era o traversare promiţătoare, gândi Mariana – niciun nor pe cer, iar apa era liniştită şi netedă ca sticla.

În portul Naxos închinară o maşină şi merseră de-a lungul coastei până la casă. Fusese a tatălui Marianei şi acum, practic, era a Marianei şi a lui Sebastian – cu toate că n-o

folosiseră niciodată.

Casa era plină de praf şi părăginită, dar cu o poziţie uluitoare, cocoţată pe o faleză care se înălţa deasupra albastrului profund al Mării Egee. În stâncă fuseseră săpate trepte ce coborau pe faţa falezei până la plaja de dedesubt. Şi acolo, pe mal, în decursul a milioane de ani, o puzderie de bucăţi de coral roz se sfărâmaseră şi se amestecaseră cu grăuncioarele de nisip, făcând plaja să strălucească trandafiriu pe fondul albastru al cerului şi al mării.

Era idilic, gândea Mariana – şi magic. Simţea deja cum se destinde, şi spera în taină că Naxos avea să facă mica minune care i se cerea.

Îşi petrecură primele două zile relaxându-se şi lenevind pe plajă. Sebastian zise că, până la urmă, se bucura că veniseră – se destindea pentru prima dată după luni de zile. Avea obiceiul şcolăresc să citească pe plajă vechi cărţi poliţiste, şi stătea lungit în bătaia valurilor, cufundat cu încântare în *Ucigaşul ABC* de Agatha Christie, în vreme ce Mariana dormea pe nisip sub o umbrelă.

Apoi, în a treia zi, Mariana propuse să meargă cu maşina în sus, pe dealuri, ca să vadă templul.

Îşi amintea că vizitase templul antic în copilărie, că rătăcise printre ruine şi cercetase locul, imaginându-şi tot soiul de lucruri fermecate. Dorea ca Sebastian să aibă şi el acea experienţă. Aşa că împachetară lucrurile pentru un picnic şi porniră.

Parcurseră drumul de costişă vechi, şerpuitor, care se tot îngusta pe măsură ce urcau, în cele din urmă devenind doar o potecă de pământ presărată cu căcăreze de capre.

Şi acolo, chiar în vârf, pe un platou, văzură templul ruinat.

Templul antic fusese construit din marmură de Naxos, odinioară strălucitoare, însă acum de un alb murdar şi roasă de vreme. Tot ce mai rămăsese în picioare, după trei mii de ani, erau câteva coloane care se profilau pe cerul albastru.

Templul îi era dedicat Demetrei, zeiţa recoltei – zeiţa vieţii, şi fiicei ei, Persefona – zeiţa morţii. Cele două zeiţe erau adesea venerate împreună, două feţe ale aceleiaşi monede –

mama şi fiica, viaţa şi moartea. În limba greacă, Persefonei i se spunea simplu „Kore”, care însemna „fecioară”.

Era un loc minunat pentru un picnic. Aşternură pătura albastră la umbra presărată cu bănuţi de soare a unui măslin şi scoaseră proviziile din cutia frigorifică – o sticlă de sauvignon blanc, un pepene verde şi bucăţi de brânză grecească sărată. Uitaseră să ia un cuţit, aşa că Sebastian izbi pepenele de un bolovan, spărgându-l în bucăţi. Mâncară miezul dulce, scuipând seminţele tari.

Sebastian îi dădu un sărut mânjit, lipicios.

— Te iubesc, şopti. În vecii…

— …vecilor, zise ea, răspunzându-i la sărut.

După picnic rătăciră printre ruine. Mariana îl privi pe Sebastian cum se căţăra, luând-o înainte ca un copil entuziasmat, şi murmură o rugăciune către Demetra şi Fecioară. Se rugă pentru Sebastian şi pentru ea însăşi, pentru fericirea lor şi pentru dragostea lor.

În timp ce şoptea această rugăciune, un nor se furişă brusc peste soare – şi pentru o clipă trupul lui Sebastian fu aruncat în întuneric, o siluetă desenată pe cerul albastru. Mariana se cutremură înspăimântată, fără să ştie de ce.

Clipa trecu la fel de repede cum se ivise. Într-o secundă, soarele ieşi, iar Mariana dădu totul uitării.

Avea să-şi amintească mai târziu, desigur.

A doua zi, Sebastian se trezi în zori. Îşi puse pantofi de sport verzi şi-i şopti Marianei că se ducea să alerge pe plajă, o sărută şi plecă.

Mariana rămase în pat, pe jumătate adormită, pe jumătate trează, conştientă de trecerea timpului – ascultând vântul de afară. Ceea ce începuse ca o briză prindea forţă şi viteză, se repezea prin coroanele măslinilor cu un soi de vaier, făcând ramurile să se lovească de ferestre ca nişte degete lungi care bat nerăbdătoare în sticlă.

Mariana se întrebă o clipă cât de mari erau valurile – şi dacă Sebastian se dusese să înoate, aşa cum făcea adesea după

alergare. Dar nu era îngrijorată. Era un înotător atât de puternic, un bărbat atât de puternic. Era indestructibil, îşi zise.

Vântul tot creştea, venind ca un vârtej dinspre mare. Şi totuşi, niciun semn din partea lui Sebastian.

Cuprinsă de o îngrijorare pe care se străduia să şi-o potolească, Mariana ieşi din casă.

O luă pe treptele de pe faţa falezei, ţinându-se strâns de stâncă în timp ce cobora, de teamă să nu fie smulsă de vijelie.

Pe plajă, nici urmă de Sebastian. Vântul învârtejea nisipul trandafiriu şi i-l azvârlea în faţă; trebuia să-şi apere ochii în vreme ce căuta. Nu-l vedea nici în apă – nu vedea decât valuri negre mari, care făceau marea să fiarbă până în zare. Îl strigă:

— Sebastian! Sebastian! Seb…

Însă vântul îi arunca vorbele înapoi în faţă. Simţea că o cuprinde panica. Nu putea gândi, nu cu acel vânt care-i şuiera în urechi – şi, îndărătul lui, un cor nesfârşit de cicade, ca nişte hiene care urlă.

Şi, mai slab, în depărtare, oare se auzea cineva râzând?

Râsul rece, batjocoritor, al unei zeiţe?

„Nu, încetează, încetează”, se îndemnă în gând. Trebuia să se concentreze, trebuia să se adune, trebuia să-l găsească. Unde era? N-ar fi avut cum să înoate – nu în această apă. N-ar fi fost aşa de nechibzuit…

Şi atunci îi văzu.

Pantofii lui.

Vechii lui pantofi de sport verzi, aşezaţi frumos unul lângă altul pe nisip… chiar la marginea apei.

După aceea totul fu înceţoşat. Mariana intră în apă, isterică, urlând ca o harpie – ţipând, ţipând…

Şi apoi… nimic.

După trei zile, trupul lui Sebastian fu aruncat de valuri undeva pe coastă.

11

Trecuseră aproape paisprezece luni de la moartea lui Sebastian. Dar, în mai multe privinţe, Mariana era încă acolo, încă prizonieră pe plaja din Naxos, şi avea să fie veşnic.

Era înţepenită, paralizată – aşa cum fusese cândva Demetra atunci când Hades i-a răpit fiica iubită, Persefona, şi a dus-o pe lumea cealaltă să-i fie mireasă. Demetra s-a prăbuşit psihic – copleşită de jale. A refuzat să se mişte sau să fie mişcată. Pur şi simplu, şedea şi plângea. Şi toate din jur, toată firea, jeleau împreună cu Demetra: vara s-a prefăcut în iarnă; ziua s-a prefăcut în noapte. Pământul a căzut în jelire; sau, mai exact, în melancolie.

Mariana se regăsea în asta. Şi acum, în timp ce se apropia de St. Christopher's, îşi dădu seama că era tot mai îngrijorată, căci amintirile îi inundau mintea pe acele străzi cunoscute: fantoma lui Sebastian aştepta la fiecare colţ. Îşi ţinea capul aplecat, nu ridica privirea, ca un soldat care încearcă să treacă neobservat pe teritoriul inamicului. Trebuia să se adune dacă voia să-i fie de vreun folos lui Zoe.

De aceea se afla aici – pentru Zoe. Dumnezeu îi era martor că ar fi preferat să nu mai pună vreodată piciorul în Cambridge. Şi se dovedea că-i era mai greu decât crezuse –, însă avea s-o facă pentru Zoe. Zoe era tot ce-i mai rămăsese.

Coti pe King's Parade, strada cu pietre cubice inegale pe care o cunoştea atât de bine. Merse până la o poartă de lemn veche aflată la capătul străzii şi ridică privirea spre ea.

Poarta de la St. Christopher's College avea de cel puţin două ori înălţimea ei şi era încastrată într-un zid vechi de cărămizi netencuite, îmbrăcat în iederă. Îşi aminti prima dată când se apropiase de această poartă – când venise din Grecia la un interviu pentru admitere, la abia şaisprezece ani, simţindu-se atât de mică şi de clandestină, atât de speriată şi de singură.

Ce ciudat, să se simtă acum exact la fel, după douăzeci de ani.

Împinse poarta şi intră.

12

St. Christopher's College era acolo, întocmai aşa cum şi-l amintea.

Mariana se temuse să-l revadă – decorul poveştii ei de dragoste –, dar, slavă Domnului, frumuseţea colegiului îi sări în ajutor. Şi inima nu i se frânse, ci începu să cânte.

St. Christopher's se număra printre cele mai vechi şi mai frumoase colegii din Cambridge. Avea câteva curţi şi grădini care coborau până la râu şi era construit într-o combinaţie de stiluri arhitecturale – gotic, neoclasic, renascentist – deoarece de-a lungul veacurilor fusese reconstruit şi extins. Era o creştere la nimereală, organică – şi, gândea Mariana, cu atât mai frumoasă.

Stătea lângă loja Portarilor din Main Court – prima curte, şi cea mai mare. O peluză verde imaculată se întindea în faţa sa, până la zidul acoperit cu glicine verde-închis din celălalt capăt al curţii. Frunzişul, stropit cu petele albe ale trandafirilor căţărători, atârna peste cărămizi ca o tapiserie complicată, până la zidurile capelei. Acolo, vitraliile străluceau verzi şi albastre şi roşii în lumina soarelui, iar dinăuntru se auzea corul colegiului repetând, cu vocile înălţându-se armonios.

O voce şoptită – vocea lui Sebastian, poate? – îi spuse Marianei că acolo era în siguranţă. Putea să se odihnească şi să afle pacea după care tânjea.

Trupul i se destinse, aproape cu un suspin. Simţi o mulţumire bruscă şi neobişnuită: vârsta acelor ziduri, a acelor coloane şi arcade, neatinse de timp sau de schimbare, o ajuta să ofere un context suferinţei sale. Îşi dădea seama că acel loc magic nu-i aparţinea ei sau lui Sebastian; nu era al lor – îşi aparţinea lui însuşi. Şi povestea lor era doar una dintre cele nenumărate care se petrecuseră acolo, nu mai importantă decât oricare alta.

Se uită zâmbind la activitatea intensă din jurul său. Cu toate că semestrul începuse deja, se desfăşurau pregătiri de ultimă oră şi era perceptibilă impresia de aşteptare

nerăbdătoare, ca la teatru înainte de începerea spectacolului. Un grădinar tundea iarba de cealaltă parte a peluzei. Un portar al colegiului, cu costum negru, melon şi un şorţ verde mare, scormonea prin arcade şi ungherele de sus cu o prăjină lungă având la capăt un pămătuf, ca să îndepărteze pânzele de păianjen. Câţiva alţi portari aliniau pe peluză bănci de lemn lungi, probabil pentru fotografiile de început de an.

Mariana se uită după un adolescent cu aer speriat, evident student în anul întâi: traversa curtea însoţit de părinţi, care cărau valize şi se ciorovăiau. Zâmbi afectuos.

Şi apoi, în partea cealaltă a curţii, văzu altceva, un ciorchine întunecat de poliţişti în uniformă, iar zâmbetul i se şterse treptat de pe chip.

Poliţiştii ieşeau din biroul decanului, însoţiţi de acesta. Chiar şi de la distanţă, Mariana vedea că decanul era roşu la faţă şi tulburat.

Asta nu putea să însemne decât un lucru. Lucrul cel mai rău se întâmplase. Poliţia era acolo, deci Zoe avusese dreptate: Tara era moartă, şi al ei era cadavrul găsit lângă mlaştină.

Trebuia s-o găsească pe Zoe. Fără întârziere. Se răsuci şi o luă în grabă spre următoarea curte.

Concentrată la propriile gânduri, nu-l auzi pe bărbatul care o striga decât atunci când îi pronunţă a doua oară numele.

— Mariana? Mariana!

Se uită în spate. Un bărbat îi făcea semn cu mâna. Îşi miji ochii spre el, nedându-şi seama cine era. Însă el părea s-o cunoască.

— Mariana, zise din nou, de această dată mai încrezător. Aşteaptă.

Se opri şi aşteptă în vreme ce bărbatul venea spre ea peste pavajul din piatră cubică, zâmbind larg.

„Desigur, e Julian”, îşi spuse.

Zâmbetul lui fusese primul pe care-l recunoscuse, un zâmbet destul de faimos în ultimul timp.

Julian Ashcroft şi Mariana studiaseră împreună psihoterapia la Londra. Nu-l văzuse de câţiva ani, în afară de televizor – era invitat frecvent la ştiri sau în documentarele

despre crime reale. Se specializase în psihologia criminalistică şi scrisese un bestseller despre criminalii în serie britanici şi mamele lor. Părea să simtă o încântare obscenă faţă de nebunie şi moarte, lucru care Marianei îi părea cam de prost gust.

Îl cercetă cu privirea în timp ce înainta spre ea. Julian se apropia de patruzeci de ani şi era de înălţime medie, îmbrăcat cu un blazer albastru elegant, o cămaşă albă imaculată şi blugi bleumarin. Părul îi era răvăşit artistic şi avea ochi de un azuriu extraordinar – şi un zâmbet de un alb orbitor, pe care îl folosea des. Era în el ceva artificial, dar probabil tocmai asta îl făcea să fie perfect pentru televiziune, se gândi Mariana.

— Bună, Julian.

— Mariana, îi zise când ajunse lângă ea. Ce surpriză. Mi s-a părut că eşti tu. Ce faci aici? Nu eşti cu poliţia, nu?

— Nu, nu. Nepoata mea e studentă aici.

— Ah, înţeleg. La naiba. Credeam că s-ar putea să lucrăm împreună. Julian îi oferi un zâmbet luminos şi adăugă pe un ton confidenţial: M-au chemat să le dau o mână de ajutor.

Mariana intui despre ce era vorba şi fu străbătută de un fior de groază. Nu voia să se confirme, însă n-avea de ales.

— E Tara Hampton. Nu-i aşa?

Julian îi aruncă o privire surprinsă şi încuviinţă din cap.

— Aşa-i. Tocmai a fost identificată. De unde ştii?

Mariana ridică din umeri.

— Lipseşte de o zi. Mi-a spus nepoata mea. Dându-şi seama că i se umpluseră ochii de lacrimi, şi le şterse la iuţeală şi susţinu privirea lui Julian. Există vreun indiciu?

— Nu, zise el clătinând din cap. Încă nu. Curând, să sperăm. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, sincer să fiu. A fost o crimă de o violenţă îngrozitoare.

— Crezi că fata îl cunoştea?

— Aşa se pare. De obicei, rezervăm acel nivel de furie pentru cei mai apropiaţi şi mai dragi, nu crezi?

— Se poate.

Mariana reflecta la această idee.

— Zece la unu că e iubitul ei.

— Nu cred că avea un iubit.

Julian se uită la ceas.

— Acum trebuie să mă întâlnesc cu inspectorul-şef, dar ştii, tare mi-ar plăcea să mai discutăm asta… poate la un pahar? Zâmbi. Mă bucur să te văd, Mariana. Au trecut nişte ani. Ar trebui să ne povestim unul altuia ce-am mai făcut…

Însă Mariana se îndepărta deja.

— Îmi pare rău, Julian. Trebuie s-o găsesc pe nepoata mea.

13

Camera lui Zoe era în Eros Court, una dintre curţile mai mici, cu locuinţele studenţilor aşezate în jurul unei pajişti dreptunghiulare.

În centrul pajiştii era o statuie decolorată a lui Eros care avea în mâini un arc şi săgeţi. Secole de ploaie şi rugină îl îmbătrâniseră mult, prefăcându-l dintr-un amoraş într-un bătrân mic şi verde.

Peste tot în jurul curţii erau scări care duceau la camerele studenţilor. În fiecare colţ era un turn înalt din piatră cenuşie. În timp ce se apropia de unul dintre turnuri, ridică privirea spre fereastra de la etajul trei şi o văzu pe Zoe aşezată acolo.

Zoe n-o observase, şi Mariana stătu în loc câteva clipe, privind-o. Ferestrele arcuite erau compuse din ochiuri romboidale unite cu fir de plumb; bucăţile de geam spărgeau imaginea lui Zoe într-un puzzle de romburi – şi, pentru o clipă, Mariana alcătui din puzzle altă imagine: nu o femeie de douăzeci de ani, ci o copiliţă de şase, nebunatică şi dulce, roşie la faţă, cu părul prins în codiţe.

Simţea atâta îngrijorare şi dragoste pentru acea copiliţă! La toate suferinţele prin care trecuse sărmana Zoe, o îngrozea gândul s-o rănească şi mai mult, aducându-i această veste cumplită. Îşi scutură capul şi, hotărâtă să nu mai tragă de timp, se grăbi să intre în turn.

Urcă scara circulară de lemn, veche şi deformată, până la camera lui Zoe. Uşa era întredeschisa, aşa ca intră.

Era o cămăruţă plăcută – un pic dezordonată acum, cu haine împrăştiate pe fotolii şi căni murdare în chiuvetă. Erau acolo un birou, un mic şemineu şi o banchetă capitonată sub bovindou, unde şedea Zoe, înconjurată de cărţi.

Când o văzu pe Mariana scoase un mic ţipăt. Sări imediat în picioare şi i se aruncă în braţe.

— Ai venit. Nu credeam c-o să vii.

— Sigur că am venit.

Mariana încercă să facă un pas în spate, însă fata nu-şi

slăbea strânsoarea, aşa că nu avu încotro, trebui să se supună îmbrăţişării. Îi simţi căldura, afecţiunea. Era atât de neobişnuit să fie atinsă în acest fel! Îşi dădu seama ce bucuroasă era s-o vadă pe Zoe. Brusc, o podidise emoţia.

După Sebastian, Zoe fusese întotdeauna fiinţa preferată a Marianei. Cum fusese trimisă la internat în Anglia, Mariana şi Sebastian o adoptaseră neoficial – Zoe avea dormitorul său în căsuţa galbenă şi locuia la ei în vacanţele de la jumătatea semestrului şi în vacanţele mari. Era la şcoală în Anglia deoarece tatăl ei era englez; de fapt Zoe nu era decât pe sfert grecoaică. Avea pielea albă şi ochii albaştri ai tatălui, aşa că nu se prea vedea acest sfert grecesc; Mariana se tot întreba dacă avea să se manifeste vreodată, şi în ce fel – adică dacă nu fusese sufocat de marea pătură udă a educaţiei într-o şcoală particulară engleză.

În cele din urmă, Zoe îi dădu drumul din îmbrăţişare. Şi, cât de blând putu, Mariana o înştiinţă că fusese identificat cadavrul Tarei.

Zoe se uita ţinta la ea. Lacrimile îi şiroiau pe obraji în vreme ce asimila vestea. Mariana o trase înapoi în braţele sale. Zoe se agăţă de ea, plângând.

— E în ordine, şopti Mariana. Totul o să fie în ordine.

Încetişor, o conduse pe Zoe până la pat şi o aşeză acolo. Când fata reuşi să se oprească din suspinat, Mariana făcu ceai pentru amândouă. Spălă două căni din chiuveta mică şi puse ceainicul la fiert.

În tot acest timp, Zoe şedea pe pat cu spatele drept, cu genunchii strânşi la piept, uitându-se undeva, în spaţiu, fără a se osteni să-şi şteargă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Strângea în mâini jucăria sa de pluş veche, o zebră ponosită, cu dungile ei albe şi negre. Zebrei îi lipsea un ochi şi se destrăma pe la cusături – o însoţea pe Zoe din pruncie, suferise multe lovituri şi primise multă dragoste. Zoe se agăţa acum de ea, strângând-o tare, legănându-se în faţă şi în spate.

Mariana puse cana aburindă cu ceai dulce pe măsuţa de cafea plină de obiecte. Se uita la Zoe îngrijorată. Adevărul este că în adolescenţă Zoe suferise de o formă gravă de depresie.

Avea dese crize de plâns, punctate de momente în care era apatică, fără vlagă, lipsită de emoţii, prea deprimată ca să plângă măcar – stări cu care Marianei îi era mai greu să se descurce decât cu lacrimile. În acei ani comunicarea cu Zoe fusese foarte dificilă, deşi problemele ei nu erau deloc surprinzătoare, dată fiind pierderea traumatizantă a părinţilor la o vârstă atât de fragedă.

Zoe stătea la ei în acea vacanţă, în aprilie, când primiseră telefonul care avea să-i schimbe pentru totdeauna viaţa. Sebastian răspunsese la telefon şi trebuise să-i spună lui Zoe că părinţii ei, sora Marianei şi cumnatul, fuseseră ucişi într-un accident de maşină. Zoe se prăbuşise psihic şi Sebastian o luase în braţe. De atunci încolo, el şi Mariana o răsfăţau pe Zoe, probabil un pic prea mult – dar, cum îşi pierduse şi ea mama, Mariana era hotărâtă să-i ofere lui Zoe toate lucrurile la care tânjise ea când era mică: dragoste de mamă, căldură, duioşie. Mersese în ambele sensuri, desigur – simţea că Zoe oferă la fel de multă dragoste câtă primeşte.

În cele din urmă, spre uşurarea lor, pas cu pas, Zoe reuşise să lase în urmă durerea – pe măsură ce creştea, episoadele depresive se răriseră şi învăţa bine, terminându-şi adolescenţa într-o formă mult mai bună decât cea în care o începuse. Însă Mariana şi Sebastian îşi făcuseră griji în privinţa felului în care Zoe avea să facă faţă presiunii sociale a universităţii – aşa încât, atunci când se împrietenise la cataramă cu Tara, fuseseră uşuraţi. Şi mai târziu, după moartea lui Sebastian, Mariana fusese recunoscătoare pentru faptul că Zoe se putea sprijini pe cea mai bună prietenă. Mariana nu avea un astfel de prieten; tocmai îl pierduse.

Acum însă suferise o nouă pierdere cumplită. Cum avea s-o afecteze pe Zoe? Rămânea de văzut.

— Zoe, uite, bea nişte ceai. E pentru şoc.

Nicio reacţie.

— Zoe?

Brusc, Zoe păru s-o audă. Se uită în sus la Mariana cu ochii sticloşi, plini de lacrimi.

— E vina mea, şopti. E numai vina mea că a murit.

— Nu spune asta. Nu-i adevărat…

— E adevărat. Ascultă-mă. Nu înţelegi.

— Ce să înţeleg?

Mariana se aşează pe marginea patului şi aşteptă ca Zoe să continue.

— E vina mea, Mariana. Ar fi trebuit să fac ceva în seara aceea, după ce am văzut-o pe Tara… ar fi trebuit să spun cuiva… ar fi trebuit să telefonez la poliţie. Poate că ar mai fi în viaţă…

— La poliţie? De ce? Neprimind răspuns, Mariana se încruntă. Ce ţi-a spus Tara? Ai zis că suna… cum, smintit?

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se legăna înainte şi înapoi într-o tăcere posomorâtă. Mariana ştia că abordarea optimă era pur şi simplu să stea acolo şi să aibă răbdare, s-o lase pe Zoe să se descarce când simţea ea că trebuie. Însă nu era timp. Îi vorbi cu o voce joasă, liniştitoare, însă fermă.

— Ce ţi-a spus, Zoe?

— Nu pot să-ţi spun. Tara m-a pus să jur că nu spun nimănui.

— Înţeleg, nu vrei s-o trădezi. Dar mă tem că e prea târziu pentru asta.

Zoe o privi lung. Când Mariana se uită la faţa ei, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii deschişi larg, văzu un copil: o fetiţă speriată, plină până la refuz de un secret pe care nu voia să-l păstreze, dar era prea speriată ca să-l dezvăluie.

În cele din urmă, Zoe se dădu bătută:

— Alaltăseară, Tara a venit în camera mea. Era într-un hal fără de hal. Se drogase, nu ştiu cu ce. Era tare necăjită… Şi a zis… că îi e frică…

— Frică? De ce anume?

— A zis că… cineva o s-o omoare.

Mariana rămase o clipă cu ochii la Zoe.

— Continuă.

— M-a pus să jur că nu spun nimănui. A zis că, dacă spun ceva şi el află, o s-o omoare.

— „El”? Despre cine vorbea? A spus cine a ameninţat-o că o omoară?

Zoe încuviinţă, dar nu răspunse.

Mariana repetă întrebarea.

— Cine era, Zoe?

Fata scutură din cap, nesigură.

— Părea aşa de smintită…

— N-are importanţă, spune-mi.

— A zis… că e unul dintre îndrumătorii de aici. Un profesor.

Mariana clipi, luată prin surprindere.

— De aici, de la St. Christopher's?

— Da.

— Înţeleg. Cum îl cheamă?

Zoe tăcu de parcă şi-ar fi adunat gândurile, apoi spuse aproape în şoaptă:

— Edward Fosca.

14

În mai puţin de o oră, Zoe repeta povestea în faţa inspectorului-şef Sadhu Sangha.

Inspectorul rechiziţionase biroul decanului. Era o încăpere spaţioasă, care dădea spre Main Court. Pe un perete era o bibliotecă din mahon frumos sculptată, cu o colecţie de cărţi legate în piele. Ceilalţi pereţi erau acoperiţi cu portrete ale foştilor decani – care se uitau la poliţişti fără să-şi mascheze neîncrederea.

Inspectorul-şef Sangha se aşeză la masa de lucru impunătoare, deschise termosul pe care-l adusese cu el şi-şi turnă ceai. Avea ceva mai mult de cincizeci de ani, ochi negri şi o barbă grizonantă tăiată scurt şi era îmbrăcat elegant, cu blazer gri şi cravată. Dat fiind că era sikh, purta turban, de un albastru regal care atrăgea privirea. Era o prezenţă puternică, impunătoare, însă avea o energie nestăpânită – un aer ambiţios şi concentrat – şi tot timpul bătea din picior sau bătea darabana cu degetele.

Marianei îi părea un pic ţâfnos. Îi dădea impresia că nu era foarte atent la ce spunea Zoe. Nu părea prea interesat. „N-o ia în serios”, îşi zise.

Se înşela însă. O *lua* în serios. Lăsă din mână paharul cu ceai şi-şi aţinti ochii mari şi negri asupra lui Zoe.

— Şi ce ai gândit când ţi-a spus asta? Ai crezut-o?

— Nu ştiu… îngăimă fata. Ştiţi, era într-un hal fără de hal, era drogată. Dar era întotdeauna drogată, aşa că… Ridică din umeri şi se gândi o clipa, apoi reluă: Vreau să zic, suna aşa de aiurea…

— A spus *de ce* o ameninţase cu moartea profesorul Fosca?

Zoe părea un pic stingherită.

— A zis că se culca cu el. Şi că s-au certat, sau aşa ceva… şi ea l-a ameninţat că le spune celor de la colegiu şi o să fie dat afară. Şi el a zis că, dacă face asta…

— O s-o omoare?

Zoe încuviinţă din cap. Părea uşurată că îşi descărcase

sufletul.

— Da.

Inspectorul păru să chibzuiască la asta un moment. Apoi se ridică brusc în picioare.

— Mă duc să vorbesc cu profesorul Fosca. Vreţi, vă rog, să aşteptaţi aici? Şi, Zoe, vom avea nevoie să dai o declaraţie.

Ieşi din cameră şi, în lipsa lui, Zoe îi repetă povestea unui subaltern, care o consemnă. Mariana aştepta stingherită, întrebându-se ce se petrecea.

După o oră care păru să nu se mai sfârşească, inspectorul Sangha se întoarse şi se aşeză din nou.

— Profesorul Fosca a fost foarte cooperant, le informă. I-am luat o declaraţie, şi afirmă că în momentul morţii Tarei, la zece seara, termina o lecţie în locuinţa sa. A ţinut de la opt la zece seara şi au participat şase studente. Mi-a dat numele lor. Până acum am vorbit cu două, şi amândouă i-au confirmat spusele. Inspectorul îi aruncă lui Zoe o privire gânditoare. În consecinţă, nu-l voi acuza pe profesor de vreun delict şi sunt convins – indiferent ce se poate să fi spus Tara – că nu este vinovat de moartea ei.

— Înţeleg, şopti Zoe.

Îşi ţinea ochii în jos, cu privirea aţintită în poală. Mariana se gândi că părea îngrijorată.

— Mă întreb ce-mi poţi spune despre Conrad Ellis, zise inspectorul. Nu e student aici, locuieşte în oraş, mi se pare. Era iubitul Tarei?

Zoe clătină din cap.

— Nu era iubitul ei. Se vedeau, asta-i tot.

— Înţeleg.

Inspectorul se uită pe însemnările sale.

— Se pare că are două condamnări, pentru trafic de droguri şi pentru atac deosebit de grav… Îi aruncă o privire lui Zoe. Şi vecinii lui i-au auzit în câteva rânduri certându-se urât.

Fata dădu din umeri.

— E varză, cum era şi ea… dar niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău, dacă asta vreţi să spuneţi. El nu e aşa. E un tip cumsecade.

— Hmm. Pare adorabil.

Inspectorul nu părea convins. Îşi bău ceaiul, apoi înşurubă la loc capacul termosului.

„Cazul e închis”, îşi zise Mariana.

— Ştiţi, domnule inspector, interveni ea, indignată în numele lui Zoe, cred că ar trebui s-o ascultaţi.

— Pardon? Inspectorul Sangha clipi. Părea surprins s-o audă pe Mariana vorbind. Amintiţi-mi, cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt mătuşa lui Zoe şi tutorele ei. Şi, dacă este nevoie, avocata ei.

Asta păru să-l amuze într-o oarecare măsură.

— Nepoata dumneavoastră pare perfect capabilă să-şi susţină cauza, din cât îmi dau seama.

— Ei bine, Zoe se pricepe să judece oamenii. Întotdeauna s-a priceput. Dacă îl cunoaşte pe Conrad şi crede că e nevinovat, ar trebui s-o luaţi în serios.

Zâmbetul inspectorului se şterse.

— Când o să port o discuţie cu el o să-mi formez propria părere, dacă nu vă este cu supărare. Ca să fie clar eu sunt şeful aici, şi nu-mi pică bine sa mi se spună ce să fac…

— Nu vă spun ce să faceţi…

— Sau să fiu întrerupt. Aşa că vă recomand insistent să nu mă supăraţi şi mai tare. Nu-mi staţi în cale – şi nu vă amestecaţi în investigaţia mea. S-a înţeles?

Mariana era pe cale să riposteze, dar se stăpâni.

— Perfect, spuse făcând un efort să zâmbească.

15

După ce plecară din biroul decanului, Zoe şi Mariana străbătură galeria cu coloane din capătul curţii – douăsprezece coloane de marmură pe care se sprijinea biblioteca de deasupra. Coloanele erau foarte vechi şi decolorate, cu crăpături care le străbăteau ca nişte vene. Aruncau pe jos umbre lungi, făcându-le pe cele două femei să intre din când în când în umbră în vreme ce mergeau printre ele.

Mariana îşi cuprinse nepoata cu braţul.

— Draga mea, eşti bine?

— Nu… nu ştiu, zise fata ridicând din umeri.

— Crezi că Tara poate te-a minţit?

Zoe părea îndurerată.

— Nu ştiu. Eu…

Brusc, fata încremeni. Parcă răsărit din pământ, ieşind de după o coloană, le apăruse în faţă un bărbat. Stătea acolo, tăindu-le calea. Se uita ţintă la ea.

— Bună, Zoe.

— Domnule profesor Fosca, murmură Zoe trăgând aer în piept.

— Cum te simţi? Eşti bine? Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Sunt şocat.

Avea accent american, observă Mariana, uşor cântat, cu o anglicizare abia sesizabilă.

— Biata de tine, adăugă el. Îmi pare atât de rău, Zoe. Trebuie să fii absolut distrusă…

Vorbea febril şi părea sincer nefericit. Întinse mâna spre ea, moment în care Zoe făcu o mişcare involuntară înapoi. Mariana o sesiză, ca şi profesorul. Acesta îi aruncă fetei o privire stingherită.

— Uite. O să-ţi spun exact ce i-am zis inspectorului. E important să auzi asta de la mine chiar acum.

Fosca n-o băga în seamă pe Mariana, adresându-i-se doar lui Zoe. Mariana îl studie în timp ce vorbea. Era mai tânăr decât se aşteptase şi mult mai arătos. Trecut puţin de

patruzeci de ani, înalt, cu trup atletic. Avea pomeţi pronunţaţi şi ochi negri impresionanţi. Totul la el era întunecat – ochii negri, barba, hainele. Părul negru şi lung era prins neglijent la ceafă. Purta o robă neagră, cămaşa afară din pantaloni şi o cravată legată larg. Efectul general era cumva charismatic, chiar byronian.

— Adevărul este că probabil n-am procedat cum trebuie. Sunt sigur că poţi depune mărturie pentru asta, Zoe: Tara nu se prea descurca la învăţătură. De fapt, îşi ratase complet parcursul academic, în ciuda eforturilor mele repetate de a o face să-şi îmbunătăţească prezenţa şi să-şi predea temele. Nu mi-a dat de ales. Am avut o discuţie foarte sinceră cu ea. Am spus că nu ştiu dacă este vorba despre droguri sau probleme într-o relaţie, dar n-a făcut destul ca să progreseze în acest an. I-am spus că trebuie să repete în întregime anul. Fie asta, fie exmatriculare, zise el clătinând din cap ostenit. Şi când i-am spus Tarei asta au apucat-o istericalele. A zis că tatăl ei o s-o omoare. M-a implorat să mă răzgândesc. Am spus că nu încape discuţie. Şi atunci atitudinea ei s-a schimbat. A devenit foarte agresivă. M-a ameninţat. A zis că o să-mi distrugă cariera şi o să facă să fiu dat afară. Se pare că asta a încercat, oftă profesorul. Tot ce ţi-a spus – acele insinuări despre sex – sunt o evidentă încercare de a-mi păta reputaţia. Coborî vocea: N-aş avea niciodată o relaţie sexuală cu una dintre studentele mele, ar fi cea mai grosolană înşelare a încrederii şi un abuz de putere. După cum ştii, ţineam foarte mult la Tara. De aceea mă doare atât de tare să aud că a formulat această acuzaţie.

Fără să vrea, Mariana se lăsase convinsă. Nu exista nimic în purtarea lui care să sugereze nici măcar pe departe că minţea. Tot ce spunea suna a adevăr. Tara vorbise adesea cu teamă despre tatăl ei, şi Zoe povestise, după vizita la moşia lor din Scoţia, că tatăl Tarei fusese o gazdă severă, chiar draconică. Mariana îşi imagina cu uşurinţă reacţia lui la vestea că Tara trebuia să repete anul. Îşi imagina şi că această perspectivă putea s-o aducă pe Tara la isterie şi, în cele din urmă, la disperare.

Îi aruncă o privire lui Zoe. Era încordată şi privea ţintă pardoseala de piatră, arătând stingherită.

— Sper că asta lămureşte lucrurile, zise Fosca. Ceea ce este important acum este să ajutăm poliţia să-l prindă pe făptaş. Le-am sugerat să-l cerceteze pe Conrad Ellis, bărbatul cu care Tara avea o relaţie. Din câte am auzit, omul e o pacoste.

Zoe nu răspunse. Fosca se uita lung la ea.

— Zoe? Ne-am lămurit? Dumnezeu ştie că avem destule de înfruntat acum, fără ca tu să mă bănuieşti de aşa ceva.

Zoe ridică privirea şi încuviinţă încet din cap.

— Ne-am lămurit, zise.

— Bine, făcu profesorul, deşi nu părea deplin mulţumit. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu. Ai grijă de tine, da?

Fosca se uită la Mariana pentru prima dată, recunoscându-i prezenţa cu o scurtă înclinare a capului. Apoi se răsuci şi se îndepărtă, dispărând îndărătul unei coloane.

După o scurtă tăcere, Zoe se întoarse spre Mariana. Părea temătoare.

— Ei bine? oftă. Şi acum?

Mariana se gândi o clipă.

— O să vorbesc cu Conrad.

— Dar cum? L-ai auzit pe inspector.

Mariana nu răspunse, căci îl zărise pe Julian Ashcroft ieşind din biroul decanului. Îl urmări cu privirea în timp ce traversa curtea.

Dădu din cap ca pentru sine şi spuse:

— Am o idee.

16

Mai târziu în acea după-amiază, Mariana reuşi să-l vadă pe Conrad Ellis la secţia de poliţie.

— Bună, Conrad, îi spuse. Sunt Mariana.

Conrad fusese arestat îndată după interogatoriul luat de inspectorul-şef Sangha – poliţiştii erau convinşi de vinovăţia lui, în ciuda lipsei dovezilor, circumstanţiale sau de alt fel.

Tara fusese văzută în viaţă ultima oară la ora opt, de către portarul-şef, domnul Morris, care o zărise plecând din colegiu pe poarta principală. Conrad pretindea că o aşteptase pe Tara acasă la el, însă ea nu apăruse. Acestea erau doar afirmaţiile tânărului, pentru că nu i le putea confirma nimeni şi nu avea alibi pentru întreaga seară.

Nu fusese descoperită arma crimei în apartamentul lui, în pofida căutărilor minuţioase. Hainele şi alte lucruri de-ale sale fuseseră luate pentru testare, în speranţa că vor oferi indicii care să-l lege de crimă.

Spre surprinderea Marianei, Julian se învoi bucuros s-o ajute să-l vadă.

— Pot să te bag înăuntru cu permisul meu, îi zise. Oricum trebuie să-i fac evaluarea psihologică, şi poţi să asişti, dacă vrei. Câtă vreme nu ne prinde Sangha, adăugă el făcându-i cu ochiul.

— Mulţumesc. Îţi rămân datoare.

Pe Julian părea să-l încânte subterfugiul. Intrară în secţia de poliţie, iar el îi făcu iarăşi cu ochiul când solicită să fie adus din celulă Conrad Ellis.

Peste câteva minute şedeau împreună cu Conrad în sala de interogatoriu. Era o încăpere rece, fără ferestre, fără aer. Un loc neplăcut în care să te afli – dar cu siguranţă asta şi era intenţia.

— Conrad, sunt psihoterapeut, zise Mariana. De asemenea, sunt mătuşa lui Zoe. O cunoşti pe Zoe, nu-i aşa? De la St. Christopher's?

Un moment, Conrad păru nedumerit; apoi în ochi i se ivi o

lumină slabă şi confirmă absent.

— Zoe, prietena Tarei?

— Da. Vrea să ştii cât de rău îi pare… pentru Tara.

— E de treabă Zoe. Îmi place de ea. Nu-i ca celelalte.

— Celelalte?

— Prietenele Tarei. Conrad se strâmbă. Eu le zic „vrăjitoarele”.

— Zău? Nu-ţi plac prietenele ei?

— Ele nu mă plac pe mine.

— De ce?

Conrad ridică din umeri privind în gol, fără nicio expresie. Mariana sperase să obţină un răspuns emoţional de la el, ceva care s-o ajute să-l citească mai bine, însă părea inert. Îi veni în minte pacientul său, Henry. Avea aceeaşi privire voalată, de la ani întregi de abuz necontenit de alcool şi droguri.

Înfăţişarea lui Conrad îi era defavorabilă – asta făcea parte din problemă. Era greoi, uriaş, plin de tatuaje. Şi totuşi, Zoe avea dreptate; avea în el drăgălăşenie, blândeţe. Când vorbea, cuvintele erau încete şi confuze, nu părea să-şi dea prea bine seama ce i se întâmplă.

— Nu înţeleg, de ce cred ei că i-am făcut vreun rău? Nu i-am făcut niciun rău. O iubesc. Am iubit-o.

Mariana îi aruncă o privire lui Julian, ca să-i vadă reacţia. Nu părea nici pe departe mişcat. Îi puse lui Conrad tot felul de întrebări supărătoare despre viaţa şi copilăria lui – şi cu cât înainta, cu atât mai chinuitor devenea interviul, cu atât lucrurile arătau mai rău pentru Conrad.

Şi cu atât mai mult simţea Mariana că era nevinovat. Nu minţea; omul avea inima frântă. La un moment dat, epuizat de întrebările lui Julian, cedă: îşi prinse capul în mâini şi plânse fără zgomot.

La sfârşitul interviului, Mariana vorbi din nou.

— Îl cunoşti pe profesorul Fosca? Îndrumătorul Tarei?

— Mda.

— Cum l-ai cunoscut? Prin intermediul Tarei?

El încuviinţă din cap.

— I-am făcut rost de câteva ori.

Mariana clipi. Îi aruncă o privire lui Julian.

— Te referi la droguri?

— De care? întrebă Julian.

Conrad dădu din umeri.

— În funcţie de ce dorea.

— Aşadar, îl vedeai în mod regulat? Pe profesorul Fosca?

Altă ridicare din umeri.

— Destul de des.

— Cum era relaţia lui cu Tara? Îţi părea ciudată în vreun fel?

— Păi, vreau să zic, îi plăcea de ea, nu? răspunse Conrad cu un nou gest semnificând nepăsarea.

Mariana şi Julian se uitară unul la altul.

— Zău?

Ea avea de gând să insiste, însă Julian puse brusc capăt interviului zicând că avea destul cât să-şi facă raportul.

— Sper că ţi s-a părut instructiv, îi spuse Julian în timp ce plecau din secţie. Grozav spectacol, nu crezi?

Mariana îl privi uluită.

— Nu s-a prefăcut. Nu-i în stare să se prefacă.

— Crede-mă, Mariana, lacrimile sunt doar reprezentaţie. Sau îşi plângea de milă. Le-am văzut pe toate până acum. Când ai făcut asta atâta timp ca mine, îţi dai seama că toate cazurile sunt deprimant de asemănătoare.

— Nu ţi se pare îngrijorătoare informaţia că i-a vândut profesorului Fosca droguri? îl întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Julian îi înlătură obiecţia cu o ridicare din umeri.

— Nişte iarbă cumpărată din când în când nu-l face un ucigaş.

— Şi cum rămâne cu ce-a zis Conrad, că lui Fosca îi plăcea de ea?

— Şi ce dacă? Din câte am auzit, era superbă. Ai cunoscut-o, nu? Ce naiba găsea la prostovanul ăla?

Mariana clătină din cap cu tristeţe.

— Îmi închipui că acest Conrad nu era decât mijlocul de a-şi atinge un scop.

— Droguri?

Mariana oftă şi încuviinţă din cap.

Julian îi aruncă o privire.

— Haide. Te duc înapoi. Asta, dacă n-ai chef să bem ceva.

— Nu pot, trebuie să mă întorc la colegiu. Se face o slujbă specială pentru Tara la şase.

— Păi, într-una dintre serile astea, sper? îi zise făcându-i cu ochiul. Îmi eşti datoare, îţi aminteşti? Mâine?

— Mă tem că n-o să fiu aici. Mâine plec.

— Bun, găsim noi o soluţie. Pot să te vânez la Londra, la nevoie.

Julian râse – dar nu-i râdeau şi ochii, observă Mariana. Rămâneau reci, duri, aspri. Ceva din felul în care o privea o făcu să se foiască stânjenită.

Se simţi tare uşurată când ajunseră înapoi la St. Christopher's şi putu să se eschiveze.

17

La ora şase se ţinu în capelă o slujbă specială pentru Tara.

Capela colegiului fusese construită în 1612 din piatră şi lemn. Avea podeaua din marmură neagră, vitralii în culori vii, albastru şi roşu şi verde, ilustrând întâmplări din viaţa Sfântului Cristofor, şi un tavan înalt cu muluri, împodobit cu însemne heraldice şi mottouri latine cu litere aurii.

Stranele erau ticsite cu profesori şi studenţi. Mariana şi Zoe se aşezară aproape de primul rând. Părinţii Tarei şedeau lângă decan şi directorul de colegiu.

Părinţii Tarei, Lordul şi Lady Hampton, veniseră cu avionul din Scoţia ca să identifice cadavrul. Mariana îşi imagina cât de chinuite trebuie să le fi fost minţile pe tot parcursul călătoriei de la moşia lor îndepărtată; drumul lung cu maşina până la aeroportul din Edinburgh, apoi zborul până la Stansted, care le dăduse timp să se gândească – să spere şi să se teamă şi să se frământe – până ce vizita la morga din Cambridge le rezolvase cu cruzime nesiguranţa, reunindu-i cu fiica lor şi edificându-i în privinţa destinului cumplit pe care-l avusese.

Lordul şi Lady Hampton şedeau ţepeni, cu feţele albe, contorsionate, îngheţate. Mariana îi privea fascinată, amintindu-şi acea senzaţie: ca şi cum ai fi fost vârât într-un congelator, simţind un frig cumplit, amorţit de şoc. Nu dura mult, şi era o binecuvântare în comparaţie cu ceea ce venea ulterior, când gheaţa se topea şi şocul dispărea şi începeau să simtă enormitatea pierderii pe care o suferiseră.

Mariana îl văzu pe profesorul Fosca intrând în capelă. Merse pe culoar în urma unui grup de şase tinere remarcabile – remarcabile deoarece toate erau extrem de frumoase şi toate erau îmbrăcate cu rochii albe lungi. Mergeau cu un aer de încredere în sine şi totodată de sfială, conştiente că erau privite. Ceilalţi studenţi se uitau lung la ele când treceau prin dreptul lor.

Acestea erau prietenele Tarei, care îi displăceau atât de mult lui Conrad? se întrebă Mariana. „Vrăjitoarele”?

O tăcere sumbră se lăsă asupra celor din capelă când începu slujba. În acompaniamentul orgii, o procesiune de băieţi de altar, în sutane roşii cu gulere plisate din dantelă, cântă un imn în latină la lumina lumânărilor, şi vocile lor îngereşti se înălţară în spirală în întuneric.

Nu era o înmormântare; înmormântarea propriu-zisă avea să fie în Scoţia. Nu era acolo niciun cadavru de jelit. Mariana se gândi la biata fată zdrobită care zăcea singură la morgă.

Şi nu putea să nu-şi amintească felul în care îi fusese înapoiat iubitul, pe o masă de ciment a spitalului din Naxos. Trupul lui Sebastian era încă ud când îl văzuse, apa picura din el pe podea, avea nisip în păr şi în ochi. Avea găuri în obraji, bucăţele de carne ciugulite de peşti. Şi îi lipsea vârful unui deget, pe care îl păstrase marea.

De cum văzuse acel trup ca de ceară, lipsit de viaţă, Mariana ştiuse că nu era Sebastian. Nu era decât o cochilie. Sebastian dispăruse – dar unde?

În zilele de după moartea lui fusese amorţită. Rămăsese în stare de şoc, incapabilă să accepte cele întâmplate – sau să le creadă. Părea cu neputinţă să nu-l mai vadă niciodată, să nu-i mai audă niciodată vocea să nu-i mai simtă niciodată atingerea.

„Unde e?", se tot gândea. „Unde s-a dus?"

Şi apoi, când realitatea începuse să-i pătrundă în minte, avusese un soi de prăbuşire întârziată – şi, ca un zăgaz care se rupe, toate lacrimile năvăliseră afară, o cascadă de durere, ducând cu ele viaţa şi întreaga ei fiinţă.

După aceea venise mânia.

O mânie clocotitoare, o furie oarbă care ameninţa s-o mistuie pe ea şi pe oricine din apropiere. Pentru prima dată în viaţă, Mariana dorea să provoace durere fizică, voia să lovească şi să rănească pe cineva, mai ales pe sine însăşi.

Se învinovăţea, sigur că da. Ea insistase să meargă pe insula Naxos; dacă ar fi rămas la Londra, aşa cum voia Sebastian, el ar fi fost încă în viaţă.

Şi îl învinovăţea şi pe Sebastian. Cum îndrăznise să fie aşa de nesocotit; cum îndrăznise să înoate pe acea vreme, să fie

atât de neglijent cu propria-i viaţă – şi cu a ei?

Zilele Marianei erau rele; nopţile erau şi mai rele. La început, combinaţia de suficient alcool şi somnifere îi oferise un soi de refugiu temporar, chiar dacă avea coşmaruri repetate, pline de dezastre precum naufragii, ciocniri de trenuri şi inundaţii. Visa călătorii nesfârşite – expediţii prin pasaje arctice pustii, mers trudnic prin vânt îngheţat şi zăpadă, nesfârşita căutare a lui Sebastian, fără să-l găsească vreodată.

Apoi somniferele nu-şi mai făcuseră efectul, aşa că stătea trează până la trei sau patru dimineaţa – zăcea acolo, tânjind după el, neavând nimic care să-i potolească setea în afară de nişte amintiri proiectate în întuneric: imagini pâlpâitoare ale zilelor petrecute împreună, ale nopţilor, ale iernilor şi verilor lor. În cele din urmă, pe jumătate scoasă din minţi de durere şi de lipsa somnului, se dusese la medic. Întrucât era evident că abuzase de somnifere, doctorul Beck refuzase să-i dea altă reţetă. În loc de asta, îi propusese o schimbare de decor.

— Eşti o femeie bogată, zisese, adăugând insensibil: Fără copii de îngrijit. Ce-ar fi să mergi în străinătate? Să călătoreşti. Să vezi lumea.

Dat fiind că ultima călătorie în care o trimisese doctorul Beck se încheiase cu moartea soţului ei, Mariana preferase să nu-i urmeze sfatul. În schimb, se retrăsese în propria-i imaginaţie.

Închidea ochii şi se gândea la templul ruinat din Naxos, la coloanele de un alb murdar pe cerul albastru, amintindu-şi rugăciunea şoptită către Fecioară – pentru fericirea lor, pentru dragostea lor.

Asta fusese greşeala ei? Oare zeiţa fusese cumva ofensată? Persefona era geloasă? Sau poate că se îndrăgostise la prima vedere de acel bărbat chipeş, poate că-l voise pentru ea şi, aşa cum ea însăşi fusese odinioară luată cu forţa, îl dusese pe lumea cealaltă?

Într-un fel, asta părea mai uşor de îndurat: să dea vina pe supranatural pentru moartea lui Sebastian. Pe capriciul unei zeiţe. Alternativa – că fusese fără sens, la întâmplare, că nu

însemnase nimic – era mai mult decât putea să suporte.

„Încetează”, îşi zise. „Încetează, opreşte-te.” Simţea lacrimi penibile, de milă de sine, umplându-i ochii. Le şterse. Nu voia să cedeze psihic, nu acolo. Trebuia să plece, să iasă din capelă.

— Am nevoie de aer, îi şopti lui Zoe.

Fata încuviinţă din cap şi o strânse de mână scurt, încurajator. Mariana se ridică şi ieşi în grabă.

Când păşi afară din capela slab luminată şi ticsită o năpădi uşurarea.

Nu se vedea nimeni. Main Court era tăcută şi nemişcată. Singura lumină provenea de la stâlpii înalţi amplasaţi prin curte – felinarele lor luceau în beznă înconjurate de halouri. O ceaţă grea se prelingea dinspre râu, furişându-se printre clădirile colegiului.

Mariana îşi şterse lacrimile şi ridică privirea spre cer. Toate stelele, nevăzute la Londra, străluceau aici atât de viu – miliarde de diamante tremurătoare într-un întuneric infinit.

El trebuia să fie pe acolo pe undeva.

— Sebastian? şopti. Unde eşti?

Aştepta un semn, o stea căzătoare sau un nor care să treacă prin faţa lunii, ceva, orice.

Nu primi însă niciunul.

În jurul ei era doar întunericul.

18

După slujbă, participanţii zăboviră afară, în curte, stând de vorbă în grupuri mici. Mariana şi Zoe rămaseră deoparte, iar Mariana îi povesti repede despre vizita făcută lui Conrad, spunându-i că era de acord cu părerea ei.

— Vezi? exclamă Zoe. Conrad e nevinovat. N-a făcut-o el. Trebuie să-l ajutăm.

— Nu ştiu cum, zise Mariana.

— Trebuie să facem ceva. Sunt sigură că Tara se culca cu cineva. În afară de Conrad. A făcut de două ori aluzie la asta… Poate că există vreun indiciu în telefonul ei? Sau în laptop? Hai să încercăm să pătrundem în camera ei…

Mariana clătină din cap.

— Nu putem să facem asta, Zoe.

— De ce nu?

— Cred că trebuie să lăsăm ancheta în seama poliţiei.

— Dar l-ai auzit pe inspector. Nu caută – s-au hotărât deja. Trebuie să facem ceva. Oftând din rărunchi, adăugă: Mi-aş dori să fie aici Sebastian. El ar şti ce să facă.

Mariana acceptă mustrarea implicită.

— Şi eu mi-aş dori ca el să fie aici. După o clipă spuse: Am o idee. Ce-ar fi să vii cu mine la Londra pentru câteva zile?

De îndată ce rosti vorbele ştiu ca n-ar fi trebuit să spună asta. Zoe o privi cu uimire.

— Poftim?

— Ţi-ar face bine să te îndepărtezi de locul ăsta un timp.

— Nu pot *să fug* pur şi simplu. Asta n-ar schimba nimic. Crezi că ăsta e sfatul pe care mi l-ar da Sebastian?

— Nu, zise Mariana, simţindu-se brusc iritată. Dar eu nu sunt Sebastian.

— Nu, replică Zoe, oglindindu-i iritarea. Nu eşti. Sebastian ar vrea să stai aici. Asta ar spune.

O vreme, Mariana păstră tăcerea. Apoi se hotărî să spună ceva – un lucru care o preocupa de la discuţia lor din ajun.

— Zoe. Eşti sigură… că mi-ai spus tot?

— Despre ce?

— Nu ştiu. Despre asta, despre Tara. Mă tot gândesc… nu-mi pot alunga impresia că ascunzi ceva.

Zoe clătină din cap.

— Nu, nimic.

Îşi feri privirea. Mariana continua să se îndoiască.

Era ceva legat de ea.

— Zoe. Ai încredere în mine?

— Nu-i nevoie nici măcar să întrebi.

— Atunci ascultă. E important. E ceva ce nu-mi spui. Îmi dau seama. O simt. Aşa că ai încredere în mine. Te rog…

Tânăra şovăi, apoi se înmuie.

— Mariana, ascultă…

În acel moment, privind peste umărul mătuşii sale, Zoe văzu ceva – ceva care o amuţi. O clipă, în ochii fetei se ivi o expresie ciudată, temătoare, care apoi dispăru. Se uită din nou la Mariana şi clătină din cap.

— Nu-i nimic. Sincer.

Mariana se răsuci să vadă ce o descumpănise. Lângă intrarea capelei erau profesorul Fosca şi suita lui, fetele frumoase în rochii albe, cu toţii adânciţi într-o discuţie şoptită.

Fosca îşi aprindea o ţigară. Ochii lui îi întâlniră pe ai Marianei prin fum – şi se uitară unul la altul o clipă.

Apoi profesorul părăsi grupul şi veni spre ele zâmbind. Mariana auzi oftatul slab al lui Zoe în timp ce el se apropia.

— Bună, le zise când ajunse în faţa lor. Înainte n-am avut ocazia să mă prezint. Sunt Edward Fosca.

— Eu sunt Mariana… Andros. N-avusese de gând să-şi folosească numele de fată. Aşa îi venise, pur şi simplu. Sunt mătuşa lui Zoe, preciză.

— Ştiu cine sunteţi. Zoe mi-a povestit câte ceva. Îmi pare foarte rău pentru soţul dumneavoastră.

— Oh, făcu Mariana uimită. Mulţumesc.

— Şi îmi pare rău pentru Zoe, continuă el aruncându-i fetei o privire. Şi-a pierdut unchiul, iar acum trebuie s-o jelească şi pe Tara.

Zoe nu răspunse; doar ridică din umeri, fără să se uite la Fosca.

Era aici un mister. Zoe îl evita pe profesor. „Îi este frică de el”, îşi zise dintr-odată Mariana. „De ce?”

Fosca nu lăsa impresia că ar fi fost ameninţător. Îi părea cu totul sincer şi plin de compasiune.

— Îmi pare rău pentru toţi studenţii, îi spuse el privind-o cu francheţe. Asta o să răvăşească întregul an – dacă nu tot colegiul.

Zoe se răsuci brusc spre Mariana.

— Trebuie să plec, mă întâlnesc cu nişte prieteni la un pahar. Vrei să vii şi tu?

Mariana clătină din cap.

— Am spus că o să trec pe la Clarissa. Ne vedem mai târziu.

Zoe făcu un gest de încuviinţare şi plecă.

Mariana se întoarse spre locul în care fusese Fosca – însă, spre surprinderea ei, el plecase deja, traversând cu paşi mari curtea.

În locul în care stătuse el zăbovea doar un fir de fum de ţigară, încolăcindu-se înainte să se risipească în aer.

19

— Vorbeşte-mi despre profesorul Fosca, îi ceru Mariana.

Clarissa o privi curioasă în vreme ce turna ceai de culoarea chihlimbarului dintr-un ceainic de argint în două ceşti delicate de porţelan. Îi dădu musafirei sale ceaşca şi farfurioara.

— Profesorul Fosca? Ce te face să întrebi de el?

Mariana hotărî că era mai bine să nu intre în amănunte.

— Nimic special. Zoe l-a pomenit.

Clarissa ridică din umeri.

— Nu-l cunosc prea bine, nu e la noi decât de doi ani. O minte strălucită. American. Şi-a dat doctoratul cu Robertson la Harvard.

Se aşeză în faţa Marianei, pe fotoliul de culoarea lămâilor verzi de la fereastră, şi-i zâmbi duios. Profesoara Clarissa Miller, cu faţa fără vârstă ascunsă sub un pămătuf rebel de păr cărunt, se apropia de optzeci de ani. Era îmbrăcată cu o bluză de mătase albă, fustă de tweed şi un jerseu verde tricotat cu ochiuri mari, care probabil că avea mai mulţi ani decât cea mai mare parte a studenţilor ei.

Clarissa fusese îndrumătoarea Marianei în studenţie. La St. Christopher's, cea mai mare parte din predare se făcea unu la unu, între profesor şi student, de obicei în locuinţa profesorului. În orice moment după prânz, sau chiar mai devreme, la discreţia profesorului respectiv, în mod invariabil se servea alcool – un beaujolais excelent, în cazul Clarissei, scos din labirintul cramei de sub colegiu –, astfel că studenţii primeau educaţie şi în domeniul băuturii, pe lângă cel al literaturii.

Asta însemna şi că lecţiile căpătau un caracter personal, iar liniile despărţitoare dintre profesor şi discipol deveneau ceţoase – se făceau confidenţe şi schimburi de intimităţi. Clarissa fusese înduioşată de această grecoaică singuratică, orfană de mamă, şi poate că îi trezise curiozitatea. Veghease cu ochi materni asupra Marianei în anii petrecuţi la St. Christopher's. În ceea ce o privea, Mariana fusese inspirată de

Clarissa – nu numai de realizările academice remarcabile ale profesoarei într-un domeniu dominat de bărbaţi, ci şi de cunoştinţele ei şi de entuziasmul cu care şi le împărtăşea. Iar răbdarea şi blândeţea Clarissei – şi din când în când arţagul – făcuseră ca Mariana să reţină mai multe de la ea decât de la toţi ceilalţi îndrumători pe care-i avusese.

Ţinuseră legătura după ce Mariana absolvise facultatea, trimiţându-şi din când în când scrisori şi cărţi poştale, până ce într-o zi venise un e-mail neaşteptat de la Clarissa, anunţând că, împotriva tuturor aşteptărilor, intrase şi ea în epoca internetului. După moartea lui Sebastian îi trimisese un e-mail minunat, din toată inima, care o emoţionase în aşa măsură, încât Mariana îl păstrase şi-l recitise de câteva ori…

— Mi s-a spus că profesorul Fosca îi preda Tarei, zise acum Mariana.

Clarissa încuviinţă.

— Aşa e, da, i-a predat. Biata fată… Ştiu că el îşi făcea mari griji pentru ea.

— Chiar aşa?

— Da, a zis că Tara se descurcă tare greu la învăţătură. A zis că e o persoană cu foarte multe probleme. Oftă clătinând din cap. Groaznică poveste. Groaznică.

— Da. Da, aşa este.

Mariana sorbi din ceai şi o privi pe Clarissa cum îşi punea tutun în pipă. Era un obiect frumos, din lemn de cireş închis la culoare.

Fumatul pipei era un obicei pe care Clarissa îl luase de la răposatul său soţ. Locuinţa ei mirosea a fum şi a tutun de pipă aromat, înţepător; de-a lungul anilor, mirosul se impregnase în pereţi, în hârtia cărţilor, în Clarissa însăşi. Uneori era copleşitor, şi Mariana ştia că în trecut studenţii se plânseseră că profesoara fuma în timpul şedinţelor de îndrumare – până când, în cele din urmă, Clarissa fusese silită să se conformeze schimbării standardelor de sănătate şi siguranţă şi nu le mai impusese studenţilor ei să-i rabde năravul.

Pe Mariana n-o deranja; de fapt, şezând în acea încăpere, îşi dădea seama cât de mult îi lipsise mirosul respectiv. În rarele

ocazii în care întâlnea un fumător de pipă se simţea pe dată liniştită, asociind vălătucii de fum întunecat, urât mirositor, cu înţelepciunea şi învăţarea – şi blândeţea.

Clarissa aprinse pipa şi pufăi din ea, dispărând îndărătul unui nor de fum.

— E greu să găseşti un sens. Mă simt tare descumpănită, ca să fiu sinceră. Îmi aminteşte ce vieţi protejate trăim noi aici, departe de lume – naivi, poate chiar ignorând voit ororile lumii de afară.

În sinea sa, Mariana era de acord. Lecturile despre viaţă nu te pregătesc s-o trăieşti; învăţase asta pe propria-i piele. Însă n-o spuse. Doar încuviinţă din cap.

— O astfel de violenţă e îngrozitoare. Oricui îi este greu să înţeleagă.

Clarissa arătă cu pipa spre vizitatoarea ei. Folosea adesea pipa ca obiect de recuzită, făcând tutunul ei să zboare şi să lase găuri înnegrite în covor, unde aterizase jarul.

— Grecii aveau un cuvânt pentru asta, ştii. Pentru soiul ăsta de mânie.

Mariana era curioasă.

— Aveau?

— *Menis*. Nu există echivalent perfect în engleză. Îţi aminteşti, Homer începe *Iliada* cu „μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος” – „Cântă, Zeiţă, mânia ce-aprinse pe Ahil’ Peleianul{4}”.

— Ah. Ce înseamnă, exact?

Clarissa cugetă o clipă.

— Presupun că traducerea cea mai apropiată este un soi de mânie imposibil de stăpânit, o furie cumplită, o *turbare*.

Mariana dădu din cap aprobator.

— O turbare, da… Era turbat.

Clarissa aşeză pipa într-o scrumieră mică de argint şi-i surâse.

— Mă bucur aşa de mult că eşti aici, draga mea! Vei fi de mare ajutor.

— Nu stau decât în noaptea asta, am venit doar pentru Zoe.

Bătrâna profesoară părea dezamăgită.

— Asta-i tot?

— Păi, trebuie să mă întorc la Londra. Am pacienţi…

— Desigur, dar… Clarissa ridică din umeri. Ce-ar fi să stai câteva zile? De dragul colegiului.

— Nu văd cum aş putea fi de ajutor. Sunt psihoterapeut, nu detectiv.

— Ştiu asta. Eşti psihoterapeut specializat în grupuri… Şi ce este asta, dacă nu o problemă a unui grup?

— Da, dar…

— Mai eşti şi fostă studentă la St. Christopher's – ceea ce îţi dă un nivel de pătrundere şi înţelegere pe care poliţiştii, oricât de bine intenţionaţi ar fi, pur şi simplu nu-l au.

Mariana clătină din cap. Se simţea un pic agasată şi, din nou, pusă într-o situaţie delicată.

— Nu sunt criminalist. Chiar nu e domeniul meu.

Clarissa păru dezamăgită, dar nu comentă, mulţumindu-se s-o privească lung. Atunci când vorbi iarăşi tonul i se îmblânzise:

— Iartă-mă, dragă. Îmi dau seama că nu te-am întrebat niciodată cum este.

— Ce să fie?

— Să te afli aici… fără Sebastian.

Era prima dată când Clarissa îl pomenea. Tulburată, Mariana ezită înainte de a răspunde.

— Nu ştiu cum este.

— Trebuie să fie *ciudat*.

— „Ciudat" e un cuvânt potrivit, într-adevăr.

— Pentru mine a fost ciudat după ce Timmy a murit. Era întotdeauna acolo – şi, dintr-odată, n-a mai fost. Mă tot aşteptam să sară de după o coloană şi să mă surprindă… Încă mă aştept.

Clarissa fusese măritată cu profesorul Timothy Miller timp de treizeci de ani. Doi excentrici celebri din Cambridge, erau văzuţi adesea bântuind prin oraş împreună, cu cărţi sub braţ, cu părul nepieptănat, uneori cu şosete desperecheate, adânciţi în conversaţie. Una dintre cele mai fericite perechi pe care le cunoscuse Mariana, până la moartea lui Timmy, cu zece ani în

urmă.

— O să devină mai uşor, zise Clarissa.

— Da?

— E important să priveşti mereu înainte. Nu trebuie niciodată să priveşti înapoi, peste umăr. Gândeşte-te la viitor.

Mariana clătină din cap.

— Sinceră să fiu, nu prea văd un viitor… Nu văd mare lucru. Totul este… Îşi caută cuvintele. Apoi îşi aminti. Sub giulgiu. De unde este asta? „Sub giulgiu, sub giulgiu…"

— Tennyson, îi răspunse Clarissa fără şovăială. *In Memoriam,* strofa cincizeci şi şase. Dacă nu mă înşel.

Mariana zâmbi. Cei mai mulţi profesori aveau în loc de creier o enciclopedie; Clarissa avea o întreagă bibliotecă. Profesoara închise ochii şi începu să recite din memorie.

— „O, viaţă, ce plăpândă, în zadar! / O, glasu-ţi, dulce binecuvântare! / Nădejde de răspuns ori vindecare? *Sub giulgiu, sub giulgiu răsar*…"

Mariana confirmă cu tristeţe.

— Da… Da, asta este.

— Tennyson e destul de subapreciat în zilele noastre, mă tem. Clarissa zâmbi şi aruncă o privire spre ceas. Dacă rămâi peste noapte, trebuie să-ţi găsim o cameră. O să sun la loja portarului.

— Mulţumesc.

— Stai un pic.

Bătrâna se ridică din fotoliu cu trudă şi se duse la bibliotecă, unde îşi plimbă degetul peste cotoare până ce dădu de o carte. O luă de pe raft şi i-o îndesă Marianei în mâini.

— Uite. Am găsit în asta o mare sursă de alinare după ce a murit Timmy.

Era o carte subţire legată în piele neagră. Pe copertă era scris în relief cu litere aurii decolorate: *IN MEMORIAM A.H.H. De Alfred Tennyson.*

Clarissa îi aruncă Marianei o privire hotărâtă.

— Citeşte-o.

20

Domnul Morris, portarul-şef, îi găsi Marianei o cameră.

Mariana fu surprinsă să-l găsească în lojă. Şi-l amintea bine pe bătrânul domn Morris: era un bărbat în vârstă, cu aer prietenos, popular în colegiu, renumit pentru îngăduinţa faţă de studenţi.

Însă acest domn Morris era tânăr, sub treizeci de ani, înalt şi voinic. Avea falca proeminentă şi părul castaniu-închis pieptănat cu cărare într-o parte. Era îmbrăcat în costum negru, cu cravata albastru cu verde a colegiului şi melon negru.

Zâmbi când văzu aerul de surprindere al Marianei.

— Arătaţi ca şi cum v-aţi fi aşteptat să fie altcineva, domnişoară.

Mariana încuviinţă din cap stingherită.

— Într-adevăr, domnul Morris…

— Era bunicul meu. A murit acum câţiva ani.

— A, înţeleg. Îmi pare rău…

— Nu vă faceţi probleme. Se întâmplă tot timpul. Eu nu sunt decât o copie palidă, lucru pe care ceilalţi portari nu ezită să mi-l amintească. Ridicându-şi pălăria în semn de salut, o invită: Pe aici, domnişoară. Urmaţi-mă.

Purtarea lui politicoasă, protocolară, părea să aparţină altei epoci, îşi zise Mariana. Uneia mai bune, poate.

El ţinu morţiş să-i ducă geanta, în ciuda protestelor ei.

— Aşa se face la noi, aici. Ştiţi asta. La St. Christopher's timpul a rămas pe loc.

Îi zâmbea. Părea cu totul în largul său, cu un aer de siguranţă deplină, stăpân pe domeniul lui – ceea ce era adevărat în cazul tuturor portarilor de acolo, din experienţa Marianei, şi pe drept cuvânt: dacă n-ar fi fost ei să se ocupe de colegiu zi de zi, totul s-ar fi dus curând de râpă.

Îl urmă până la o cameră din Gabriel Court. Era curtea în care locuise în ultimul an de studenţie. Se uită la vechea ei scară când trecură pe lângă ea – la treptele de piatră pe care

ea şi Sebastian alergaseră în sus şi-n jos de un milion de ori.

Merseră până în colţul curţii, la un turn octogonal clădit din plăci de granit roase de vreme şi pătate; adăpostea o scară care ducea la camerele de oaspeţi ale colegiului. Intrară şi urcară scara circulară lambrisată cu stejar până la al doilea etaj.

Morris descuie o uşă, o deschise şi-i dădu Marianei cheia.

— Poftim, domnişoară.

— Mulţumesc.

Se uită în jur. Era o încăpere micuţă cu un bovindou, un şemineu şi un pat de stejar cu coloane răsucite ca acadelele-ciubuc. Patul avea un baldachin din creton gros şi draperii de jur-împrejur. Părea cam sufocant, îşi zise.

— Este una dintre camerele mai frumoase pe care le punem la dispoziţia foştilor studenţi, o informă Morris. Un pic cam mică, poate. Sper c-o să vă simţiţi bine, adăugă aşezându-i geanta pe podea, lângă pat.

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

Nu vorbiseră despre crimă, dar simţea nevoia să amintească de ea, în principal pentru că era permanent în gândurile sale..

— E îngrozitor ceea ce s-a întâmplat.

Morris încuviinţă din cap.

— Nu-i aşa?

— Trebuie să fie extrem de supărător pentru toată lumea din colegiu.

— Da. Este. Mă bucur că bunicul meu n-a trăit să vadă asta. L-ar fi terminat.

— O cunoşteaţi?

— Pe Tara? Doar din auzite, spuse Morris. Era… faimoasă, să zicem. Ea şi prietenele ei.

— Prietenele ei?

— Da. Un grup de tinere tare… provocator.

— „Provocator”? Este o alegere interesantă a cuvântului.

— Este, domnişoară?

Se prefăcea sfios, şi Mariana se întrebă de ce.

— Ce vreţi să spuneţi mai precis?

Morris zâmbi.

— Doar că sunt un pic… turbulente, dacă mă înţelegeţi. Trebuie să le supraveghem ferm, pe ele şi petrecerile lor. De câteva ori a trebuit să le pun capăt. Tot soiul de chestii suspecte.

— Înţeleg.

Expresia lui era greu de descifrat. Mariana se întrebă ce zăcea sub politeţea şi purtarea lui amabilă. Ce gândea în realitate?

Cu acelaşi zâmbet, Morris îi spuse:

— Dacă sunteţi curioasă în privinţa Tarei, ar fi bine să vorbiţi cu una dintre cameriste. Ele par întotdeauna să ştie ce se petrece în colegiu. Toate bârfele.

— O să ţin minte, mulţumesc.

— Dacă asta e tot, domnişoară, o să vă las. Noapte bună.

Morris se duse la uşă şi se strecură afară. O închise în urma lui fără zgomot.

Mariana era în sfârşit singură, după o zi lungă şi obositoare. Sleită de puteri, se aşeză pe pat.

Se uită la ceas. Ora nouă. Ar fi fost cazul să se culce, dar ştia că n-ar fi putut să adoarmă. Era prea agitată, prea tulburată.

Şi apoi, în timp ce-şi despacheta geanta, găsi cartea subţire de poezie pe care i-o dăduse Clarissa.

In M*emoriam.*

Se aşeză pe pat şi o studie. Anii uscaseră paginile, scorojindu-le şi făcându-le ţepene, lăsaseră creţuri şi valuri. O deschise larg şi mângâie cu vârful degetelor filele aspre.

Ce spusese Clarissa despre ea? Că acum avea s-o vadă cu alţi ochi. De ce? Din cauza lui Sebastian?

Îşi aminti că citise în studenţie poemul. La fel ca majoritatea oamenilor, fusese descurajată de lungimea lui imensă. Erau mai mult de trei mii de versuri, şi avusese o uriaşă senzaţie de împlinire doar pentru că le citise până la capăt. În acel moment nu fusese sensibilă la el, însă pe atunci era mai tânără, fericită şi îndrăgostită, şi n-avea nevoie de poezii triste.

Din introducerea scrisă de un cărturar de odinioară află că

Alfred Tennyson avusese o copilărie nefericită – „sângele negru” al neamului Tennyson era rău famat. Tatăl era beţiv şi drogat şi foarte violent, fraţii lui Tennyson au suferit de depresie şi de boli mintale, şi unii au fost internaţi, alţii s-au sinucis. Alfred a fugit de acasă la optsprezece ani. Şi, la fel ca Mariana, a nimerit la Cambridge într-o lume de libertate şi frumuseţe. Şi el şi-a găsit iubirea. Indiferent dacă relaţia dintre Arthur Henry Hallam şi Tennyson a fost sau nu sexuală, a fost evident profund romantică: din ziua în care s-au cunoscut, la sfârşitul anului întâi, şi-au petrecut împreună fiecare clipă. Erau văzuţi adesea mergând mână în mână – până ce, după câţiva ani, în 1833, Hallam a murit brusc din cauza unui anevrism.

Se pare că Tennyson nu şi-a revenit niciodată deplin după pierderea lui Hallam. Deprimat, cu părul vâlvoi, nespălat, Tennyson s-a lăsat pradă suferinţei. S-a prăbuşit. În următorii şaptesprezece ani a jelit, scriind doar frânturi de poezie – versuri, strofe, elegii –, toate despre Hallam. În cele din urmă, aceste versuri au fost puse laolaltă într-un poem enorm. A fost publicat cu titlul *In Memoriam A.H.H.* şi rapid a fost recunoscut ca unul dintre cele mai importante poeme scrise vreodată în limba engleză.

Mariana se aşeză în capul oaselor şi începu să citească. Curând descoperi cât de dureros de autentic şi de familiar suna vocea lui – avea senzaţia ciudată, extrasenzorială, că era vocea ei, nu a lui Tennyson; că acesta punea în cuvinte sentimentele ei inexprimabile: „Şi uneori aproape că-mi pare un păcat/ În vorbe să-mi aşez mâhnirea necurmată/ Căci vorba, ca Natura, pe jumătate-arat / Şi jumătate ascunde Sufletu-ndurerat”. Întocmai ca Mariana, la un an după moartea lui Hallam, Tennyson s-a înapoiat la Cambridge. A umblat pe aceleaşi străzi pe care cutreierase cu Hallam; i s-a părut „la fel, dar nu la fel” – a stat în dreptul camerei lui Hallam, văzând că „alt nume era pe uşă”.

Şi apoi Mariana dădu peste acele versuri care deveniseră atât de cunoscute, încât trecuseră în limba engleza însăşi; chiar îngropate printre atât de multe alte versuri, îşi păstrau

iscusinţa de a se furişa în spatele ei, luând-o prin surprindere şi tăindu-i răsuflarea:

I-un adevăr, oricând şi-orice s-arată;
O simt când mi-e mai aprigă mâhnirea;
Să fi iubit şi apoi să pierzi iubirea
Mai bine-i decât neiubind vreodată.

Ochii Marianei se umplură de lacrimi. Lăsă cartea din mână şi se uită pe fereastră. Însă afară era întuneric, şi faţa i se reflecta în geam. Se uită ţintă la ea însăşi, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

„Încotro acum? Unde te duci? Ce faci?", se întrebă.

Zoe avea dreptate, dădea bir cu fugiţii. Dar încotro? Înapoi la Londra? Înapoi la casa bântuită din Primrose Hill? Nu mai era un cămin, ci doar o vizuină în care să se ascundă.

Zoe avea nevoie de ea acolo, indiferent dacă o recunoştea sau nu; pur şi simplu nu putea s-o părăsească; asta ieşea din discuţie.

Îşi aminti brusc ce spusese nepoata ei în faţa capelei – că Sebastian ar fi îndemnat-o să stea. Zoe avea dreptate.

Sebastian ar fi vrut ca Mariana să rămână pe poziţii şi să lupte.

Ei bine, şi atunci?

Mintea i se întoarse la spectacolul dat de profesorul Fosca în curte. Poate că „spectacol" era cuvântul potrivit. Nu era oare ceva cam prea şlefuit în discursul lui, cam prea *exersat?* Cu toate acestea, avea un alibi. Şi, în afară de cazul în care îşi convinsese studentele să mintă pentru el, ceea ce părea improbabil, trebuia să fie nevinovat…

Şi totuşi…

Ceva nu ieşea la socoteală. Ceva n-avea sens.

Tara spusese că Fosca o ameninţase c-o omoară. Şi apoi… după câteva ore, Tara era moartă.

N-ar fi stricat să stea câteva zile la Cambridge şi să se intereseze despre relaţia Tarei cu profesorul. Cu siguranţă profesorul Fosca merita să fie cercetat.

Şi dacă poliţiştii n-aveau de gând să-l cerceteze, Mariana, ca o datorie de onoare faţă de prietena lui Zoe, putea să asculte povestea acelei tinere… şi să o ia în serios.

Fie şi pentru că nimeni altcineva n-o făcea.

PARTEA A DOUA

Nemulţumirea mea faţă de o mare parte a psihanalizei este ideea preconceptă că suferinţa este o greşeală, sau un semn de slăbiciune, sau chiar un semn de boală. Când, de fapt, poate că cele mai mari adevăruri pe care le ştim au provenit din suferinţa oamenilor.

Arthur Miller

Lestrigonii şi ciclopii,
Şi fiorosul Poseidon, nu-i vei întâlni nicicând,
Dacă nu-i porţi în suflet,
Dacă sufletul tău nu ţi-i scoate în faţă.

K.P. Kavafis, „Ithaca”

1

Azi-noapte iar n-am putut să dorm. Prea plin de energie, prea încordat. Surescitat, ar zice mama.

Aşa că n-am mai încercat – şi m-am dus să mă plimb.

În vreme ce rătăceam pe străzile pustii ale oraşului, am dat peste o vulpe. Nu mă auzise venind şi a ridicat privirea, surprinsă.

Nu mai fusesem niciodată aşa de aproape de una. Ce făptură magnifică! Ce blană, ce coadă şi ce ochi negri care se uitau drept la mine!

M-am uitat în ei şi… ce am văzut?

E greu de descris – am văzut toată minunea creaţiei, minunea universului, acolo, în ochii acelui animal, în acea clipă. Era ca şi cum l-aş fi văzut pe Dumnezeu. Şi preţ de o clipă am avut o senzaţie ciudată. Un fel de prezenţă. Ca şi cum Dumnezeu ar fi fost acolo, pe stradă, lângă mine, ţinându-mă de mână.

Dintr-odată, m-am simţit în siguranţă. M-am simţit liniştit şi împăcat – ca şi cum o febră turbată s-ar fi potolit, un delir s-ar fi mistuit cu totul. Am simţit cealaltă parte a mea, cea bună, înălţându-se odată cu zorii…

Apoi însă, vulpea a pierit. A dispărut în umbre, şi soarele s-a ridicat pe cer… Dumnezeu plecase. Eram singur şi sfâşiat în două.

Nu vreau să fiu doi oameni. Vreau să fiu o persoană. Vreau să fiu întreg. Dar n-am de ales, se pare.

Când stăteam acolo, pe stradă, în vreme ce soarele se înălţa, am avut o groaznică senzaţie de amintire – alt răsărit, acum câţiva ani. Altă dimineaţă – întocmai ca asta.

Aceeaşi lumină galben. Aceeaşi senzaţie că sunt rupt în două.

Dar unde?

Când?

Ştiu că-mi pot aminti dacă încerc. Dar vreau s-o fac? Am impresia că este ceva ce m-am străduit din răsputeri să uit. De ce anume sunt atât de speriat? Este tatăl meu? Încă mai cred că o să răsară dintr-o trapă ca personajul negativ dintr-o pantomimă şi o să mă doboare cu o lovitură?

Sau este poliţia? Mă tem de o mână pusă brusc pe umărul meu, de arestare şi pedeapsă – condamnarea pentru crimele mele?

De ce îmi este atât de frică?

Răspunsul trebuie să fie pe acolo pe undeva.

Şi ştiu unde trebuie să caut.

2

A doua zi dimineaţă, devreme, Mariana se duse la Zoe.

Fata tocmai se trezise şi era ameţită, cu o mână încleştată pe Zebră şi cu cealaltă dând deoparte de pe faţă masca pentru somn.

Clipi spre mătuşa ei, care trase în lături perdelele ca să lase să intre lumina. Zoe nu arăta bine: avea ochii injectaţi şi părea sleită de puteri.

— Scuze, am dormit prost. Am tot visat urât.

Mariana îi puse în mână o cană cu cafea.

— Pe Tara? Cred că şi eu am visat-o.

Zoe încuviinţă din cap şi sorbi din băutura fierbinte.

— Toate astea par un coşmar. Nu-mi vine să cred că ea chiar nu mai este.

— Ştiu.

Ochii lui Zoe se umplură de lacrimi. Mariana nu ştia dacă trebuia s-o consoleze ori să-i abată atenţia. Alese a doua variantă. Luă în mână teancul de cărţi de pe birou şi se uită la titluri – *Ducesa de Amalfi, Tragedia răzbunătorului, Tragedia spaniolă*{5}.

— Dă-mi voie să ghicesc. Semestrul ăsta studiezi tragedia?

— Tragedia *răzbunării,* spuse Zoe cu un mic geamăt. Ce tâmpenie.

— Nu-ţi place?

— *Ducesa de Amalfi* e ca lumea. E haioasă, aşa o nebunie mai rar.

— Îmi amintesc. Biblii otrăvite şi vârcolaci. Dar cumva încă prinde la public, nu? Cel puţin, aşa mi s-a părut întotdeauna. N-am mai citit-o de ani întregi.

— Semestrul ăsta e pusă în scenă la Teatrul ADC. Vino s-o vezi.

— O să vin. E un rol bun. De ce nu dai probă?

— Am dat. N-am primit rolul. Povestea vieţii mele, suspină Zoe.

Mariana zâmbi. În clipa următoare, această mică

prefăcătorie că totul era în ordine se duse pe apa sâmbetei. Zoe se uită lung la ea, încruntându-se tot mai tare.

— Pleci? Ai venit să-ţi iei rămas-bun?

— Nu. Nu plec. Am hotărât să stau, cel puţin câteva zile – şi să pun nişte întrebări. Să văd dacă pot fi de ajutor.

— Zău? Ochii lui Zoe se luminară, iar încruntarea i se şterse. E minunat. Mulţumesc. După un moment de ezitare adăugă: Ascultă. Ce-am zis ieri, că aş fi preferat să fie aici Sebastian… îmi pare rău.

Mariana clătină din cap. Înţelegea. Nepoata ei şi Sebastian avuseseră întotdeauna o legătură specială. Când era foarte mică, Zoe fugea întotdeauna la Sebastian când îşi julea genunchiul sau se tăia, sau avea nevoie de alinare. Pe Mariana n-o deranja asta. Ştia cât de important este să ai un tată. Iar Sebastian era persoana cea mai apropiată de un tată pe care o avusese Zoe după moartea părinţilor. Zâmbi.

— Nu trebuie să te scuzi. Sebastian s-a descurcat întotdeauna mai bine decât mine într-o criză.

— Cred că întotdeauna a avut grijă de noi. Şi acum…

Zoe ridică din umeri.

— Acum avem grijă una de alta. Bine? îi spuse Mariana surâzându-i încurajator.

— Bine. Făcând un efort ca să-şi vină în fire, Zoe zise: Dă-mi doar douăzeci de minute ca să fac duş şi să mă pregătesc. Putem alcătui un plan…

— Ce vrei să zici? N-ai cursuri azi?

— Mda, dar…

— Niciun „dar”, îi replică ferm Mariana. Du-te la cursuri. Du-te la seminare. Ne vedem la prânz. Putem vorbi atunci.

— Oh, Mariana…

— Nu. Vorbesc serios. Acum e mai important ca oricând să nu stai degeaba – şi să te concentrezi pe muncă. E în ordine?

Zoe oftă din greu, dar nu mai protestă.

— E în ordine.

— Bine. Ne vedem mai târziu, îi spuse Mariana sărutând-o pe obraz.

Mariana plecă din camera lui Zoe şi coborî până la râu.

Trecu pe lângă hangarul bărcilor cu vâsle ale colegiului – şi pe lângă şirul de bărci cu fundul plat amarate cu lanţuri la mal, legănându-se pe apă.

În vreme ce mergea le telefonă pacienţilor săi ca să anuleze şedinţele din acea săptămână.

Nu le dezvălui ce se întâmplase. Le spuse doar că avea o urgenţă în familie. Majoritatea primiră vestea fără comentarii, cu excepţia lui Henry. Mariana nu se aşteptase ca el să reacţioneze bine, şi el nu se dezminţi.

— Mulţumesc frumos, zise Henry sarcastic. Hai să trăieşti, frate. Apreciez mult asta.

Mariana încercă să-i explice că fusese o urgenţă, dar el nu se sinchisea. Ca un copil, nu vedea decât că propriile lui nevoi erau nesocotite şi nu-l interesa decât s-o pedepsească.

— Îţi pasă de mine? Dai pe mine o ceapă degerată?

— Henry, nu eu controlez situaţia…

— Şi cum rămâne cu mine? Am nevoie de tine, Mariana. Asta nu pot *eu* să controlez. Se întâmplă ceva. Eu… mă înec aici…

— Ce este? Care-i problema?

— Nu pot vorbi despre asta la telefon. Am nevoie de tine… De ce nu eşti acasă?

Mariana îngheţă. De unde ştia că ea nu-i acolo? Trebuie să fi supravegheat iar casa.

Simţi brusc o alarmă sunându-i în cap. Ajunsese într-o situaţie imposibilă cu Henry; în primul rând, era furioasă pe sine că permisese să se întâmple aşa ceva. Trebuia să se ocupe de asta – să se ocupe de Henry. Dar nu în acel moment. Nu în acea zi.

— Trebuie să închid, îi spuse.

— Ştiu unde eşti, Mariana. Habar n-aveai, nu? Te urmăresc. Te văd…

Cuprinsă de îngrijorare, Mariana închise. Se uită în jur, pe maluri şi pe cărările de pe ambele părţi ale râului, dar Henry

nu se vedea nicăieri.

Sigur că n-avea cum: încerca doar s-o înspăimânte. Se dojeni pentru că muşcase momeala.

Scutură din cap şi merse mai departe.

3

Era o dimineaţă frumoasă. De-a lungul râului soarele se strecura prin sălcii, făcând frunzele să sclipească într-un verde luminos deasupra capului Marianei. La picioarele ei, pe marginea cărării, creşteau tufe de ciclame sălbatice ca nişte fluturaşi trandafirii. Era greu să împace o asemenea frumuseţe cu motivul pentru care se afla acolo sau cu gândurile sale, care se învârteau în jurul crimei şi al morţii.

„Ce mama naibii fac? E o nebunie."

Era greu să nu se gândească la partea negativă, la tot ce nu ştia. N-avea habar cum să prindă un ucigaş. Nu era criminalist sau psiholog criminalist, ca Julian. Tot ce avea era o cunoaştere instinctivă a firii şi comportamentului oamenilor, acumulată în anii de lucru cu pacienţii. Şi trebuia să se descurce cu asta; trebuia să alunge îndoiala de sine, altfel avea s-o paralizeze. Trebuia să se încreadă în instinctul său. Chibzui o clipă. De unde să înceapă?

Păi, în primul rând – şi cel mai important – trebuia s-o cunoască pe Tara: cine era ea ca persoană, pe cine iubea, pe cine ura – şi de cine se temea. După toate probabilităţile, Julian avea dreptate: Tara îşi cunoştea ucigaşul. Aşa că Mariana trebuia să-i descopere secretele. N-ar trebui să fie prea greu. În grupuri ca acestea, în comunităţi mici izolate de lume, bârfa era în floare şi oamenii ştiau amănunte intime despre viaţa particulară a celorlalţi. De exemplu, dacă era ceva adevăr în presupusa relaţie a Tarei cu Edward Fosca, trebuie să fi existat zvonuri. Putea afla multe stând de vorbă cu studenţii şi membrii personalului de la colegiu. Aşadar, cu asta avea să înceapă. Dar mai important decât să pună întrebări era să asculte.

Ajunsese la o parte mai circulată a râului, Mill Lane. În faţa ei erau oameni care se plimbau, alergau, mergeau cu bicicleta. Mariana îi privi. Ucigaşul putea să fie oricare dintre acei oameni.

Putea să se uite la ea.

Cum avea să-l recunoască? Păi, răspunsul simplu era că nu putea. Şi, în ciuda tuturor pretenţiilor de expert ale lui Julian, nici el nu putea. Mariana ştia că, dacă se aducea în discuţie psihopatia, Julian ar fi vorbit despre vătămarea lobului frontal sau temporal; sau ar fi citat o serie de etichete fără sens – tulburare de personalitate antisocială, narcisism malign –, alături de o serie superficială de caracteristici precum „foarte inteligent, fermecător la suprafaţă, grandoman, mincinos patologic, dispreţuind morala" – toate acestea explicând foarte puţin. Nu explicau în ce fel – sau de ce – o persoană poate să ajungă aşa: un monstru necruţător, care-i foloseşte pe alţii ca şi cum ar fi jucării stricate pe care le poate sfărâma.

Odinioară, psihopatia era numită simplu „răul". Despre oamenii răi – cărora le place să rănească sau să omoare – s-a scris cam de când Medeea şi-a ucis cu toporul copiii, şi probabil cu mult înainte de asta. Cuvântul „psihopat" a fost inventat de un psihiatru german în 1888, în acelaşi an în care Jack Spintecătorul teroriza Londra; termenul în germană era *psychopastiche*, cu sensul literal „suflet suferind". Pentru Mariana, aceasta era cheia: *suferind,* ideea că şi aceşti monştri simt durere. Dacă se gândea la ei ca la nişte victime, putea să fie mai raţională în abordare şi mai miloasă. Psihopatia sau sadismul nu apar din nimic. Nu sunt un virus care infectează pe cineva din senin. Au o lungă preistorie în copilărie.

Copilăria este o experienţă reactivă, ceea ce înseamnă că, pentru a simţi empatie faţă de altă fiinţă omenească, trebuie mai întâi să ni se *ofere* empatie – de către părinţii noştri sau cei care ne îngrijesc. Mariana era întru totul de acord cu această teorie. Bărbatul care o ucisese pe Tara fusese cândva un băieţel – un băiat căruia nu i se oferise empatie, bunătate. Suferise – şi suferise cumplit.

Pe de altă parte, mulţi copii cresc în medii unde maltratarea e la ordinea zilei şi nu ajung ucigaşi. De ce? Ei bine, aşa cum spunea bătrâna îndrumătoare a Marianei: „Nu-i nevoie de mare lucru ca să salvezi o copilărie". Un strop de bunătate, un strop de înţelegere sau validare: cineva care recunoaşte şi acceptă realitatea unui copil – şi îi salvează

sănătatea mintală.

În acest caz, Mariana bănuia că nu fusese nimeni – nicio bunică blândă, niciun unchi preferat, niciun vecin sau profesor bine intenţionat care să-i vadă durerea, să-i spună pe nume şi s-o facă reală. Singura realitate aparţinea celui care comitea abuzul, iar sentimentele de ruşine, teamă şi furie ale copilaşului erau prea periculoase ca să le proceseze de unul singur – nu ştia cum s-o facă –, aşa că nu le procesase; nu le simţise. Îşi adusese ca ofrandă sinele real, toată acea durere şi furie, lumii de dincolo, lumii întunecoase a subconştientului.

Pierduse legătura cu cel care era cu adevărat. Bărbatul care o ademenise pe Tara în acel loc izolat era un străin pentru sine în aceeaşi măsură în care era pentru oricine altcineva. Era, după cum bănuia Mariana, un actor genial: de o politeţe impecabilă, amabil şi fermecător. Însă Tara îl provocase cumva, iar copilul îngrozit dinăuntru se dezlănţuise şi întinsese mâna după cuţit.

Ce anume declanşase criza?

Aceasta era întrebarea. Mariana şi-ar fi dorit să vadă în mintea lui şi să-i citească gândurile – oricine o fi fost el.

— Hei, salutare.

Vocea din spatele său o făcu să tresară. Se răsuci repede.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

Era Fred, tânărul pe care-l întâlnise în tren. Împingea o bicicletă, cu un vraf de hârtii sub braţ, mâncând un măr. Zâmbi larg.

— Îţi aminteşti de mine?

— Da, îmi amintesc.

— Ţi-am zis eu c-o să ne mai întâlnim, nu-i aşa? Am prezis. Ţi-am spus că sunt un pic clarvăzător.

Mariana zâmbi.

— Cambridge e un loc mic. E o coincidenţă.

— Ascultă-mă pe mine. Ca fizician. Nu există coincidenţe. Lucrarea pe care o scriu chiar dovedeşte asta. Fred făcu semn cu capul spre vraful de hârtii care-i alunecă de sub braţ chiar în acel moment, astfel că o cascadă de foi cu ecuaţii matematice se revărsă pe cărare. Fir-ar să fie!

Îşi azvârli bicicleta pe jos şi începu să alerge de colo colo, încercând să adune foile. Mariana îngenunche ca să-l ajute.

— Mulţumesc, zise el când strânseră ultimele file.

Era la câţiva centimetri de faţa ei, privind-o drept în ochi. Se uitară unul la altul o clipă. „Are ochi frumoşi”, îşi zise ea, înainte să izgonească gândul şi să se ridice în picioare.

— Mă bucur că eşti încă aici, îi spuse Fred. Rămâi mult?

Mariana dădu din umeri.

— Nu ştiu. Sunt aici pentru nepoata mea. A primit o veste proastă.

— Te referi la crimă? Nepoata ta e la St. Christopher’s aşa-i?

Mariana clipi nedumerită.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi spus asta.

— Oh… păi, ai făcut-o. Fred continuă repede: Toată lumea vorbeşte despre ce s-a întâmplat. M-am gândit mult la asta. Am câteva teorii.

— Ce fel de teorii?

— Despre Conrad. Tânărul se uită la ceas. Acum trebuie să fug, dar mă întreb dacă n-ai vrea să bem ceva. Să zicem… în seara asta? Am putea vorbi. Uitându-se la ea plin de speranţă, adăugă: Adică, doar dacă vrei. Evident, nu-i nicio constrângere… nu-i mare lucru…

Se împotmolea tot mai tare; Mariana era gata să refuze şi să-l izbăvească de chin. Însă ceva o opri. Ce ştia el despre Conrad? Putea să obţină informaţii – poate că ştia ceva folositor. Merita să încerce.

— Bine, zise.

Fred părea surprins şi entuziasmat.

— Zău? Fantastic. Ce zici de ora nouă? La Eagle? Să-ţi dau numărul meu de telefon.

— N-am nevoie de numărul tău. O să fiu acolo.

— Bine, spuse el zâmbind larg. Ieşim împreună.

— Nu ieşim împreună.

— Nu, sigur că nu. Nu ştiu de ce am zis asta. Bine… Ne vedem mai târziu.

Acestea fiind zise, încălecă pe bicicletă şi se îndepărtă pe

cărarea de lângă râu. Mariana se întoarse şi porni înapoi spre colegiu.

Era vremea să înceapă. Vremea să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă.

4

Mariana traversă repede Main Court spre un grup de femei de vârstă mijlocie care beau ceai din căni aburinde, mâncau biscuiţi şi pălăvrăgeau. Erau cameristele – în pauza de ceai.

Termenul special al universităţii era *bedder,* „cea care face patul”, şi desemna o adevărată instituţie: de sute de ani, armate de femei din partea locului fuseseră tocmite de colegii ca să aştearnă paturile, să golească coşurile de gunoi şi să deretice prin camere, cu toate că, trebuie spus, contactul zilnic al cameristei cu studenţii însemna că rolul trecea adesea de la serviciul domestic la grija părintească. Uneori, camerista era singura persoană cu care Mariana vorbea în fiecare zi, până ce-l întâlnise pe Sebastian.

Cameristele erau o trupă de temut. Mariana se simţea un pic intimidată în vreme ce se apropia de ele. Se întreba – nu pentru prima oară – ce credeau cu adevărat despre studenţi acele femei din clasa muncitoare care nu aveau niciunul dintre avantajele tinerilor privilegiaţi, adesea răzgâiaţi.

„Poate că ne urăsc pe toţi”, îşi zise brusc. Nu le-ar fi învinovăţit dacă ar fi fost aşa.

— Bună dimineaţa, doamnelor, le spuse.

Conversaţiile se stinseră. Femeile îi aruncară o privire curioasă şi un pic bănuitoare. Ea zâmbi.

— Mă întreb dacă m-aţi putea ajuta. O caut pe camerista Tarei Hampton.

Câteva capete se întoarseră spre o femeie care stătea în spate, aprinzându-şi o ţigară.

Se apropia de şaptezeci de ani, poate şi mai în vârstă. Purta un halat albastru şi avea o găleată cu diferite produse de curăţenie şi un pămătuf de praf. Nu era durdulie, ci greoaie şi cu faţa ca o plăcintă. Avea părul vopsit roşu, alb la rădăcină, şi îşi desena zilnic sprâncenele: astăzi le desenase sus pe frunte, ceea ce o făcea să arate surprinsă. Părând iritată că fusese scoasă în evidenţă, îi oferi Marianei un zâmbet crispat.

— Eu sunt aceea, dragă. Mă cheamă Elsie. Cu ce te pot

ajuta?

— Numele meu este Mariana. Am fost studentă aici. Continuă improvizând: Sunt psihoterapeut. Decanul m-a rugat să vorbesc cu diferiţi membri ai colegiului despre impactul morţii Tarei. Mă întrebam dacă am putea… să avem o mică discuţie.

Pretextul era penibil, şi nu prea trăgea nădejde ca Elsie să muşte momeala. Avea dreptate.

Elsie îşi strânse gura pungă.

— Nu-mi trebuie terapeut, dragă. Nu-i nimic nelalocul lui în capul meu, mulţumesc frumos.

— N-am vrut să spun asta. De fapt, este în folosul meu. Este… fac o cercetare…

— Ei bine, chiar n-am timp.

— Nu durează mult. Ce-ar fi să-ţi ofer o ceaşcă de ceai? O felie de prăjitură?

Când auzi de prăjitură, în ochii lui Elsie apăru o licărire, iar trăsăturile i se îmblânziră. Dădu din umeri şi trase un fum din ţigară.

— Bine. Va trebui să ne grăbim. Mai am o scară de dereticat înainte de prânz. Elsie strivi ţigara pe piatra cubică, apoi îşi scoase şorţul şi i-l aruncă altei cameriste, care-l luă fără să spună nimic. La final îi zise Marianei: Ia-te după mine, dragă. Ştiu locul cel mai potrivit.

Mariana o urmă, şi în clipa în care se întoarse cu spatele le auzi pe celelalte femei cum şuşotea între ele cu aprindere.

5

Cele două femei o luară pe King's Parade. Trecură de Market Square, cu corturile ei mari verde cu alb şi tarabele cu flori, cărţi şi haine, şi de Senate House, sclipind albă îndărătul unui grilaj negru lucios. Trecură pe lângă prăvălia cu ciocolată fondantă, pe a cărei uşă deschisă se revărsa mirosul copleşitor de dulce al zahărului şi ciocolatei fierbinţi.

Elsie se opri în dreptul copertinei roşu cu alb de la Copper Kettle.

— Ăsta-i locul meu preferat, zise.

Mariana încuviinţă din cap. Îşi amintea din studenţie ceainăria.

— După dumneata.

O urmă pe Elsie înăuntru. Locul era plin de un amestec de studenţi şi turişti vorbind în toate limbile pământului.

Elsie se duse drept la vitrina cu prăjituri. Cercetă colecţia de negrese, torturi de ciocolată, prăjituri cu nucă de cocos, plăcinte cu mere şi tarte cu lămâie şi bezea.

— Zău că n-ar trebui, murmură. Ei bine… poate că doar una. Se răsuci spre vânzătoarea în vârstă, cu părul alb, din spatele vitrinei: O felie de tort de ciocolată. Şi un ceainic cu ceai negru. Ea plăteşte, preciză făcând semn cu capul spre însoţitoarea ei.

Mariana îşi comandă ceai şi se aşezară la o masă de lângă fereastră.

După un moment de tăcere, Mariana zâmbi.

— Mă întreb dacă o ştii pe nepoata mea, Zoe. Era prietena Tarei.

Elsie mormăi. Nu părea impresionată.

— A. E nepoata dumitale? Da, deretic la ea. Ce mai cuconiţă!

— Zoe? Ce vrei să spui?

— A fost foarte nepoliticoasă cu mine, în mai multe rânduri.

— Vai, îmi pare rău să aud asta. Nu-i stă în fire. O să

vorbesc cu ea.

— Aşa să faci, dragă.

Urmă o clipă de stinghereală. Fu întreruptă de apariţia unei chelneriţe – tânără, drăguţă, est-europeană – care aducea ceaiul şi prăjitura. Elsie se lumină la faţă.

— Paulina! Ce mai faci?

— Sunt bine, Elsie. Tu?

— Ai auzit? Ochii i se lărgiră şi un tremur de emoţie falsă i se furişă în glas. Una dintre micuţele lui Elsie a fost măcelărită – tăiată în bucăţi lângă râu.

— Da, da, am auzit. Îmi pare rău.

— Ai grijă acum cum umbli. Nu-i sigur pentru o fată drăguţă ca tine, pe afară noaptea.

— O să fiu cu băgare de seamă.

— Bine.

Elsie se uită cu simpatie după chelneriţa care se îndepărta. Apoi se concentră asupra prăjiturii, pe care o atacă pofticioasă.

— Nu-i rea, zise printre îmbucături, fără să-şi dea seama că avea urme de ciocolată în jurul gurii. Vrei un pic?

Mariana clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Prăjitura avu efectul scontat, îmbunătăţind starea de spirit a cameristei. O privi gânditoare pe Mariana în timp ce mesteca.

— Acum, dragă, sper că nu te aştepţi să cred aiureala aia cu psihoterapia. Cercetare, haida-de!

— Eşti foarte perspicace, Elsie.

Femeia chicoti şi lăsă că cadă în ceaşcă un cubuleţ de zahăr.

— Nu-i scapă multe lui Elsie, spuse mândră; avea obiceiul destul de derutant de a vorbi despre sine la persoana a treia. Îi aruncă Marianei o privire pătrunzătoare. Zi atunci, care-i treaba de fapt?

— Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări despre Tara… Pe un ton confidenţial, Mariana zise: Erai apropiată de Tara, nu-i aşa?

Elsie o cântări din ochi cu un aer bănuitor.

— Cine ţi-a spus asta? Zoe?

— Nu. Am presupus că, fiindu-i cameristă, aţi petrecut mult timp împreună. Mie mi-a fost foarte dragă camerista mea.

— Zău, dragă? Ce frumos.

— Păi, oferiţi un serviciu atât de important… Nu sunt sigură că primiţi întotdeauna aprecierea pe care o meritaţi.

Elsie aprobă din cap cu înfocare.

— Ai dreptate cu asta. Lumea crede că a fi cameristă înseamnă doar să ştergi praful şi să goleşti câte un coş de gunoi. Însă micuţele sunt departe de casă pentru prima dată, nu pot fi lăsate să se descurce singure, trebuie să aibă cineva grijă de ele. Elsie e cea care are grijă de ele, spuse cu un zâmbet duios. Elsie vede de fătucile astea în fiecare zi: le trezeşte în fiecare dimineaţă – sau le găseşte moarte, dacă s-au spânzurat în timpul nopţii.

Surprinsă, Mariana ezită înainte de a formula următoarea întrebare.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— În ziua în care a murit, fireşte… N-am să uit niciodată. Am văzut-o pe biata fată cum se îndrepta spre moarte.

— Ce vrei să spui?

— Păi, eram în curte, aşteptând două colege – întotdeauna luăm împreună autobuzul spre casă. Şi am văzut-o pe Tara plecând din camera ei. Arăta groaznic de necăjită. I-am făcut semn cu mâna şi am strigat-o, dar, cine ştie de ce, nu m-a auzit. Am văzut-o plecând – şi nu s-a mai întors…

— Cât era ceasul? Îţi aminteşti?

— Exact opt fără un sfert. Îmi amintesc pentru că mă uitam la ceas – riscam să pierdem autobuzul. Elsie ţâţâi: Nu că i s-ar întâmpla să ajungă la timp.

Mariana îi mai turnă nişte ceai din ceainic.

— Ştii, mă întrebam despre prietenii ei. Ce părere ai despre ei?

Elsie înălţă o sprânceană.

— A, vrei să zici *ele,* nu?

— „Ele”? Cum femeia zâmbea misterios, Mariana continuă

prudentă: Când am vorbit cu Conrad, le-a zis „vrăjitoare”.

— Nu zău? chicoti Elsie. Mai degrabă „scorpii”, dragă.

— Nu-ţi place de ele?

Camerista ridică din umeri.

— Nu erau prietenele ei, nu cu adevărat. Tara le ura. Nepoata dumitale era singura care se purta frumos cu ea.

— Şi celelalte?

— Oh, celelalte o hărţuiau, sărăcuţa de ea. Plângea pe umărul meu, asta făcea. „Eşti singura mea prietenă, Elsie”, zicea. „Te iubesc aşa de mult, Elsie.”

Îşi şterse o lacrimă imaginară. Marianei i se întorsese stomacul pe dos: acest spectacol era la fel de dezgustător de dulce ca tortul de ciocolată pe care tocmai îl înfulecase Elsie – şi nu credea niciun cuvinţel din el. Elsie fie se lăsa mânată de fantezie, fie era pur şi simplu o mincinoasă. În ambele cazuri, Marianei îi displăcea tot mai mult compania ei. Cu toate acestea, insistă:

— De ce o hărţuiau pe Tara? Nu înţeleg.

— Erau geloase, nu? Pentru că era aşa de frumoasă.

— Aşa, deci. Mă întreb dacă n-ar fi putut să fie mai mult decât atât…

— Păi, ai face mai bine s-o întrebi pe Zoe despre *asta,* nu?

— Zoe? Mariana era surprinsă. Ce vrei să spui? Ce are Zoe de-a face cu asta?

Elsie îi răspunse cu zâmbetul său enigmatic.

— Ei, asta chiar că e o întrebare, nu-i aşa, dragă?

Nu explică mai departe. Mariana era iritată.

— Şi cum e cu profesorul Fosca?

— Ce-i cu el?

— Conrad a zis că i se aprinseseră călcâiele după Tara.

Elsie nu părea impresionată, nici surprinsă.

— Profesorul e bărbat, nu? La fel ca toţi ceilalţi.

— Adică?

Elsie pufni, dar nu răspunse. Mariana avea impresia că discuţia se apropia de sfârşit şi dacă ar fi tatonat mai departe, n-ar fi obţinut decât o dezaprobare împietrită. Aşa că, pe cât de nonşalant putu, strecură adevăratul motiv pentru care o

adusese pe Elsie acolo şi o mituise cu linguşeli şi prăjitură.

— Elsie… crezi că… aş putea să văd camera Tarei?

— Camera ei? În primul moment păru că avea să refuze, dar apoi ridică din umeri. N-are ce să strice, presupun. Poliţiştii au cercetat totul, aşa că aveam de gând să fac curăţenie zdravănă mâine. Uite ce-i. Lasă-mă să-mi termin ceaşca de ceai, şi putem merge acolo împreună.

Mariana zâmbi satisfăcută.

— Mulţumesc, Elsie.

6

Elsie descuie camera Tarei, intră şi aprinse lumina. Mariana o urmă.

Era ca orice cameră de adolescent, mai dezordonată decât cele mai multe. Poliţia îi cercetase lucrurile fără să lase urme – era ca şi cum Tara tocmai ieşise şi se putea întoarce în orice clipă. Mai erau în aer o dâră de parfum şi mirosul de mosc al marijuanei impregnat în mobilier.

Mariana nu ştia ce caută. Căuta *ceva* ce le scăpase poliţiştilor – dar ce anume? Luaseră toată aparatura în care Zoe spera să găsească vreun indiciu – computerul Tarei, telefonul şi iPad-ul, toate lipseau. Rămâneau hainele, în dulap şi înşirate pe fotoliu, în mormane pe podea – haine scumpe aruncate ca nişte cârpe. Cărţile erau tratate cu aceeaşi lipsă de respect, lepădate pe jumătate citite, deschise pe podea, cu cotorul crăpat.

— Întotdeauna era aşa de dezordonată?

— O, da, dragă. Elsie ţâţâi şi scoase un chicot îngăduitor. De nelecuit. Nu ştiu ce s-ar fi făcut dacă nu eram eu să am grijă de ea.

Camerista se aşeză pe pat. Se părea că o luase pe Mariana drept confidentă. Şi vorbele ei nu mai erau reţinute; dimpotrivă.

— Părinţii ei îi împachetează lucrurile azi. M-am oferit s-o fac eu. Să-i scutesc de osteneală. Cine ştie de ce, n-au vrut să mă lase. Pe unii oameni nu-i poţi mulţumi niciodată. Nu mă miră. Ştiu ce credea Tara despre ei. Mi-a zis. Că Lady Hampton e o scorpie cu nasul pe sus – şi nu-i *nicio lady,* dă-mi voie să-ţi spun. Cât despre soţul ei…

Mariana nu asculta decât cu o ureche, dorindu-şi ca Elsie să plece, ca să se poată concentra. Se duse la măsuţa de toaletă, pe oglinda căreia erau nişte fotografii prinse în ramă. Într-una se vedeau Tara şi părinţii săi. Tara era incredibil de frumoasă, plină de lumină. Avea părul roşcat şi lung şi trăsături delicate – faţa unei zeiţe greceşti.

Examină restul obiectelor de pe măsuţă. Două sticluţe de parfum, cosmetice şi o perie de păr. Se uită la perie. Rămăsese în ea o şuviţă de păr roşcat.

— Avea un păr minunat, spuse Elsie, care o urmărise cu privirea. Obişnuiam să i-l perii. Îi plăcea să fac asta.

Mariana zâmbi politicos. Luă în mână o jucărie mică de pluş – un iepuraş pufos care era rezemat de oglindă. Spre deosebire de bătrâna Zebră a lui Zoe, roasă şi ponosită după ani de smotoceală, această jucărie arăta ciudat de nouă, aproape neatinsă.

Elsie rezolvă iute misterul.

— Eu i l-am cumpărat. Era aşa de însingurată atunci când a ajuns aici! Avea nevoie de un muţunache pufos pe care să-l strângă în braţe. Aşa că i l-am adus pe iepurilă.

— Drăguţ din partea dumneavoastră.

— Elsie are inima cât roata carului. Tot eu i-am adus şi buiota. E groaznic de frig aici noaptea. Pătura aia pe care o primesc ei nu-i bună de nimic, e subţire ca un carton. Femeia căscă, arătând plictisită, şi o întrebă: Crezi că mai stai mult, dragă? Că eu trebuie să-mi văd de treabă. Mai am o scară de curăţat.

— Nu vreau să vă reţin. Poate… poate aş putea să mai stau câteva minute?

Elsie chibzui o clipă.

— În ordine. Mă duc să trag câteva fumuri înainte să mă întorc la lucru. Trage uşa după dumneata când pleci.

— Mulţumesc.

Elsie ieşi şi închise uşa. Mariana oftă. Slavă Domnului! Se uită în jur. Încă nu găsise – orice o fi fost ceea ce căuta. Spera că avea să recunoască acel lucru când îl vedea. Un fel de indiciu – o revelaţie despre starea de spirit a Tarei. Ceva care s-o ajute să înţeleagă – dar ce era?

Se duse la comodă şi deschise pe rând sertarele, cercetându-le conţinutul. O sarcină deprimantă, morbidă. Era ca o operaţie chirurgicală, de parcă ar fi tăiat trupul Tarei şi ar fi scormonit printre organe. Îi examina lucrurile cele mai intime – lenjeria de corp, cosmeticele, produsele pentru îngrijirea

părului, paşaportul, permisul de conducere, cardurile de credit, fotografiile din copilărie, instantaneele ei ca bebeluş, micile amintiri şi însemnările pe care le făcuse, vechi chitanţe de la cumpărături, tampoane rătăcite, fiole de cocaină goale, tutun împrăştiat şi urme de marijuana.

Era ciudat: Tara dispăruse, întocmai ca Sebastian – lăsându-şi în urmă toate lucrurile. „După ce murim, tot ce rămâne în urma noastră este un mister; şi lucrurile noastre, desigur, sunt menite să fie cercetate de alţii", se gândi.

Hotărî să se lase păgubaşă. Orice o fi fost ceea ce căuta, nu era acolo. Poate că, de fapt, nici nu existase. Închise ultimul sertar şi dădu să plece.

În momentul în care deschise uşa, ceva o făcu să se oprească… şi să se întoarcă. Se uită prin încăpere încă o dată.

Ochii îi rămaseră la panoul de plută de pe perete, de deasupra biroului. Erau prinse pe el însemnări, pliante, ilustrate, două fotografii.

Una dintre ilustrate era o imagine pe care o cunoştea: un tablou de Tiţian – *Tarquinius şi Lucreţia.* Se întinse s-o studieze mai atent.

Lucreţia era în dormitor, pe pat, despuiată şi lipsită de apărare; Tarquinius stătea în picioare lângă pat, ridicând deasupra ei un pumnal care lucea în lumină, şi era pregătit să lovească. Era frumos, dar profund tulburător.

Desprinse ilustrata de pe panou. O întoarse pe partea cealaltă.

Acolo, pe dos, era un citat scris de mână cu cerneală neagră. Patru versuri, în greaca veche:

> ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει:
> σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
> Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς,
> τροπαῖά τ᾽ ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριαν.

Se holbă la ele nedumerită.

7

Mariana o găsi pe Clarissa aşezată în fotoliul de lângă fereastră, cu pipa în mână, înconjurată de nori de fum, corectând un teanc de lucrări pe care le ţinea în poală.

— Putem vorbi un pic? o întrebă din prag.

— Oh, Mariana! Eşti încă aici? Intră, intră. Clarissa îi făcu semn să vină. Ia loc.

— Nu te întrerup?

— Orice mă poate lua de la corectarea lucrărilor e o păsuire cu adevărat bine-venită. Clarissa zâmbi şi puse deoparte foile, apoi îi aruncă o privire plină de curiozitate Marianei, care se aşeza pe canapea. Ai hotărât să mai stai?

— Doar câteva zile. Zoe are nevoie de mine.

— Bine. Foarte bine. Sunt tare bucuroasă. Îşi reaprinse pipa şi pufăi un moment. Acum, ce pot face pentru tine?

Mariana vârî mâna în buzunar, scoase ilustrata şi i-o dădu.

— Am găsit asta în camera Tarei. Mă întrebam ce înţelegi din ea.

Clarissa se uită un moment la pictură, apoi răsuci ilustrata. Înălţând o sprânceană, citi versurile cu glas tare:

— ἓν δὲ πᾶσι γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει: / σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ / Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς, / τροπαῖά τ᾽ ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήριαν.

— Ce este? întrebă Mariana. Recunoşti citatul?

— Cred că este Euripide. *Heraclizii,* dacă nu mă înşel. Ţi-e cunoscută?

Mariana simţi o fulgerare de ruşine că nu auzise niciodată de piesă, darămite s-o citească.

— Adu-mi aminte, te rog.

— Se petrece în Atena, spuse Clarissa întinzând mâna după pipă. Regele Demofon se pregăteşte de război, ca să apere oraşul de micenieni. Îşi propti pipa în colţul gurii, scăpără un chibrit şi o aprinse iar. Zise printre pufăieli: Demofon consultă oracolul… ca să afle şansele de succes… Citatul este din această parte a piesei.

— Înţeleg.

— Asta te ajută?

— Nu prea.

— Nu? Clarissa împrăştie cu mâna un nor de fum. Care-i problema?

Mariana zâmbi auzind întrebarea. Uneori mintea sclipitoare a Clarissei o făcea să pară un pic obtuză prin comparaţie.

— Greaca mea veche e cam ruginită, mă tem.

— Ah… da. Desigur, iartă-mă… Clarissa aruncă o privire ilustratei. În mare, spune: „Oracolele sunt de acord: pentru a învinge duşmanul şi a salva oraşul… trebuie să fie sacrificată o fecioară – o fecioară de viţă nobilă…”

Mariana clipi surprinsă.

— De viţă nobilă? Zice asta?

Clarissa încuviinţă din cap.

— Fiica unui πατρὸς εὐγενοῦς – un nobil… trebuie să-i fie sacrificată lui κόρῃ Δήμητρος.

— Δήμητρος?

— Zeiţa Demetra. Şi κόρῃ, desigur, înseamnă…

— Fiică.

— Aşa e. Clarissa dădu din cap aprobator. O fecioară de viţă nobilă trebuie să-i fie sacrificată fiicei Demetrei adică Persefonei.

Mariana simţi cum inima i-o lua la galop. „Nu-i decât o coincidenţă. Nu înseamnă nimic”, îşi zise. Clarissa îi dădu ilustrata zâmbind.

— Persefona era o zeiţă cam răzbunătoare, sunt sigură că ştii asta.

Incapabilă să vorbească, Mariana se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Bătrâna profesoară o privi cu atenţie.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? Pari un pic…

— Sunt bine… numai că…

O clipă se gândi să încerce să-i explice. Dar cum? Să-şi dezvăluie ideea superstiţioasă că această zeiţă răzbunătoare avusese de-a face cu moartea soţului ei? Cum ar fi putut să spună asta cu voce tare fără să pară cu totul sărită de pe fix?

Aşa că ridică din umeri şi murmură:

— E un pic ironic, asta-i tot.

— Ce anume? A, vrei să zici că Tara este *de viţă nobilă* – şi a fost *sacrificată,* ca să zicem aşa? Într-adevăr, o ironie foarte neplăcută.

— Şi nu crezi că ar putea să fie mai mult decât atât.

— Adică?

— Nu ştiu. Doar că… de ce era acolo? În camera ei. De unde a venit ilustrata?

Deloc impresionată de agitaţia vizitatoarei sale, Clarissa îşi flutură pipa.

— O, asta e uşor. În semestrul ăsta, Tara avea de făcut o lucrare despre tragedia greacă. Nu-i deloc imposibil să fi copiat un fragment dintr-una din piese, nu?

— Nu… presupun că nu.

— E un pic contrar firii sale, te asigur… După cum sunt sigură că va confirma profesorul Fosca.

Mariana clipi.

— Profesorul Fosca?

— El îi preda tragedia greacă.

— Înţeleg. Încercând să pară dezinvoltă, Mariana o îmboldi să-i ofere mai multe detalii: Chiar aşa?

— O, da. El este expertul, la urma urmei. E sclipitor. Cât eşti aici, ar trebui să asişti la un curs de-al lui. Foarte impresionant. Ştii că prelegerile lui au cea mai mare audienţă din facultate? Studenţii fac coadă de la parter să intre în sală, stau aşezaţi pe podea dacă nu mai sunt locuri. Ai mai auzit aşa ceva? Clarissa râse, apoi se grăbi să adauge: Desigur, la cursurile mele au fost întotdeauna foarte mulţi studenţi. Am fost tare norocoasă în această privinţă. Dar nu în aceeaşi măsură, trebuie să recunosc… Ştii, dacă eşti curioasă în privinţa lui Fosca, ar trebui să stai de vorbă cu Zoe. Ea îl cunoaşte cel mai bine.

— Zoe? făcu Mariana surprinsă. Cum aşa?

— Păi, este îndrumătorul ei, la urma urmei.

— A, înţeleg. Mariana încuviinţă, căzută pe gânduri. Da, desigur.

8

Mariana o luă pe Zoe în oraş ca să prânzească. Se duseră la o braserie franţuzească din apropiere, deschisă de curând. Era populară printre studenţii lihniţi de foame la care veniseră rudele în vizită.

Era un local mult mai rafinat decât restaurantele pe care Mariana şi le amintea din zilele de studenţie. Era plin şi zgomotos, cu discuţii, râsete şi tacâmuri ciocnite de farfurii. Mirosea îmbietor a usturoi şi vin şi carne care sfârâie. Un chelner elegant, cu vestă şi cravată, le conduse pe cele două la un separeu din colţ, cu faţă de masă albă şi banchete de piele neagră.

Mariana începu oarecum extravagant, comandând o jumătate de sticlă de şampanie rosé. Nu era ceva obişnuit la ea, şi Zoe înălţă o sprânceană.

— Ei bine, de ce nu? zise Mariana ridicând din umeri. Ne-ar prinde bine un pic de înveselire.

— Sunt cu totul de acord, răspunse fata.

Când sosi şampania, bulele trandafirii care sfârâiau şi scânteiau în paharele de cristal gros le îmbunătăţiră considerabil starea de spirit. La început nu aduseră vorba despre Tara sau crimă. Săreau de la un subiect la altul, spunându-şi ce mai făcuseră în ultimul timp. Vorbiră despre studiile lui Zoe la St. Christopher's şi despre felul în care se simţea intrând în anul trei – şi despre imaginea frustrant de neclară pe care o avea despre viaţa ei şi ceea ce-şi dorea să facă.

Apoi ajunseră la subiectul dragostei. Mariana o întrebă dacă se întâlnea cu cineva.

— Sigur că nu. Sunt aşa de puşti cei de aici! Sunt absolut fericită să n-am pe nimeni. N-o să mă îndrăgostesc niciodată.

Mariana zâmbi. Părea atât de tânără, îşi zise, când vorbea aşa. *Apele liniştite…* Bănuia că, în ciuda protestelor lui Zoe, atunci când avea să se îndrăgostească, avea să se îndrăgostească puternic şi profund.

— Într-o bună zi, o să vezi. O să se întâmple.

— Nu. Zoe clătină din cap. Nu, mersi. Din câte văd eu, dragostea nu aduce decât întristare.

Mariana nu-şi putu stăpâni râsul.

— E o viziune cam pesimistă.

— Nu cumva vrei să zici *realistă?*

— Nu prea.

— Cum rămâne cu tine şi Sebastian?

Mariana nu era pregătită pentru această lovitură sub centură, şi încă dată atât de nonşalant. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi găsească vocea.

— Sebastian mi-a adus mult mai mult decât întristare.

Zoe îşi ceru imediat scuze.

— Iartă-mă. N-am vrut să te necăjesc, eu…

— Nu sunt necăjită. E în ordine.

Însă nu era în ordine. Faptul că se aflau acolo, în acel restaurant plăcut, bând şampanie, le îngăduia să se prefacă o vreme – să fugă de crimă şi de toate neplăcerile – şi să existe fericite într-o mică bulă a clipei de faţă. Dar acum Zoe spărsese acea bulă, şi Mariana simţea cum revine întregul şuvoi al tristeţii, îngrijorării şi spaimei sale.

O vreme mâncară în tăcere. Apoi Mariana spuse cu voce scăzută:

— Zoe. Cum te descurci…? În privinţa Tarei?

Zoe nu răspunse imediat. Dădu din umeri fără să ridice privirea.

— Bine. Nu grozav. Nu pot să nu mă gândesc la asta – la felul în care a murit, vreau să zic. Nu pot să mi-o scot din cap.

Ridică ochii spre mătuşa ei, iar aceasta simţi durerea empatiei frustrate; ar fi vrut să vindece totul, să alunge durerea lui Zoe, aşa cum făcea când era mică, să-i bandajeze rana şi să sărute locul ca să-i treacă, însă de data asta era imposibil. Se întinse peste masă şi o strânse de mână.

— Ştiu că e greu să crezi în momentul ăsta, dar o să fie mai uşor.

— Da? A trecut mai mult de un an de când a murit Sebastian, şi nu e deloc mai uşor. Încă doare, oftă Zoe.

— Ştiu. Mariana nu putea s-o contrazică, întrucât avea dreptate. Tot ce putem să facem este să încercăm să le cinstim amintirea – în cel mai bun mod în care suntem în stare.

Zoe îi susţinu privirea şi dădu din cap aprobator.

— Înţeleg.

Mariana continuă:

— Şi cel mai bun fel de-a o cinsti pe Tara…

— Este să-l prindem?

— Da. Şi o vom face.

Zoe păru consolată de acest gând.

— Aşadar, ai făcut vreun progres?

— De fapt, chiar am făcut, zâmbi Mariana. Am vorbit cu camerista Tarei, Elsie. Şi a zis…

— Of, Dumnezeule mare! exclamă Zoe dându-şi ochii peste cap. Află de la mine că Elsie e sociopată. Şi Tara o *ura*.

— Zău? Elsie s-a lăudat că erau foarte apropiate… Elsie a spus şi că ai fost nepoliticoasă cu ea.

— Pentru că e *psihopată,* de aceea. Mi se încreţeşte pielea când o văd.

„Psihopată” nu era cuvântul pe care l-ar fi folosit Mariana, însă nu era cu totul în dezacord cu impresia lui Zoe.

— În orice caz, nu-ţi stă în fire să fii nepoliticoasă. După o clipă de ezitare adăugă: Elsie a dat de înţeles şi că ştii mai multe decât îmi spui.

O privi cu atenţie, însă fata se mulţumi să dea din umeri.

— Nu contează. Ţi-a spus şi că Tara i-a interzis să mai intre în camera ei? Pentru că Elsie tot intra fără să bată la uşă, încercând să nimerească atunci când ieşea de la duş. Practic, o hărţuia.

— Înţeleg. Mariana se gândi un pic, apoi vârî mâna în buzunar. Şi despre asta ce zici? Scoase ilustrata pe care o găsise în camera Tarei şi-i traduse citatul. Crezi că e posibil ca Tara să fi scris versurile?

Zoe clătină din cap.

— Mă îndoiesc.

— De ce spui asta?

— Păi, sinceră să fiu, Tarei nu-i păsa nici cât negru sub

unghie de tragedia greacă.

Mariana nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Ai vreo idee cine ar fi putut să i-o trimită?

— Nu prea. E tare ciudat să faci asta. Un citat aşa de sinistru.

— Şi profesorul Fosca?

— Ce-i cu el?

— Crezi că ar putea fi autorul?

Zoe ridică din umeri. Nu părea convinsă.

— Adică, poate – dar de ce să trimită un mesaj în greaca veche? Şi de ce acel mesaj?

— Într-adevăr, de ce? Mariana încuviinţă din cap pentru sine. Peste câteva momente, privind-o cu atenţie, zise: Vorbeşte-mi despre el. Despre profesor.

— Ce anume vrei să-ţi spun?

— Păi, cum este?

Zoe ridică din umeri, şi pe faţă îi apăru o uşoară încruntare.

— Ştii deja. Ţi-am povestit despre el când a început să-mi predea. V-am spus, ţie şi lui Sebastian.

— Ne-ai spus? Dintr-odată, Mariana se lumină: A, da, profesorul american. Asta e. Acum îmi amintesc.

— Da?

— Da, îmi rămăsese în minte, cine ştie de ce. Sebastian se întreba dacă nu cumva ţi-a căzut cu tronc.

Zoe se strâmbă.

— Ei bine, s-a înşelat. N-a fost aşa.

O spusese pe un ton atât de iritat, cu o asemenea vehemenţă, încât Mariana se întrebă dacă nu cumva *chiar* îi căzuse cu tronc. Şi ce dacă? Nu era deloc neobişnuit ca studenţilor să li se aprindă călcâiele după îndrumători – mai ales când erau atât de charismatici şi chipeşi ca Edward Fosca.

Dar poate că o citea greşit pe Zoe… Poate că era îndârjită din cu totul alt motiv.

Hotărî să abandoneze subiectul, cel puţin pe moment.

9

După prânz se întoarseră la colegiu de-a lungul râului.

Zoe îşi cumpărase o îngheţată de ciocolată şi era absorbită cu totul de ea. Merseră o vreme într-o tăcere prietenoasă.

Tot timpul Mariana era conştientă de un fel de imagine dublă – un alt tablou palid proiectat peste cel din faţa ochilor ei: Zoe copiliţă, mergând exact pe aceeaşi cărare cu pietre sparte, mâncând altă îngheţată. În timpul acelei vizite din studenţia Marianei îl cunoscuse micuţa Zoe pe Sebastian. Îşi amintea sfiala fetiţei – şi cum Sebastian i-o risipise cu un mic truc de magician, scoţându-i o liră de după ureche, truc care o încântase în continuare ani în şir.

Şi acum Sebastian mergea alături de ele, desigur, altă imagine spectrală proiectată peste prezent.

„Ciudat, ce lucruri îţi aminteşti.” Mariana se uită la banca de lemn veche, roasă de intemperii, în dreptul căreia ajunseseră. Ea şi Sebastian şezuseră acolo, pe acea bancă, după examenele ei de absolvire, sărbătorind cu prosecco amestecat cu *crème de cassis* şi fumând Gauloises albastre şterpelite de Sebastian de la o petrecere din ajun. Îşi aminti că-l sărutase; cât de dulci fuseseră sărutările acelea, cu urma slabă de băutură amestecată cu tutun pe buzele lui!

Zoe o privi.

— Eşti foarte tăcută. E vreo problemă?

Mariana încuviinţă din cap.

— Putem să ne aşezăm un pic? Şi apoi, repede: Nu pe banca asta. Pe aceea, zise arătând spre altă bancă, mai departe.

Merseră până la bancă şi se aşezară.

Era un loc liniştit, în umbra cu bănuţi de soare a unei sălcii, chiar pe malul apei. Crengile salciei se legănau în adiere şi vârfurile lor lăsau leneş dâre prin apă. Mariana se uită la o barcă purtată de curent pe sub pod.

Apoi observă o lebădă alunecând pe apă.

Pasărea avea ciocul portocaliu şi ochii încercuiţi cu negru.

Arăta destul de rău. Penele cândva strălucitoare erau murdare şi pătate la gât, înverzite de apa râului. Cu toate acestea, era o făptură impresionantă – ponosită, însă senină şi foarte impunătoare. Îşi răsuci gâtul lung şi se uită spre Mariana.

Să fi fost imaginaţia ei, sau o privea ţintă?

O clipă, ochii negri ai lebedei părură că o măsoară, cu o inteligenţă rece.

În cele din urmă, evaluarea luă sfârşit. Pasărea îşi întoarse capul, şi Mariana fu concediată – uitată. Se uită după lebăda care dispărea sub pod.

— Spune-mi, zise aruncându-i o privire lui Zoe. Nu-ţi place de el, nu-i aşa?

— De profesorul Fosca? N-am zis niciodată asta.

— E doar impresia pe care o am eu. Îţi place?

Zoe ridică din umeri.

— Nu ştiu… Profesorul mă *fascinează,* presupun.

Mariana fu surprinsă să audă asta, şi nu prea ştia ce să înţeleagă.

— Şi nu-ţi place să fii fascinată?

— Sigur că nu. Zoe clătină din cap. Îmi place să văd pe unde merg. Şi e ceva la el – nu ştiu cum să descriu, e ca şi cum ar *juca un rol,* ca şi cum n-ar fi cine pretinde că este. Ca şi cum n-ar vrea să vezi cine este el cu adevărat. Dar poate că greşesc… Toţi ceilalţi cred că e uimitor.

— Da, Clarissa a zis că e foarte popular.

— Nici nu ştii cât de popular. E ca un cult. Fetele, mai ales.

Mariana se gândi brusc la fetele în alb strânse în jurul lui Fosca la slujba ţinută pentru Tara.

— Vrei să zici prietenele Tarei? Grupul acela de fete? Nu sunt şi prietenele tale?

Zoe scutură din cap cu tărie.

— Nici vorbă. Mă feresc de ele ca de ciumă.

— Înţeleg. Nu par foarte populare.

Zoe o sfredeli cu privirea.

— Depinde pe cine întrebi.

— Adică?

— Păi, sunt preferatele profesorului Fosca… *Clubul*

admiratoarelor lui.

— Cum adică? De ce le spui aşa?

Zoe ridică din umeri.

— Sunt în grupul lui de studiu privat. O societate secretă.

— De ce secretă?

— E doar pentru *ele* – studentele lui „speciale”. El le zice Fecioarele, pufni Zoe dându-şi ochii peste cap. Nu-i cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit?

— Fecioarele? Mariana se încruntă. Sunt doar fete acolo?

— Îhî.

— Înţeleg, murmură Mariana, care începea să vadă unde puteau duce toate astea şi de ce Zoe fusese atât de reticentă. Şi Tara era una dintre Fecioare?

— Da, confirmă Zoe. Era.

— Aha. Şi celelalte? Pot să mă întâlnesc cu ele?

Zoe se strâmbă.

— Vrei să faci asta? Nu-s prea prietenoase.

— Unde sunt acum?

— Acum? Zoe se uită la ceas. Păi, profesorul Fosca are curs peste o jumătate de oră. Toată lumea o să fie acolo.

Mariana încuviinţă din cap.

— Atunci o să fim şi noi.

10

Mariana şi Zoe ajunseră la Facultatea de Engleză cu numai câteva minute înainte de ora prelegerii.

Se uitară la panoul din faţa clădirii, căutând orarul zilei. Cursul de după-amiază ţinut de profesorul Fosca era în cea mai mare sală de la etaj. Porniră într-acolo.

Sala de curs era un spaţiu mare, bine luminat, cu şiruri de bănci din lemn închis la culoare coborând până la postamentul de jos, pe care se aflau un pupitru şi un microfon.

Clarissa avusese dreptate în privinţa popularităţii cursurilor lui Fosca: amfiteatrul era ticsit. Găsiră două locuri libere în spate, sus de tot. Era o atmosferă palpabilă de emoţie în rândul publicului, mai apropiată de cea a unui concert sau spectacol de teatru decât a unei prelegeri despre tragedia greacă, îşi zise Mariana.

Şi apoi îşi făcu apariţia profesorul Fosca.

Era îmbrăcat cu un costum negru elegant, părul îl avea pieptănat pe spate şi înnodat strâns. Ţinând un dosar cu însemnări, traversă postamentul până la pupitru. Reglă microfonul, se uită o clipă la cei din sală, apoi îşi plecă fruntea.

Prin public trecu o undă de aţâţare. Toate conversaţiile încetară. Mariana nu-şi putea alunga o umbră de scepticism – teoria grupurilor o învăţase să nu ai încredere în niciun grup îndrăgostit de profesorul lui; rareori acele situaţii se încheiau cu bine. Din punctul ei de vedere, profesorul Fosca arăta mai degrabă a star pop bosumflat decât a profesor, şi aproape că se aştepta să-l audă cântând. Dar când el ridică privirea nu începu să cânte. Spre surprinderea ei, avea ochii plini de lacrimi.

— Astăzi vreau să vorbesc despre Tara, rosti.

Mariana auzi în jur şoapte şi văzu cum se răsuceau capetele, cum se uitau unii la alţii; asta speraseră studenţii. Ba chiar observă că doi dintre ei începuseră să plângă.

Lacrimile profesorului i se revărsară din ochi şi se

prelinseră pe obraji, fără ca el să le şteargă. Nu voia să reacţioneze la ele, şi glasul îi rămase calm şi ferm. Vorbea cu atâta forţă, îşi zise Mariana, încât nu avea nevoie de microfon.

Ce spusese Zoe? Că Fosca dădea întotdeauna un spectacol? În cazul acesta spectacolul era atât de bun, încât Mariana – la fel ca restul publicului – nu se putea împiedica să nu se simtă mişcată.

— La fel ca mulţi dintre voi, Tara se număra printre studenţii mei, iar soarta ei mi-a frânt inima. Îmi vine să spun că m-a adus la disperare. Am vrut să contramandez cursul de astăzi, însă ce îmi plăcea cel mai mult la Tara era forţa ei, neînfricarea ei – şi ea n-ar fi vrut ca noi să ne lăsăm pradă disperării şi să fim învinşi de ură. Trebuie să mergem mai departe. Aceasta este singura noastră apărare în faţa răului… şi cel mai bun mod de a o cinsti pe prietena noastră. Astăzi sunt aici pentru Tara. La fel ca voi.

Izbucni o furtună de aplauze şi aclamaţii din partea publicului, la care el răspunse cu o înclinare a capului. Îşi adună însemnările şi ridică din nou privirea.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, să trecem la lucru.

Profesorul Fosca era un vorbitor impresionant. Rareori se uita pe notiţe, dând senzaţia că improviza întregul curs. Era însufleţit, atrăgător, spiritual, pasionat – şi, cel mai important, prezent; părea să comunice direct cu fiecare persoană din public.

— Astăzi m-am gândit că ar fi o idee bună să vorbesc, printre altele, despre *liminal* în tragedia greacă. Ce înseamnă asta? Ei bine, gândiţi-vă la Antigona, silită să aleagă între moarte şi dezonoare; sau la Ifigenia, pregătindu-se să moară pentru Grecia; sau la Oedip, hotărând să se orbească singur şi să rătăcească pe drumuri. *Liminalul* este între două lumi, chiar la marginea a ceea ce înseamnă să fii uman, unde eşti despuiat de toate; unde transcenzi această viaţă şi trăieşti ceva mai presus de ea. Tragediile ne dau o imagine a acestui proces.

Fosca prezentă un diapozitiv proiectat pe ecranul mare din spatele său. Era un basorelief în marmură cu două femei care stăteau de o parte şi de alta a unui tânăr gol, fiecare cu mâna

dreaptă întinsă spre el.

— Le recunoaşte cineva pe aceste două doamne?

O mare de capete clătinându-se. Mariana avea o idee, şi spera din tot sufletul să se înşele.

— Aceste două zeiţe, spuse el, sunt pe cale să iniţieze un tânăr în tainicul cult eleusin. Sunt, desigur, Demetra şi fiica sa, Persefona.

Mariana trase brusc aer în piept. Străduindu-se din răsputeri să nu se lase distrasă, încercă să se concentreze.

— Acesta este cultul eleusin, zise Fosca. Ritul secret din Eleusis, care îţi dă exact experienţa liminală de a fi între viaţă şi moarte şi de a transcende moartea. Ei bine, ritul eleusin este povestea Persefonei – Fecioara, cum i se spunea –, zeiţa morţii, regina lumii de dincolo…

În timp ce vorbea, Fosca prinse pentru o clipă privirea Marianei. Zâmbi, abia perceptibil.

„Ştie. Ştie ce i s-a întâmplat lui Sebastian, şi de aceea face asta. Ca să mă chinuiască pe mine.”

Dar de unde ştia? N-avea cum. Nu era cu putinţă. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Zoe. Nu era decât o coincidenţă, atâta tot; şi nu însemna *nimic*. Se sili să se liniştească şi să se concentreze asupra discursului.

— Când şi-a pierdut fiica la Eleusis, Demetra a cufundat lumea într-o beznă iernatică, până ce Zeus a fost silit să intervină. I-a îngăduit Persefonei să se întoarcă din moarte în fiecare an, timp de şase luni, care sunt primăverile şi verile noastre. Şi apoi, în cele şase luni în care locuieşte în lumea de dincolo, avem toamna şi iarna. Lumina şi întunericul, viaţa şi moartea. Această călătorie a Persefonei – de la viaţă la moarte şi înapoi – a dat naştere cultului eleusin. Şi acolo, la Eleusis, în locul de intrare în lumea de dincolo, *şi tu* poţi lua parte la acest rit secret – care îţi dă aceeaşi trăire ca a zeiţei.

Îşi coborâse vocea, şi Mariana vedea capetele înclinându-se în faţă, gâturile lungindu-se ca să prindă fiecare cuvânt. Îi mâncau cu toţii din palmă.

— Natura exactă a riturilor eleusine a rămas secretă mii de ani, continuă el. Riturile, misterele erau „de nerostit” –

deoarece erau o încercare de a ne iniţia în ceva mai presus de cuvinte. Cei care le-au trăit n-au mai fost aceiaşi. Au fost poveşti despre viziuni şi apariţii ale duhurilor şi călătorii în viaţa de apoi. Dat fiind că la rituri putea participa oricine – bărbaţi, femei, sclavi sau copii –, nici măcar nu trebuia să fii grec. Singura cerinţă era să *cunoşti* limba greacă, pentru a putea înţelege ce ţi se spune. Ca pregătire, ţi se dădea o băutură numită *kykeon,* făcută din orz. Şi pe acest orz creştea o ciupercă neagră numită ergot, care are proprietăţi halucinogene; peste mii de ani, din ea avea să fie preparat LSD-ul! Indiferent dacă grecii o ştiau sau nu, cu toţii aveau halucinaţii. Ceea ce ar putea să explice unele viziuni.

Fosca spuse asta făcând cu ochiul, şi obţinu râsete. Lăsă râsul să se stingă şi reluă pe un ton mai grav:

— Închipuiţi-vă. Doar pentru o clipă. Închipuiţi-vă că sunteţi acolo – închipuiţi-vă aţâţarea şi teama. Toţi acei oameni întâlnindu-se la miezul nopţii la Ploutonion şi fiind conduşi de preoţi în încăperile din stâncă, în peşterile dinăuntru. Singurele lumini erau torţele purtate de preoţi. Cât de întunecat şi plin de fum trebuie să fi fost! Stânca rece, umedă, înaintând tot mai adânc sub pământ, într-o încăpere uriaşă – un spaţiu *liminal,* chiar la marginea lumii de dincolo. Telesterionul, unde aveau loc misterele, era imens – patruzeci şi două de coloane de marmură uriaşe, o pădure făcută din piatră. Puteau să încapă acolo mii de iniţiaţi deodată şi era destul de mare ca să găzduiască alt templu – Anaktoronul, spaţiul sacru în care doar preoţii puteau să intre, unde erau păstrate relicvele Fecioarei.

Ochii negri ai lui Fosca scânteiau în timp ce vorbea. Vedea toate aceste lucruri în faţa sa, pe când le evoca în cuvinte, ca şi cum ar fi aruncat o vrajă.

— N-o să ştim niciodată exact ce se petrecea acolo – misterul eleusin rămâne, la urma urmei, un *mister* –, însă în zori iniţiaţii ieşeau la lumină, după ce trecuseră prin experienţa morţii şi renaşterii – şi cu o nouă înţelegere a ceea ce înseamnă să fii om, să fii viu.

Tăcu o clipă şi se uită lung la public. Apoi vorbi cu alt ton –

scăzut, pasionat, plin de emoţie.

— Daţi-mi voie să vă spun ceva – despre *aceasta* este vorba în vechile piese de teatru greceşti. Ce înseamnă să fii om. Ce înseamnă să fii viu. Şi dacă vă scapă asta atunci când le citiţi, dacă nu vedeţi în ele decât o mână de vorbe moarte, atunci vă scapă cu totul afurisitul de miez. Vreau să spun, nu doar al pieselor – ci al vieţii voastre chiar *acum*. Dacă nu sunteţi conştienţi de transcendenţă, dacă nu percepeţi gloriosul mister al vieţii şi morţii din care sunteţi destul de norocoşi să faceţi parte – dacă asta nu vă umple de bucurie şi de veneraţie… atunci aţi putea la fel de bine să nu fiţi vii. Acesta este mesajul tragediilor. Participaţi la minunare. De dragul vostru – de dragul Tarei –, *trăiţi-o*.

Nu se auzea nici musca. Şi apoi – dintr-odată, aplauze spontane tari, pline de emoţie.

Aplauzele ţinură destul de mult.

11

Zoe şi Mariana trebuiră să stea la rând ca să iasă din amfiteatru.

— Ei bine? o întrebă fata privind-o cu curiozitate. Cum ţi s-a părut?

Mariana râse.

— Ştii, „fascinant” e un cuvânt potrivit.

Zoe zâmbi.

— Ţi-am spus eu.

Ieşiră în lumina soarelui. Mariana se uită la mulţimea de studenţi care se învârteau pe acolo.

— Sunt aici? Fecioarele?

Zoe încuviinţă din cap.

— Acolo.

Arătă spre şase tinere adunate în jurul unei bănci. Patru erau în picioare, două, aşezate; două dintre ele fumau.

Spre deosebire de ceilalţi studenţi care mişunau pe acolo, aceste fete nu erau dezordonate sau îmbrăcate excentric. Hainele lor erau elegante şi păreau scumpe. Toate erau îngrijite, machiate, frumos coafate, cu manichiură. Cea mai distinctivă era atitudinea lor: un evident aer de încredere în sine, chiar de superioritate. Mariana le examină un moment.

— Ai dreptate, nu par prietenoase.

— Nu sunt. Sunt tare snoabe. Se cred aşa de „importante”. Presupun că sunt – şi totuşi…

— De ce spui asta? De ce sunt importante?

Zoe ridică din umeri.

— Păi… Arătă spre o blondă înaltă, cocoţată pe rezemătoarea băncii. De exemplu, ea e Carla Clarke. Tatăl ei e *Cassian Clarke*.

— Cine?

— Of, Mariana. E actor. E celebru.

Mariana zâmbi.

— Înţeleg. Bine. Şi celelalte?

— Cea din stânga, frumuşica aceea cu părul negru tuns

scurt? E Nataşa. Rusoaică. Tatăl ei e oligarh sau aşa ceva, stăpâneşte jumătate din Rusia. Diya e prinţesă indiană, iar anul trecut a avut cea mai mare medie din universitate. Practic, e un geniu. Cea cu care vorbeşte e Veronica – tatăl ei e senator, cred că a candidat la preşedinţie… Îi aruncă o privire Marianei. Ai prins ideea?

— Da. Vrei să spui că sunt inteligente şi totodată foarte privilegiate.

Zoe dădu aprobator din cap.

— Doar auzind despre vacanţele lor e destul ca să-ţi vină să verşi. Întotdeauna iahturi şi insule particulare şi cabane pentru schi…

— Îmi închipui, surâse Mariana.

— Nu-i de mirare că toată lumea le urăşte.

— Chiar toată lumea?

— Mă rog, toată lumea le invidiază, oricum, spuse Zoe.

Mariana se gândi un pic.

— Bine. Hai să facem o încercare.

— Ce vrei să spui?

— Hai să vorbim cu ele despre Tara şi Fosca.

— Acum? Zoe clătină din cap. Nici vorbă. N-o să meargă.

— De ce nu?

— Nu te cunosc, aşa că se vor închide în ele sau mai rău, se vor întoarce împotriva ta, mai ales dacă pomeneşti de profesor. Crede-mă, n-o face.

— S-ar zice că ţi-e frică de ele.

— Îmi este, să ştii. Sunt îngrozită, mărturisi fata.

Înainte ca Mariana să poată răspunde, îl văzu pe profesorul Fosca ieşind din clădirea cu amfiteatrul. Se duse la fete, iar ele se strânseră în jurul lui şoptind intim.

— Haide, zise Mariana.

— Ce? Nu, Mariana, să nu…

Fără s-o bage în seamă pe Zoe, se îndreptă spre Fosca şi studente.

În vreme ce se apropia, profesorul ridică privirea spre ea şi-i zâmbi.

— Bună ziua, Mariana. Mi s-a părut că te văd în amfiteatru.

— Aşa este.

— Sper că ţi-a plăcut.

Mariana caută cuvintele potrivite.

— A fost foarte… instructiv. Foarte impresionant.

— Mulţumesc.

— Sunt studentele dumneavoastră? îl întrebă uitându-se la tinerele adunate în jurul lui.

— Unele dintre ele, răspunse el amuzat. Unele dintre cele mai interesante.

Mariana le zâmbi fetelor, însă ele îi răspunseră cu o privire împietrită, un zid orb.

— Eu sunt Mariana, se prezentă. Mătuşa lui Zoe.

Se uită în jur, dar Zoe n-o urmase şi nu se vedea pe nicăieri. Se răsuci înapoi spre grupul de studente.

— Ştiţi, n-am putut să nu vă remarc la slujba pentru Tara. Ieşeaţi toate în evidenţă, îmbrăcate în alb, le spuse zâmbind. Sunt curioasă de ce.

Sesiză o uşoară ezitare. Apoi una dintre ele, Diya, îi aruncă o privire lui Fosca şi răspunse:

— A fost ideea mea. În India întotdeauna purtăm alb la înmormântări. Şi albul era culoarea preferată a Tarei, aşa că…

Ridică din umeri, şi altă fată îi completă fraza.

— Aşa că am purtat alb în cinstea ei.

— Ura negrul, a zis alta.

— Înţeleg, spuse Mariana încuviinţând din cap. E interesant.

Le zâmbi din nou fetelor. Ele nu-i răspunseră la zâmbet.

În tăcerea care se lăsase, Mariana se uită la Fosca.

— Domnule profesor, aş vrea să cer o favoare.

— Spune.

— Ei bine, decanul m-a rugat, în calitatea mea de psihoterapeut, să port câteva discuţii neoficiale cu studenţii, să văd cum fac faţă celor întâmplate. Le aruncă o privire fetelor. Pot să le reţin pe câteva dintre studentele dumneavoastră?

Lansase propunerea cu toată nevinovăţia posibilă, dar acum, în timp ce continua să se uite la fete, simţea asupra sa

privirea ca un laser a lui Fosca – aţintind-o, încercând s-o descifreze. Şi-l imagina gândind, întrebându-se dacă era sinceră sau încerca pe ascuns să-l verifice. Profesorul îşi consultă ceasul.

— Tocmai avem lecţie, dar presupun că mă pot lipsi de unele. Făcu semn cu capul spre două dintre ele. Veronica? Serena? Ce ziceţi?

Cele două tinere se uitară la Mariana. Era imposibil să-ţi dai seama ce părere aveau.

— Sigur, zise Veronica ridicând din umeri. Vorbea cu accent american: Mă rog, am deja un psihiatru… Dar o să beau un pahar dacă plăteşte ea.

Serena încuviinţă din cap.

— Şi eu.

— Bine, atunci. Un pahar să fie. Mariana îi zâmbi lui Fosca. Mulţumesc.

Ochii negri ai profesorului stăruiau pe chipul ei. Îi zâmbi şi el.

— Mi-a făcut plăcere, Mariana. Sper sincer să obţii tot ce doreşti.

12

Când plecă împreună cu cele două fete de la Facultatea de Engleză, Mariana o găsi pe Zoe pândind la intrare. O invită să li se alăture, şi oferta unui pahar o făcu să accepte cu reţinere. Se duseră la un bar din St. Christopher's College, aflat într-un colţ al curţii principale.

Barul era în întregime din lemn – duşumea cu scânduri vechi, strâmbe şi noduroase, pereţi lambrisaţi cu stejar şi o tejghea mare din lemn. Mariana şi cele trei tinere se aşezară împreună la masa mare de stejar de la fereastra care dădea spre un zid acoperit cu iederă. Mariana se aşeză lângă Zoe, faţă în faţă cu Veronica şi Serena.

Îşi dădu seama că Veronica era fata care citise cu emoţie din Biblie la slujba pentru Tara. Se numea Veronica Drake şi provenea dintr-o familie bogată de politicieni americani – tatăl ei era senator la Washington.

Veronica avea o înfăţişare remarcabilă şi o ştia. Obişnuia să-şi dea părut blond peste umăr şi să se joace cu el când vorbea. Era foarte machiată, accentuându-şi gura şi ochii mari, albaştri. Avea un corp frumos pe care şi-l punea în valoare în blugi strâmţi. Şi se purta cu încredere în sine, cu autoritatea lipsită de sfială a cuiva care avusese parte încă de la naştere de toate avantajele.

Veronica comandă o halbă de Guinness pe care o dădu pe gât la iuţeală, iar asta îi dezlegă limba. Remarcându-i nota de preţiozitate din vorbire, Mariana se întrebă dacă luase lecţii de dicţie. Când Veronica mărturisi că după absolvire voia să devină actriţă, Mariana nu fu surprinsă. Îşi spuse că sub machiaj, purtare şi dicţie se afla cu totul altă persoană, însă n-avea nicio idee cine anume; era posibil ca nici Veronica să nu ştie.

Peste o săptămână Veronica avea să împlinească douăzeci de ani. Încerca să organizeze o petrecere, în ciuda atmosferei sumbre din colegiu.

— Viaţa trebuie să meargă mai departe, nu? Asta e ceea ce

ar fi vrut Tara. Oricum, închiriez o sală privată la Groucho Club din Londra. Zoe, trebuie să vii şi tu, adăugă, nu foarte convingător.

Zoe mormăi cu nasul în pahar.

Mariana se uită la cealaltă fată – Serena Lewis, care îşi sorbea în tăcere vinul alb. Serena avea corpul mic şi suplu, şi felul în care şedea acolo ducea cu gândul la o pasăre micuţă cocoţată pe o ramură, care urmăreşte cu privirea totul, dar nu spune nimic.

Spre deosebire de Veronica, Serena nu era machiată – nu că ar fi avut nevoie; avea pielea curată, fără cusur. Părul negru şi lung era împletit strâns şi era îmbrăcată cu o bluză roz-pal şi o fustă care cobora sub genunchi.

Serena era din Singapore, dar crescuse într-o serie de internate englezeşti. Avea vocea moale, cu un accent englezesc distinct din clasa superioară. Pe cât de îndrăzneaţă era Veronica, pe atât de reţinută era Serena. Se tot uita la telefon; mâna îi era atrasă de el ca de un magnet.

— Spuneţi-mi despre profesorul Fosca, le îndemnă Mariana.

— Ce-i cu el?

— Am auzit că el şi Tara erau foarte apropiaţi.

— Nu ştiu unde aţi auzit aşa ceva. Nu erau deloc apropiaţi. Veronica se răsuci spre Serena. Erau?

Ca la un semnal, Serena ridică privirea de la mesajul pe care îl scria şi scutură din cap.

— Nu, deloc. Profesorul se purta frumos cu Tara, însă ea nu făcea altceva decât să se folosească de el.

— Se folosea de el? repetă Mariana. În ce fel se folosea de el?

— Serena n-a vrut să spună asta, interveni Veronica. Vrea să spună că Tara îi irosea timpul şi energia. Profesorul Fosca munceşte foarte mult cu noi, ştiţi. Este cel mai bun îndrumător care poate fi găsit.

Serena se grăbi s-o aprobe.

— Este cel mai grozav profesor din lume. Cel mai eminent. Şi…

Mariana întrerupse osanalele.

— Mă întrebam despre seara crimei.

Veronica ridică din umeri.

— Am fost cu profesorul Fosca toată seara. Ne ţinea o lecţie particulară în apartamentul său. Tara ar fi trebuit să fie acolo, dar nu s-a arătat.

— Şi la ce oră era asta?

Veronica îi aruncă o privire Serenei.

— A început la opt, aşa-i? Şi am continuat până la… Cât era? Zece?

— Da, aşa cred. Zece sau un pic după.

— Şi profesorul Fosca a fost cu voi tot timpul?

Ambele fete răspunseră deodată.

— Da, spuse Veronica.

— Nu, spuse Serena.

În ochii Veronicăi fulgeră iritarea. Se uită acuzator la colega ei.

— Ce vrei să zici?

Serena părea agitată.

— Oh, eu… nimic. Vreau să zic că a lipsit doar vreo două minute, asta-i tot. Să fumeze o ţigară afară.

Veronica se destinse.

— Da, aşa a fost. Am uitat. N-a lipsit decât un minut.

Serena încuviinţă din cap.

— Nu fumează înăuntru când sunt eu acolo din cauză că am astm. E foarte grijuliu.

Telefonul ei scoase brusc un bip, la primirea unui mesaj. Se repezi să vadă, şi faţa i se lumină când citi textul.

— Trebuie să plec, le spuse. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— A, nu! făcu Veronica dându-şi ochii peste cap. Bărbatul misterios?

Serena se încruntă la ea.

— Termină!

Veronica râse şi începu să cânte:

— *Serena are un iubit secret!*

— Nu-i iubitul meu.

— Dar e secret – nu vrea să ne spună cine este. Nici măcar

mie. Făcu semn cu ochiul, cu tâlc. Mă întreb… e *însurat?*

— Nu, nu e însurat, bombăni Serena îmbujorându-se. Nu e *nicicum* – doar un prieten. Trebuie să plec.

— De fapt, şi eu trebuie să plec, zise Veronica. Am repetiţie. Îi zâmbi dulce lui Zoe. Ce păcat că n-ai primit niciun rol în *Ducesa de Amalfi! O* să fie un spectacol uimitor. Nikos, regizorul, e un geniu. O să fie cu adevărat celebru cândva. Arborând un aer triumfător, îi explică Marianei: *Eu* joc rolul Ducesei.

— Nu încape îndoială. Ei bine, îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine, Veronica.

— Nicio problemă.

Veronica îi aruncă o privire şireată, apoi plecă din bar, urmată de Serena.

— Îîîh… Zoe împinse deoparte paharul gol şi oftă lung. Ţi-am spus eu. Complet otrăvitoare.

Mariana n-o contrazise. Nici ei nu-i plăcuseră prea mult.

Mai important însă, avea impresia, şlefuită de ani de lucru cu pacienţii, că şi Veronica, şi Serena o minţiseră.

Dar despre ce – şi de ce?

13

Ani întregi m-am temut să deschid bufetul în care era.

Însă astăzi m-am pomenit cocoţat pe un scaun, întinzând mâna în sus şi apucând cutia mică din nuiele împletite – această colecţie de lucruri pe care voiam să le uit.

M-am aşezat la lumină şi am deschis-o. Am scotocit prin ea: scrisorile de dragoste stinghere, triste, pe care le-am scris pentru două fete, dar nu le-am trimis, două poveşti copilăreşti despre viaţa la fermă, câteva poezii proaste de care uitasem.

Însă ultimul lucru din această cutie a Pandorei era ceva de care-mi aminteam mult prea bine. Jurnalul intim îmbrăcat în piele cafenie pe care l-am ţinut în acea vară în care aveam doisprezece ani – vara în care mi-am pierdut mama.

Am deschis jurnalul şi l-am frunzărit: paragrafe lungi scrise cu o mână copilărească, necoaptă. Arăta atât de banal! Însă dacă n-ar fi fost conţinutul acestor pagini, viaţa mea ar fi fost foarte diferită.

Pe alocuri scrisul era greu de descifrat. Era haotic şi mâzgălit, mai ales spre sfârşit, ca şi cum ar fi fost scris în grabă, într-un acces de nebunie – sau de sănătate mintală. În timp ce şedeam acolo, a fost ca şi cum o ceaţă ar fi început să se ridice.

A apărut o cărare, ducând înapoi până în acea vară. Înapoi în tinereţea mea.

E o călătorie familiară. O fac adesea în vise: cotesc pe drumeagul şerpuit, îndreptându-mă spre fermă.

Nu vreau să merg înapoi.

Nu vreau să-mi amintesc…

Şi totuşi, trebuie s-o fac. Pentru că asta e mai mult decât o mărturisire. E o căutare a ceea ce s-a pierdut, a tuturor speranţelor care au pierit şi a întrebărilor uitate. E o căutare a explicaţiei: a cumplitelor secrete la care face aluzie jurnalul intim al acelui copil – pe care acum îl consult ca o ghicitoare care se uita în globul de cristal.

Atâta doar că nu caut viitorul.

Caut trecutul.

14

La ora nouă, Mariana se duse la Eagle să se întâlnească cu Fred.

Eagle era cel mai vechi local din Cambridge, la fel de popular acum ca în secolul al XVII-lea. Era alcătuit dintr-o serie de săli mici, lambrisate, legate între ele. Era luminat de lumânări şi mirosea a friptură de miel, rozmarin şi bere.

Sala principală era cunoscută ca „barul RAF{6}". Câţiva stâlpi susţineau tavanul povârnit, acoperit cu graffiti din al Doilea Război Mondial. În vreme ce aştepta la tejghea, Mariana deveni conştientă de mesajele de deasupra capului său, lăsate de oameni morţi de mult. Piloţii britanici şi americani folosiseră creioane, lumânări şi brichete ca să-şi scrie pe tavan numele şi numărul escadronului şi făcuseră desene – de pildă, caricaturi de femei schiţate cu ruj.

Barmanul cu faţă de copil, care purta o cămaşă în carouri verde cu negru, îi zâmbi în timp ce scotea din maşina de spălat vase o tavă cu pahare aburinde.

— Cu ce să te servesc, scumpo?

— Un pahar de sauvignon blanc, vă rog.

— Vineee!

Îi turnă în pahar vinul. Mariana plăti, apoi căută un loc unde să se aşeze.

Peste tot erau perechi de tineri care se ţineau de mână şi purtau conversaţii romantice. Refuză să se uite la masa din colţ, unde şedea întotdeauna cu Sebastian.

Se uită la ceas. Nouă şi zece.

Fred întârzia – poate că n-avea să vină. Spera să fie aşa. Intenţiona să mai aştepte zece minute înainte să plece.

În cele din urmă capitulă şi aruncă o privire spre masa din colţ. Era goală. Adunându-şi curajul, se duse să se aşeze acolo.

Începu să mângâie cu vârfurile degetelor crăpăturile din lemnul mesei, întocmai cum obişnuia pe vremuri. Aşezată acolo, sorbind din vinul rece cu ochii închişi, ascultând sunetul atemporal al pălăvrăgelii şi râsetelor din jur, îşi putea

închipui că fusese transportată în trecut – cât timp ţinea ochii închişi, putea fi acolo, în vârstă de nouăsprezece ani, aşteptând să apară Sebastian cu tricoul lui alb şi blugii decoloraţi, cu ruptura deasupra genunchiului.

— Bună, zise el.

Însă nu era vocea care trebuia, nu a lui Sebastian, şi Mariana se simţi derutată o fracţiune de secundă, înainte să deschidă ochii şi să se rupă vraja.

Vocea era a lui Fred, care avea în mână o halbă de Guinness şi îi zâmbea larg. Avea ochii scânteietori şi părea îmbujorat.

— Iertare pentru întârziere. Îndrumarea a durat mai mult, aşa că am pedalat cât de repede am putut. M-am ciocnit de un felinar.

— Ai păţit ceva?

— Sunt bine. Felinarul a fost cel care a încasat-o. Îmi dai voie?

La gestul ei aprobator, tânărul se aşeză – pe scaunul lui Sebastian. O clipă, Mariana se gândi să-i propună să se mute la altă masă, dar îşi luă seama. Cum spusese Clarissa? Trebuia să nu se mai uite peste umăr. Trebuia să se concentreze pe prezent.

Cu un surâs larg, Fred scoase din buzunar un pacheţel cu nuci de caju şi i-l întinse. Ea clătină din cap.

El îşi aruncă în gură două nuci şi le ronţăi, nedezlipindu-şi privirea de pe chipul ei. Tăcerea era stânjenitoare, Mariana îl aştepta să spună ceva. Era supărată pe sine. Ce căuta acolo, cu puştiul acela cumsecade? Ce idee prostească! Hotărî să fie necaracteristic de tăioasă. La urma urmei, n-avea nimic de pierdut.

— Uite ce-i, zise. N-o să se întâmple nimic între noi. Pricepi? Niciodată.

Fred se înecă şi începu să tuşească. Abia după ce dădu pe gât nişte bere izbuti să-şi recapete răsuflarea.

— Scuze, îngăimă stingherit. Nu… nu mă aşteptam la asta. Mesajul a fost recepţionat. Nu eşti de nasul meu, evident.

— Nu te prosti, îi replică Mariana. Nu-i asta.

— Atunci de ce?

— Un milion de motive, spuse ea ridicând din umeri.

— Zi unul.

— Eşti mult prea tânăr pentru mine.

— Poftim? Faţa lui Fred se înroşi. Părea indignat şi jenat. Asta-i *ridicol!*

— Câţi ani ai?

— Nu-s chiar aşa de tânăr, am aproape douăzeci şi nouă de ani.

Mariana izbucni în râs.

— Asta-i ridicol.

— De ce? Câţi ani ai tu?

— Destui ca să nu-mi rotunjesc vârsta. Am treizeci şi şase.

— Şi ce-i cu asta? făcu el nonşalant. Vârsta nu contează. Nu când te simţi… aşa cum te simţi. Ştii, când te-am văzut în tren, am avut cea mai puternică presimţire că într-o bună zi o să-ţi cer să te măriţi cu mine. Şi tu o să spui da.

— Ei bine, te-ai înşelat.

— De ce? Eşti măritată?

— Da… nu, adică…

— Să nu-mi spui că te-a părăsit! Ce idiot!

— Da, asta-mi spun adesea. Mariana oftă, apoi vorbi repede, ca să termine cu subiectul: A… murit. Acum un an şi ceva. Mi-e greu… să vorbesc despre asta.

— Îmi pare rău, murmură Fred pleoştit. Acum mă simt ca un tont, adăugă peste câteva clipe.

— Nu trebuie. Nu-i vina ta. Mariana se simţea brusc foarte obosită şi supărată pe sine. Îşi goli paharul de vin şi spuse: Ar trebui să plec.

— Nu, încă nu. Nu ţi-am spus ce cred despre crimă. Despre Conrad. De aceea te afli aici, nu-i aşa?

— Ei bine?

Fred îi aruncă o privire piezişă, vicleană.

— Cred că au arestat pe cine nu trebuia.

— Zău? Ce te face să spui asta?

— L-am întâlnit pe Conrad. Îl ştiu. Nu-i un ucigaş.

Mariana încuviinţă din cap.

— Nici Zoe nu crede asta. Însă poliţiştii sunt de altă părere.

— Ei bine, am întors povestea asta pe toate părţile. Parcă îmi vine să încerc să rezolv eu însumi cazul. Îmi place să dezleg enigme. Am genul ăla de creier. Ce zici? o întrebă surâzător.

— Ce zic despre ce?

— Tu şi cu mine? Să facem echipă? Să-l rezolvăm împreună?

Mariana se gândi o clipă. Probabil că i-ar fi fost de folos ajutorul lui, însă ştia că ar fi ajuns să-i pară rău.

Clătină din cap.

— N-aş crede, dar mulţumesc.

— Ei bine, dă-mi de ştire dacă te răzgândeşti. Scoase un pix din buzunar, îşi mâzgăli numărul de telefon pe dosul suportului pentru pahar şi-i dădu cartonaşul. Uite. Dacă ai nevoie de ceva, absolut orice, sună-mă.

— Mulţumesc, dar n-am intenţia să mai stau mult.

— Tot zici asta, dar eşti încă aici. Fred zâmbi larg. Am un presentiment bun în privinţa ta, Mariana. O intuiţie. Cred cu tărie în intuiţie.

La plecarea din local, Fred pălăvrăgea voios.

— Eşti din Grecia, aşa-i?

Ea confirmă printr-o înclinare a capului.

— Da. Am crescut la Atena.

— Ah, Atena e foarte distractivă. Iubesc Grecia. Ai fost în multe insule?

— În câteva.

— Ce părere ai de Naxos?

Mariana încremeni. Rămase în loc cu un aer stingher, brusc neputând să se uite la el.

— Poftim? şopti.

— Naxos? Am fost acolo anul trecut. Sunt pasionat de înot – mă rog, mai ales de scufundări – şi e grozav acolo. Ai fost? Chiar că ar trebui…

— Trebuie să plec.

Mariana îi întoarse spatele înainte ca Fred să-i poată vedea lacrimile din ochi şi plecă fără să se uite înapoi.

— Oh, îl auzi exclamând. Părea un pic şocat. Atunci, bine. Ne vedem mai încolo…

Mariana nu-i răspunse. „Nu-i decât o coincidenţă. Nu înseamnă nimic – uită, nu e nimic. Nimic”, îşi zise.

Încercă să-şi izgonească din minte gândul la insulă şi merse mai departe.

15

După ce îl părăsi pe Fred în bar, Mariana se grăbi să se întoarcă la colegiu.

Seara era mai rece acum, iar în aer plutea o undă de frig tăios. Peste râu se lăţea ceaţa – în faţă, strada dispărea într-un nor dens, pâcla plutea deasupra pământului ca un fum gros.

Curând, îşi dădu seama că era urmărită.

Aceiaşi paşi se auziseră în urma sa curând după ce plecase de la Eagle. Erau paşi apăsaţi, paşi de bărbat; ghetele grele, cu tălpi tari, loveau în mod repetat pietrele pavajului, stârnind ecou pe strada pustie – şi destul de aproape în spatele ei. Era greu să-şi dea seama la ce distanţă, nu fără să se răsucească. Într-un târziu îşi luă inima-n dinţi şi se uită peste umăr.

Nu era nimeni acolo – nu cât vedea cu ochii, ceea ce nu era prea departe. Vălătuci de ceaţă înveleau strada, înghiţind-o.

Îşi văzu de drum. Dădu colţul.

Peste câteva clipe, paşii veniră după ea.

Merse mai repede. La fel făcură şi paşii.

Se uită peste umăr – şi de această dată văzu pe cineva.

Umbra unui bărbat, nu departe în spatele ei. Mergea departe de lumina felinarelor, pe lângă ziduri, ţinându-se în întuneric.

Mariana îşi simţea inima galopând. Se uită în jur după o cale de scăpare – şi zări un bărbat şi o femeie mergând la braţ pe partea cealaltă a străzii. Coborî repede de pe trotuar şi traversă spre ei.

Tocmai când ajunsese pe trotuarul celălalt, cei doi urcară treptele spre uşa unei case, o descuiară şi dispărură înăuntru.

Merse mai departe, ciulind urechile să-şi audă urmăritorul. Şi când se uită peste umăr, iată-l: un bărbat în haine închise la culoare, cu faţa în umbră, traversa strada după ea.

Zări la stânga o alee îngustă. Fără să mai stea pe gânduri, coti brusc pe acolo şi începu să alerge.

Aleea ducea la râu, podul de lemn era în faţa sa. Îşi înteţi goana ca să treacă peste apă, de cealaltă parte.

Acolo, pe mal, era mai întuneric, fără felinare care să împrăştie bezna. Ceaţa era mai groasă, rece şi udă pe pielea ei, şi mirosea a îngheţ, a zăpadă.

Mariana feri cu grijă crengile unui copac, apoi îi dădu ocol şi se ascunse după el. Se lipi de trunchi, simţindu-i scoarţa netedă şi udă, şi încercă să stea cât mai nemişcată şi mai tăcută. Respira mai rar şi fără zgomot.

Cu privirea aţintită spre malul celălalt, se puse pe aşteptat.

Inevitabil, după câteva secunde îl zări – sau zări umbra lui – furişându-se pe pod şi pe partea ei de râu.

Îl pierdu din vedere, dar îi auzea încă paşii, acum pe teren mai moale, pe pământ – dând târcoale la câţiva metri de ea.

Şi apoi tăcere. Niciun sunet. Îşi ţinu răsuflarea.

Unde era? Unde se dusese?

Aşteptă un timp care i se păru nesfârşit, ca să fie sigură. Plecase? Se părea că da.

Ieşi cu băgare de seamă de după copac. Îi trebuiră câteva secunde ca să se orienteze. Apoi îşi dădu seama – râul era acolo, în faţa sa, lucind în întuneric. Nu trebuia decât să se ţină de-a lungul lui.

Merse repede pe mal până la intrarea din spate a colegiului St. Christopher's. Acolo trecu podul de piatră şi se duse la poarta mare de lemn din zidul de cărămidă.

Întinse mâna, apucă inelul de alamă rece şi trase. Poarta nu se mişcă. Era încuiată.

Mariana şovăi, neştiind ce să facă. În timp ce-şi analiza posibilităţile, auzi iar zgomot de paşi.

Aceiaşi paşi impetuoşi. Acelaşi bărbat.

Şi se apropia.

Se uită în jur, însă nu văzu nimic – doar vălătuci de ceaţă pierind în umbrele negre.

Dar îl auzea apropiindu-se, venind pe pod spre ea.

Încercă din nou poarta – degeaba, nu se clintea. Era prinsă în capcană. Simţea cum o cuprinde panica.

— Cine e? strigă în beznă. Cine-i acolo?

Niciun răspuns. Doar paşi care erau aproape, mai aproape…

Mariana deschise gura să ţipe…

Apoi, dintr-odată, la stânga sa, un pic mai departe, se auzi un scârţâit. O poartă mică se deschise în zid. Era ascunsă în parte de un tufiş, motiv pentru care n-o observase înainte. Făcută din lemn simplu, nelăcuit, era cam cât o treime din poarta principală. Din ea se ivi în întuneric fasciculul unei lanterne care îi lumină faţa, orbind-o.

— E totul în ordine, domnişoară?

O năpădi un val de uşurare când recunoscu vocea lui Morris. În momentul în care îi îndepărtă lumina din ochi, îl văzu stând drept, după ce se încovoiase ca să treacă prin poarta joasă. Morris avea un pardesiu negru şi mănuşi negre. Se uită la ea atent.

— Sunteţi bine? Îmi făceam rondul. Poarta din spate se încuie la zece, ar trebui să ştiţi asta.

— Am uitat. Da… sunt bine.

El îndreptă lanterna spre pod. Neliniştită, Mariana urmări lumina cu privirea, însă nu se vedea nimeni.

Ascultă. Linişte deplină. Nu se auzeau paşi.

Individul plecase.

— Îmi daţi voie să intru? i se adresă lui Morris.

— Sigur. Intraţi pe acolo, spuse el făcând semn spre poarta mică din spatele său. O folosesc adesea ca scurtătură. Urmaţi pasajul şi o să ajungeţi în curtea principală.

— Mulţumesc, zise Mariana. Vă sunt foarte recunoscătoare.

— Pentru nimic, domnişoară.

Trecu pe lângă el spre poarta deschisă. Îşi înclină capul, se cocârjă un pic şi intră. Pasajul vechi din cărămidă era foarte întunecat şi mirosea a umezeală. Poarta se închise în urma sa. Îl auzi pe Morris cum o încuie.

Mariana merse cu atenţie prin pasaj, gândindu-se la cele întâmplate. Avu un moment de îndoială – chiar o urmărise cineva? Dacă da, cine? Sau era pur şi simplu paranoică?

În orice caz, era uşurată să se afle înapoi la St. Christopher's.

Ajunse într-un coridor lambrisat cu stejar, o parte a clădirii care găzduia cantina din curtea principală. Se apropia de capăt când aruncă o privire în spate, iar ceea ce văzu o făcu să se oprească.

De-a lungul pasajului slab luminat atârnau portrete, iar unul îi atrăsese în mod special atenţia. Era singur pe peretele respectiv. Mariana se uită lung la el. Era o faţă pe care o recunoştea.

Clipi de câteva ori, nesigură că vedea bine, apoi se apropie încet, ca în transă.

Rămase pe loc, cu faţa în dreptul feţei din tablou. Miji ochii. Da, el era.

Era Tennyson.

Dar nu era Tennyson la bătrâneţe, cu părul alb şi barba lungă, ca în alte imagini pe care le văzuse Mariana. Era Alfred Tennyson tânăr. De fapt, un băieţandru.

Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi nouă de ani când i se făcuse portretul acela. Arăta chiar mai tânăr. Dar era neîndoielnic el.

Rareori văzuse un chip de o asemenea perfecţiune, se gândi. Frumuseţea lui îi tăia răsuflarea. Avea falca puternică, cu unghiuri bine desenate, buze senzuale şi părul lung până la umăr, negru şi răvăşit. O clipă îi veni în minte Edward Fosca, dar îl izgoni repede. În primul rând, ochii erau cu totul altfel. Ai lui Fosca erau negri, pe când ai lui Tennyson erau de un albastru pal, apos.

Hallam probabil că murise de vreo şapte ani când fusese pictat portretul, ceea ce însemna că Tennyson avea în faţă un întreg deceniu până să termine *In Memoriam*. Încă zece ani de suferinţă.

Şi totuşi chipul acela nu era răvăşit de disperare. Se putea desluşi pe el surprinzător de puţină emoţie, sau deloc. Nu era tristeţe, nu era nici urmă de melancolie. Erau încremenire şi o frumuseţe glacială. Dar nimic altceva.

De ce?

Era, îşi zise Mariana mijindu-şi ochii spre tablou, ca şi cum Tennyson s-ar fi uitat la ceva… ceva aflat nu prea departe.

Da, ochii aceia de un albastru pal păreau că privesc ţintă ceva chiar lângă marginea vederii, ceva aflat într-o parte, în spatele capului ei.

La ce se uita oare?

Se îndepărtă de tablou destul de decepţionată – ca şi cum Tennyson ar fi dezamăgit-o. Nu ştia ce nădăjduise să găsească în ochii lui – un pic de alinare, poate? Consolare sau forţă? Până şi suferinţa cumplită ar fi fost preferabilă.

Dar nu *nimic*.

Alungă portretul din minte şi se grăbi să se întoarcă în camera ei.

În faţa uşii o aştepta ceva.

Un plic negru pe podea.

Mariana îl ridică şi-l deschise. Înăuntru era o hârtie împăturită. O desfăcu şi o citi.

Era un mesaj scris cu cerneală neagră, cu litere elegante, înclinate:

Dragă Mariana,

Sper că eşti bine. Ai vrea oare să ne întâlnim mâine dimineaţă ca să stăm un pic de vorbă? Ce zici de ora zece în Fellows' Garden?

Cu cele mai bune gânduri,

Edward Fosca

16

Dacă m-aş fi născut în Grecia antică, la naşterea mea ar fi fost numeroase semne rele şi horoscoape care să prezică dezastre. Eclipse, comete învâlvorate şi prevestiri despre Judecata de Apoi…

Aşa, n-a fost nimic – de fapt, naşterea mea a fost caracterizată prin lipsa oricărui eveniment. Tata, omul care avea să-mi strâmbe viaţa şi să mă prefacă în monstrul care sunt, nici măcar n-a fost de faţă. Juca de zor cărţi cu unul dintre argaţii de la fermă, fumând trabucuri şi bând whisky până noaptea târziu.

Dacă încerc să mi-o imaginez pe mama, dacă mijesc ochii, aproape că pot s-o văd, în ceaţă, neclar – frumoasa mea mamă, doar o copilă la cei nouăsprezece ani ai săi, într-o rezervă de spital. Aude asistentele vorbind şi râzând în fundul coridorului. E singură, dar asta nu-i o problemă. Singură, poate avea un pic de tihnă – îşi poate desfăşura gândurile fără teama de a fi atacată. Aşteaptă cu nerăbdare pruncul, îşi dă ea seama, deoarece pruncii nu vorbesc.

Ştie că soţul său vrea un băiat – dar în taină se roagă să fie fată. Dacă e băiat, o să crească şi o să fie bărbat.

Şi în bărbaţi nu poţi avea încredere.

E uşurată când încep iar contracţiile. Îi abat atenţia de la gânduri. Preferă să se concentreze asupra trupului: respiraţia, numărătoarea – durerea arzătoare care îi şterge din minte toate gândurile, aşa cum e ştearsă creta de pe tablă. Apoi se lasă în voia ei, a durerii crâncene, şi se pierde…

Până ce, în zori, m-am născut.

Spre întristarea mamei, nu eram fată. Când tata a auzit vestea că avea un băiat, a fost în culmea fericirii. Fermierii, la fel ca regii, au nevoie de mulţi fii. Eu eram primul.

Pregătindu-se să-mi sărbătorească naşterea, a ajuns la spital cu o sticlă de vin spumos ieftin.

Dar era o sărbătoare?

Sau o catastrofă?

Soarta mea era pecetluită, chiar şi atunci? Era prea târziu? Ar fi trebuit să mă sufoce la naştere? Să mă lase să mor şi să putrezesc pe dealuri?

Ştiu ce ar zice mama dacă ar putea să citească ce scrie aici, căutarea vinovăţiei, dorinţa de a obţine o condamnare. N-ar tolera asta.

„Nimeni nu-i răspunzător”, ar zice. „Nu proslăvi evenimentele din

viaţa ta şi nu încerca să le dai un sens. Nu există sens. Viaţa nu înseamnă nimic. Moartea nu înseamnă nimic."

N-a gândit aşa întotdeauna.

Mama n-a fost o singură persoană. Era altcineva odinioară, când presa flori şi sublinia poezii: un trecut tainic pe care l-am găsit ascuns într-o cutie de pantofi, în fundul unui bufet. Fotografii vechi, flori turtite, poezii de dragoste cu greşeli de ortografie de la tata pentru mama, scrise când îi făcea curte. Însă tata a încetat curând să scrie poezii. Iar mama a încetat să le citească.

S-a măritat cu un bărbat pe care nu-l cunoştea aproape deloc. Iar el a dus-o departe de tot ce cunoscuse ea până atunci. A dus-o într-o lume a neplăcerii – cu zori reci şi muncă fizică epuizantă cât e ziua de lungă: să cântărească mieii, să-i tundă, să-i hrănească. Iar şi iar. Şi iar.

Erau şi clipe fermecate, desigur – cum ar fi vremea naşterii mieilor, când făpturile micuţe şi nevinovate răsăreau ca ciupercile albe. Asta era partea cea mai bună.

Însă nu-şi îngăduia să se ataşeze de miei. Învăţase să n-o facă.

Partea cea mai rea era moartea. Constantă, la nesfârşit – şi toate procesele asociate cu ea: marcarea animalelor care urmau să fie ucise pentru că se îngrăşau prea puţin sau prea mult, sau nu rămâneau gestante. Şi apoi apărea măcelarul, în halatul lui îngrozitor, pătat de sânge. Şi tata zăbovea pe acolo, nerăbdător să ajute. Îi plăcea să omoare. Părea să se delecteze cu asta.

Mama fugea şi se ascundea cât dura totul, lua pe furiş o sticlă de votcă în baie, sub duş, unde credea că nu i se aude plânsul. Iar eu mă duceam în cel mai îndepărtat ungher al fermei, cât de departe puteam. Îmi astupam urechile, dar tot auzeam zbieretele.

Când mă întorceam în casă, peste tot plutea duhoarea morţii. Leşuri ciopârţite în şopronul fără pereţi, cel mai apropiat de bucătărie – şi jgheaburi înroşite de sânge. Carnea puţea îngrozitor cât era cântărită şi împachetată în bucătăria noastră. Bucăţele de carne cu sânge închegat se lipeau de masă şi bălţi de sânge se adunau pe suprafeţe, atrăgând roiuri de muşte grase.

Părţile nedorite ale cadavrelor – organe şi maţe şi alte rămăşiţe – erau îngropate de tata. Le arunca în puţul din spatele fermei.

Puţul era un loc de care mă feream întotdeauna. Mă îngrozea. Tata ameninţa că mă îngroapă de viu în puţ dacă nu-l ascult sau nu mă port cum trebuie – sau îi trădez secretele.

„Nimeni n-o să te găsească vreodată", zicea. „Nimeni n-o să ştie vreodată."

Îmi tot închipuiam cum e să fiu îngropat de viu în puţ – înconjurat de stârvuri putrede, în care se zvârcolesc larve şi viermi şi alte făpturi cenuşii devoratoare de carne – şi mă cutremuram de frică.

Încă mă cutremur când mă gândesc la asta.

17

A doua zi, la zece, Mariana se duse la întâlnirea cu profesorul Fosca.

Ajunse la Fellows' Garden când ceasul capelei bătea ora zece. Profesorul era deja acolo. Purta o cămaşă albă descheiată la gât şi o haină de catifea reiată gri-închis. Părul lăsat liber îi curgea în jurul umerilor.

— Bună dimineaţa, îi zise. Mă bucur să te văd. Nu eram sigur c-o să vii.

— Sunt aici.

— Şi atât de punctuală. Mă întreb ce spune asta despre dumneata, Mariana.

Zâmbi, însă ea nu-i răspunse la zâmbet. Era hotărâtă să dezvăluie cât mai puţin cu putinţă.

Fosca deschise poarta de lemn şi-i făcu semn să intre în grădină.

— Mergem?

Îl urmă înăuntru. În Fellows' Garden aveau acces doar profesorii şi invitaţii lor, studenţilor fiindu-le interzis să intre. Mariana nu-şi amintea să mai fi fost vreodată acolo.

O izbi imediat atmosfera senină, frumuseţea locului. Era o grădină cufundată în stilul epocii Tudorilor, înconjurată de un zid de cărămidă vechi, neregulat. Flori de valeriană roşii ca sângele creşteau printre cărămizi, în crăpături, spărgând încetul cu încetul zidul.

Şi peste tot se vedeau plante viu colorate în trandafiriu, albastru şi roşu înfocat.

— E minunat, murmură ea.

Fosca încuviinţă din cap.

— O, da, într-adevăr. Vin aici adesea.

În timp ce păşeau pe cărare, Fosca reflectă cu glas tare la frumuseţea grădinii şi a oraşului, în general.

— E un fel de vrajă aici. O simţi şi dumneata, nu-i aşa? îi aruncă o privire. Sunt sigur că ai simţit-o de la bun început, la fel ca mine. Mi te pot închipui – o studentă, abia coborâtă de

pe vapor, în această ţară nouă, în această viaţă nouă… la fel ca mine. Simplă… singuratică… Am dreptate?

— Vorbiţi despre mine sau despre dumneavoastră?

Fosca zâmbi.

— Bănuiesc că amândoi am avut experienţe foarte asemănătoare.

— Am mari îndoieli.

Profesorul o cercetă o clipă, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar se hotărî să n-o facă. Merseră mai departe în tăcere.

În cele din urmă, el zise:

— Eşti foarte tăcută. Nu mă aşteptam deloc la asta.

— La ce vă aşteptaţi?

Fosca ridică din umeri.

— Nu ştiu. La inchiziţie.

— Inchiziţie?

— Interogare, atunci.

Îi oferi o ţigară. Ea clătină din cap.

— Nu fumez.

— Nimeni nu mai fumează – în afară de mine. Am încercat să mă las şi n-am reuşit.

Îşi puse o ţigară între buze. Era o marcă americană, cu filtru. Scoase un chibrit, o aprinse şi scoase o trâmbă lungă de fum. Mariana privi fumul care dansă câteva momente în aer înainte de a dispărea.

— Te-am chemat să ne întâlnim aici deoarece am simţit că trebuie să vorbim. Am auzit că te interesezi de mine. Că le pui studenţilor mei tot felul de întrebări… Apropo, adăugă Fosca. Am verificat cu decanul. Din câte ştie el, nu ţi-a cerut niciodată să vorbeşti cu studenţii, neoficial ori altfel. Aşa că întrebarea e simplă: ce mama naibii pui la cale?

Mariana se uită la el şi văzu că o scruta, încercând să-i citească gândurile cu ochii lui pătrunzători. Se feri de privirea lui şi ridică din umeri.

— Sunt interesată, asta-i tot…

— În privinţa mea anume?

— În privinţa Fecioarelor.

— Fecioarelor? Fosca părea surprins. De ce?

— Pare ciudat să aveţi un grup special de studenţi. Cu siguranţă asta nu face decât să stârnească rivalităţi şi resentimente printre ceilalţi, nu?

Fosca zâmbi şi trase un fum.

— Eşti specializată în terapia de grup, nu-i aşa? Prin urmare, dumneata, mai mult ca oricine, ar trebui să ştii că grupurile mici oferă un mediu perfect pentru ca minţile excepţionale să înflorească. Asta e tot ce fac, creez acel spaţiu.

— Un cocon pentru minţi excepţionale?

— Bine zis.

— Minţi feminine.

Profesorul clipi şi-i aruncă o privire rece.

— Adesea, cele mai inteligente minţi sunt feminine… E aşa de greu de acceptat asta? Nu se petrece nimic sinistru. Sunt un tip cumsecade, cu îngăduinţă mare pentru alcool – dacă cineva suferă vreun abuz aici, eu sunt acela.

— Cine a pomenit de abuz?

— Nu fi reticentă, Mariana. Îmi dau seama că m-ai pus în rolul personajului negativ – un prădător care vânează studentele vulnerabile. Numai că acum, că te-ai întâlnit cu aceste tinere doamne, vezi că n-au nimic vulnerabil. Nimic necuvenit nu se petrece la aceste întâlniri – nu-i decât un mic grup de studiu care discută despre poezie, savurând vin şi dezbateri intelectuale.

— Cu excepţia faptului că una dintre aceste fete e moartă.

Profesorul Fosca se încruntă. Prin ochi îi trecu un inconfundabil fulger de mânie. Se uită lung la ea.

— Crezi că poţi vedea în adâncul sufletului meu?

Mariana îşi feri privirea, stingherită de întrebare.

— Nu, sigur că nu. N-am vrut să…

— Las-o baltă. Trase iar din ţigară; toată mânia părea să i se fi evaporat când reluă: Cuvântul „psihoterapeut”, după cum ştii, vine din cuvintele greceşti *psyche,* care înseamnă „suflet”, şi *therapeia,* care înseamnă „vindecare”. Eşti o vindecătoare de suflete? O să mi-l vindeci pe al meu?

— Nu. Doar dumneavoastră puteţi face asta.

Fosca azvârli ţigara pe cărare şi o apăsă cu piciorul în pământ.

— Eşti hotărâtă să nu-ţi placă de mine. Nu ştiu de ce.

Spre iritarea sa, Mariana îşi dădu seama că nici ea nu ştia.

— Ne întoarcem?

Porniră înapoi spre poartă. El se tot uita la Mariana.

— Mă intrigă persoana ta, îi spuse. Mă întreb la ce te gândeşti.

— Nu mă gândesc. Ascult, atâta tot.

Şi asta făcea. Mariana n-o fi fost detectiv, însă era terapeut şi ştia să asculte. Să asculte nu doar ce se spune, ci şi tot ce nu este spus, toate cuvintele nerostite – minciuni, evitări, proiectări, transferuri şi alte fenomene psihologice care apar între doi oameni şi care necesită un fel special de ascultare. Trebuia să asculte toate sentimentele pe care Fosca i le comunica inconştient, într-un context terapeutic, acele sentimente ar fi fost numite transferuri şi i-ar fi zis tot ce voia să ştie despre acest bărbat, cine era – şi ce ascundea. Câtă vreme îşi putea ţine propriile emoţii departe, desigur, ceea ce nu era uşor. Încercă să-şi asculte trupul în timp ce mergeau şi percepu o încordare crescândă: falca încleştată, dinţii strânşi pe muşcătură. Simţi o arsură în stomac, o furnicătură pe piele – pe care le asocia cu mânia.

Dar a cui mânie? A ei?

Nu. Era a *lui.*

Mânia lui. Da, putea să o simtă. Acum el tăcea, dar sub tăcere era furie. O renega, desigur, însă era acolo, clocotind sub suprafaţă: cumva, Mariana îl înfuriase în timpul acestei întâlniri; fusese imprevizibilă, greu de citit, dificilă. Îşi zise brusc: „Dacă poate să se înfurie aşa de tare, aşa de repede, ce se întâmplă dacă îl provoc cu adevărat?”

Nu era sigură că ţinea să afle.

Când ajunseră la poartă, Fosca se opri şi o măsură gânditor cu privirea. În cele din urmă, luă o hotărâre.

— Ai vrea oare să continuăm această conversaţie… la cină? Ce zici de mâine-seară?

Se uita la ea, aşteptând răspunsul. Mariana îi susţinu

privirea fără să clipească.

— În regulă.

Fosca zâmbi.

— Perfect. În apartamentul meu, la opt? Şi încă ceva…

Pe neaşteptate, se aplecă în faţă…

Şi o sărută pe buze.

Nu durase decât o clipă. Până ca Mariana să poată reacţiona, el se trăsese deja înapoi.

Fosca se răsuci şi trecu pe poarta deschisă. Mariana îl auzi fluierând în vreme ce se îndepărta.

Îşi şterse buzele cu pumnul.

„Cum îndrăzneşte?”

Se simţea ca şi cum ar fi fost agresată, atacată; şi că el cumva câştigase, izbutise s-o prindă pe picior greşit, s-o intimideze.

De această dată mânia pe care o simţea nu era a lui.

Era a ei.

În întregime a ei.

18

După ce se despărţi de Fosca, Mariana scoase din geantă suportul pentru pahar pe care i-l dăduse Fred. Formă numărul şi-l întrebă dacă avea timp pentru o scurtă discuţie.

Peste douăzeci de minute se întâlni cu Fred la poarta principală de la St. Christopher's. Tânărul îşi legă bicicleta de gard cu lanţul, apoi vârî mâna în taşcă şi scoase două mere roşii.

— Eu numesc asta mic dejun. Vrei unul?

Îi întinse un măr. În primul moment ea vru să-l refuze, însă, dându-şi seama că-i era foame, încuviinţă din cap.

Fred păru încântat. Alese mărul cel mai frumos, îl lustrui pe mânecă şi i-l dădu.

— Mulţumesc.

Mariana îl luă şi muşcă. Era fraged şi dulce.

Fred îi zâmbi, vorbind printre înghiţituri:

— Am fost bucuros să te aud la telefon. Aseară ai plecat cam brusc, am crezut că te-am supărat cu ceva.

Mariana ridică din umeri.

— N-a fost vina ta. A fost… Naxos.

— Naxos? întrebă el nedumerit.

— E… locul în care a murit soţul meu. S-a… înecat acolo.

— Of, Iisuse Hristoase! Ochii lui Fred se lărgiră. Of, Dumnezeule! Îmi pare aşa de rău…

— N-ai ştiut?

— Cum aş fi putut să ştiu? Sigur că nu.

— Deci e o simplă coincidenţă? stărui ea privindu-l cu atenţie.

— Păi… ţi-am spus. Sunt un pic clarvăzător. Aşa că poate am prins din zbor ceva, şi de asta mi-a răsărit în minte Naxos.

Mariana se încruntă.

— Scuză-mă, dar nu cred.

— Ei bine, e adevărat. Ca să rupă tăcerea stânjenitoare care se lăsase, Fred rosti: Uite ce-i, îmi pare rău dacă te-am rănit…

— N-ai făcut-o, de fapt. N-are importanţă.

— De aceea m-ai sunat? Să-mi spui asta?

Mariana clătină din cap.

— Nu.

Nu prea ştia de ce îl sunase. Probabil era o greşeală. Îşi spusese că avea nevoie de ajutorul lui Fred, însă de fapt era o scuză – probabil că se simţea doar singură şi o supărase întâlnirea cu Fosca. Îşi reproşa că făcuse asta, dar prea târziu; dacă tot îl chemase, putea măcar să profite la maximum de prezenţa lui.

— Vino, îi spuse. Vreau să-ţi arăt ceva.

Intrară în colegiu şi traversară Main Court, apoi trecură printr-o arcadă în Eros Court.

Mariana aruncă o privire spre fereastra lui Zoe. Nepoata ei nu era acasă, avea curs cu Clarissa. Dinadins nu-i vorbise despre Fred, pentru că nu ştia cum să-i explice fetei de ce închegase o relaţie cu el. Nu şi-o putea explica nici ei înseşi.

În timp ce se apropiau de scara Tarei, Mariana făcu semn cu capul spre fereastra de la parter.

— Asta e camera Tarei. În seara în care a murit, camerista ei a văzut-o ieşind exact la opt fără un sfert.

Fred arătă spre poarta dosnică prin care se ieşea din Eros Court spre The Backs.

— Şi a ieşit pe acolo?

— Nu. Clătinând din cap, Mariana întinse mâna în direcţia opusă, prin arcadă. A ieşit prin Main Court.

— Hmm… asta-i ciudat. Poarta din spate duce la râu – cea mai scurtă cale spre Paradis.

— Ceea ce sugerează că se ducea altundeva.

— Să se vadă cu Conrad, cum a spus el?

— Poate. După o clipă de gândire, Mariana spuse: Mai e ceva. Morris, portarul, a văzut-o pe Tara ieşind pe poarta principală la ora opt. Aşadar, dacă a plecat din cameră la opt fără un sfert…?

Lăsă întrebarea în aer. Fred o termină.

— De ce i-au trebuit cincisprezece minute ca să parcurgă o distanţă care ar lua un minut, două cel mult? Înţeleg… Păi, ar putea să fie orice. Ar fi putut să-i scrie cuiva un mesaj, sau să

fi văzut un prieten, sau…

În timp ce el vorbea, Mariana se uita la stratul de flori de sub fereastra Tarei, un petic cu flori de degeţel violete şi roz.

Şi acolo, pe pământ, era un muc de ţigară. Se aplecă şi-l luă. Avea un filtru alb distinctiv.

— E o marcă americană, zise Fred.

Mariana încuviinţă din cap.

— Da… ca acelea pe care le fumează profesorul Fosca.

— Fosca? Fred îşi coborî glasul: Am auzit de el. Am prieteni în colegiul ăsta. Am auzit poveştile.

Mariana îl privi întrebător.

— Ce poveşti? La ce te referi?

— Cambridge e un loc mic. Toţi vorbesc.

— Şi ce spun?

— Că Fosca e faimos – sau *rău famat*… Oricum, petrecerile lui sunt.

— Ce petreceri? Ce anume ştii?

Fred ridică din umeri.

— Nu mare lucru. Sunt numai pentru studenţii lui. Dar am auzit că-s dementiale. O privi atent, descifrându-i expresia. Crezi că el a avut ceva de-a face cu asta? Cu uciderea Tarei?

Mariana reflectă câteva momente, apoi cedă.

— O să-ţi spun ce-am aflat până acum.

În timp ce se plimbau în jurul curţii îi povesti totul despre acuzaţiile Tarei la adresa lui Fosca şi despre dezminţirea lui, cu alibiul confirmat de martori. Îi mărturisi că, în ciuda alibiului, nu reuşea să se convingă de nevinovăţia lui. Se aştepta ca Fred să râdă sau s-o ia peste picior, sau cel puţin să n-o creadă, însă el n-o făcu, lucru pentru care îi era recunoscătoare. Descoperi că între ei se crease o complicitate; pentru prima dată după multă vreme, se simţea mai puţin singură.

— În afară de cazul în care Veronica şi Serena şi celelalte mint, încheie Mariana, Fosca a fost cu ele tot timpul – în afară de două minute, cât a ieşit să fumeze o ţigară…

— Destul timp cât să coboare şi să se vadă cu Tara aici, în curte, dacă o văzuse pe fereastră, sugeră Fred.

— Şi să stabilească să se vadă în Paradis la ora zece?

— De ce nu?

Mariana ridică din umeri.

— Tot n-ar fi putut s-o facă. Dacă Tara a fost omorâtă la ora zece, el n-avea cum să ajungă acolo la timp. E nevoie de cel puţin douăzeci de minute ca să parcurgi distanţa pe jos, şi probabil mai mult cu maşina…

— În afară de cazul în care s-a dus pe apă, spuse Fred după un moment de gândire.

Mariana îl privi fără nicio expresie.

— Poftim?

— Poate că a luat o barcă.

— O barcă?

Suna atât de absurd, că-i veni să râdă.

— De ce nu? Nimeni nu supraveghează râul, aşa că nimeni n-ar fi observat o barcă, mai ales noaptea. Ar fi putut să ajungă acolo şi să plece neobservat… în vreo două minute.

Mariana se gândi la asta.

— Poate că ai dreptate.

— Ştii să manevrezi o barcă cu fundul plat?

— Nu prea bine.

— Eu ştiu, o informă el zâmbind larg. De fapt, sunt chiar iscusit, dacă mi se îngăduie să spun asta… Ce zici?

— Despre ce anume?

— Mergem la hangar, închiriem o barcă şi verificăm. De ce nu?

Înainte ca Mariana să poată face vreun comentariu, îi sună telefonul. Era Zoe. Răspunse imediat.

— Zoe? Eşti bine?

— Unde eşti?

Vocea fetei avea acel ton imperios, neliniştit, care îi spunea Marianei că ceva nu era în ordine.

— Sunt în colegiu. Tu unde eşti?

— Sunt cu Clarissa. Tocmai au fost aici poliţiştii…

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere. Zoe se străduia din răsputeri să nu plângă, îşi dădu seama Mariana. Într-un târziu, spuse într-o şoaptă

abia auzită:

— S-a întâmplat din nou.

— Ce… ce vrei să zici?

Mariana ştia ce urma să audă. Cu toate acestea, avea nevoie ca nepoata ei să rostească vorbele.

— Altă înjunghiere, îngăimă Zoe. Au mai găsit un cadavru.

PARTEA A TREIA

O intrigă bine închegată trebuie să fie, prin urmare, simplă mai degrabă decât dublă, aşa cum se pretinde. Mai trebuie iarăşi ca schimbarea de situaţii să nu ducă de la nenorocire la fericire, ci, dimpotrivă, de la fericire la nenorocire, şi nu din pricina unei josnicii înnăscute, ci a unei greşeli mari săvârşite.{7}

Aristotel, *Poetica*

1

Cadavrul fusese găsit pe un câmp, la marginea Paradisului. Era un izlaz comunal pentru care fermierii aveau drepturi de păşunat încă din Evul Mediu, şi un fermier, scoţând cireada de vaci în acea dimineaţă, făcuse descoperirea îngrozitoare.

Mariana voia să ajungă acolo cât mai repede posibil. În ciuda protestelor furioase ale lui Zoe, nu-i îngădui s-o însoţească. Era hotărâtă s-o apere cât mai mult posibil de neplăceri, iar ceea ce urma avea să fie neplăcut.

În schimb, îl luă pe Fred, care folosi harta de pe telefon ca să găsească drumul.

În timp ce mergeau de-a lungul râului, dincolo de colegii şi pajişti, Mariana trăgea în piept mirosul de iarbă şi pământ şi arbori – şi era purtată înapoi în prima toamnă, cu atâţia ani în urmă, când sosise în Anglia, schimbând căldura umedă a Greciei pe cerurile de cărbune şi iarba udă din estul Angliei.

De atunci, pentru Mariana zona rurală a Angliei îşi păstrase neatins farmecul – până acum. Astăzi nu simţea nicio încântare, ci doar o senzaţie de groază care-i răscolea stomacul. Acele câmpuri şi pajişti pe care le iubea, acele cărări pe care mersese cu Sebastian erau pângărite pentru totdeauna. Nu mai erau sinonime cu dragostea şi fericirea – de acum încolo, aveau să însemne doar sânge şi moarte.

Nu-şi spuseră mare lucru pe drum. După vreo douăzeci de minute, Fred arătă ceva în faţă.

— Acolo este.

La marginea câmpului era un şir de vehicule – ale poliţiei, care de reportaj – parcate unul în spatele altuia pe drumul de pământ. Mariana şi Fred merseră pe lângă maşini până ajunseră la banda pusă de poliţie, unde câţiva agenţi ţineau în frâu presa. Mai era şi o ceată de gură-cască.

Mariana se uită la ei şi-şi aminti dintr-odată de mulţimea morbidă care se strânsese pe plajă să asiste la scoaterea cadavrului lui Sebastian din apă. Îşi aminti acele chipuri – expresii îngrijorate care mascau aţâţarea obscenă. Doamne,

cum îi mai urâse! Acum, văzând aici aceleaşi expresii, o cuprinse greaţa.

— Haide, zise. Să mergem.

Fred nu se urni însă. Părea un pic nesigur.

— Unde?

Mariana arătă dincolo de banda pusă de poliţie.

— Pe acolo.

— Cum o să intrăm? Ne vor vedea.

Mariana privi în jur.

— Ce-ar fi să te duci să le abaţi atenţia, ca să-mi dai şansa să mă strecor?

— Sigur. Pot să fac asta.

— Nu te deranjează că nu vii şi tu?

Fred clătină din cap ferindu-şi privirea.

— Sincer să fiu, nu prea suport vederea sângelui – cadavre şi chestii de-astea. Prefer să aştept aici.

— Bine. Nu stau mult.

— Noroc!

— Şi ţie, zise ea.

El stătu câteva clipe ca să-şi adune curajul, apoi se duse la poliţişti şi intră în vorbă cu ei, năpădindu-i cu întrebări.

Mariana profită de ocazie şi se apropie de bandă. Se încovoie ca să se strecoare pe dedesubt, apoi îşi îndreptă spatele şi merse mai departe – dar nu făcu decât câţiva paşi până ce auzi o voce.

— Hei! Ce faci?

Se întoarse. Un poliţist venea în goană spre ea.

— Stai pe loc! Cine eşti?

Înainte ca Mariana să poată răspunde, fură întrerupţi de Julian, care ieşise dintr-un cort al criminaliştilor. Acesta îi făcu semn cu mâna agentului ca să-l liniştească:

— E în ordine. E cu mine. E o colegă.

Poliţistul îi aruncă Marianei o privire neîncrezătoare, dar se dădu deoparte. Când se asigură că nu mai era nicio problemă din partea lui, Mariana se răsuci spre Julian.

— Mulţumesc.

Julian zâmbi.

— Nu te dai bătută uşor, nu? Îmi place asta. Să sperăm că nu dăm nas în nas cu inspectorul. Îi făcu un semn complice cu ochiul. Vrei să arunci o privire? Legistul e un vechi prieten de-al meu.

Se îndreptară către cort. Legistul stătea în faţa lui, scriind un mesaj pe telefon. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, complet chel, cu ochi albaştri pătrunzători.

— Kuba, zise Julian, am adus o colegă, dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă. Kuba îi aruncă Marianei o privire. Vorbea cu un uşor accent polonez. Te previn că nu-i o privelişte frumoasă. Mai rău decât data trecută.

Arătă cu mâna înmănuşată spre spatele cortului. Mariana trase adânc aer în piept şi o luă într-acolo.

În clipa următoare îi apăru în faţa ochilor.

Era cel mai îngrozitor lucru pe care-l văzuse vreodată. Îi era frică să se uite. Nu părea real.

Cadavrul unei tinere, sau ce mai rămăsese din el, era întins pe iarbă. Torsul era sfârtecat până ce nu mai putea fi recunoscut – nu mai rămăsese decât un amestec de sânge şi organe, noroi şi pământ uscat. Capul era neatins şi ochii erau deschişi, văzând şi nevăzând – în această privire, o cale ducea spre nefiinţă.

Mariana se holba încremenită la aceşti ochi; la fel ca privirea Meduzei, aveau puterea de a împietri chiar şi după moarte…

O replică din *Ducesa de Amalfi* îi fulgeră prin minte: „Acoperă-i faţa, ochii mi-s orbiţi – a murit tânără”.

Chiar că murise tânără. Prea tânără. N-avea decât douăzeci de ani. Săptămâna viitoare era ziua ei, organiza o petrecere.

Mariana ştia asta deoarece o recunoscuse pe dată.

Era Veronica.

2

Mariana se îndepărtă de cadavru.

Îi era rău fizic. Trebuia să pună o oarecare distanţă între ea şi ceea ce văzuse. Voia să plece, dar ştia că n-avea cum să fugă – era o imagine care urma s-o bântuie tot restul vieţii. Sângele, capul, acei ochi holbaţi…

„Încetează”, îşi zise. „Încetează să te gândeşti.”

Merse mai departe până când ajunse la un gard de lemn şubred care despărţea acel câmp de următorul. Părea şubred şi gata să se dărâme; se rezemă de el – un sprijin fragil, dar mai bine decât nimic.

— Eşti bine?

Julian se ivi lângă ea şi-i aruncă o privire îngrijorată.

Mariana încuviinţă din cap. Dându-şi seama că avea ochii plini de lacrimi, le şterse jenată.

— Sunt bine.

— După ce vezi atâtea scene ale unor crime, ca mine, te deprinzi cu ele. Nu ştiu cât îţi este de folos s-o spun, dar cred că eşti curajoasă.

— Ba nu sunt, deloc, suspină ea.

— Şi ai avut dreptate în privinţa lui Conrad Ellis. Era în arest în timpul crimei, aşa că asta îl exonerează… Julian se uită la Kuba, care se apropia de ei. În afară de cazul în care nu crezi că au fost ucise de aceeaşi persoană…

Kuba clătină din cap, scoţând din buzunar o ţigară electronică.

— Nu, e acelaşi individ. Acelaşi mod de operare, am numărat douăzeci şi două de răni de cuţit.

Trase din ţigară şi suflă nori de aburi.

Mariana îl privi cu atenţie.

— Avea ceva în mână. Ce era?

— Ah. Ai observat? Un con de pin.

— Aşa mi s-a părut. Ce ciudat.

— De ce spui asta? o întrebă Julian.

Mariana ridică din umeri.

— Păi, nu-i niciun pin pe aici. Se gândi o clipă. Mă întreb, există cumva un inventar al tuturor lucrurilor găsite pe cadavrul Tarei?

— Interesant că spui asta, zise Kuba. Mi-a dat şi mie prin cap, aşa că am verificat. Şi era un con de pin şi pe cadavrul Tarei.

— Un con de pin? făcu Julian. Ce interesant. Trebuie să însemne ceva pentru el… dar ce anume, mă întreb.

În timp ce el spunea asta, Mariana îşi aminti brusc unul dintre diapozitivele pe care le prezentase profesorul Fosca la cursul despre misterele din Eleusis: un basorelief de marmură înfăţişând un con de pin.

„Da”, se gândi. „Înseamnă ceva.”

Frustrarea îl făcu pe Julian să izbucnească:

— Dar cum reuşeşte? Ucide în mijlocul câmpului, apoi se face nevăzut, plin de sânge, fără să existe vreun martor, vreo armă a crimei, vreo dovadă perceptibilă… nimic.

— Doar o privire aruncată în iad, spuse Kuba. Însă te înşeli în privinţa sângelui. Nu-i obligatoriu să fie plin de sânge. La urma urmei, hăcuirea a fost făcută după moarte.

— Poftim? Mariana îl privea fix. Ce vrei să zici?

— Exact asta. Mai întâi le-a tăiat beregata.

— Eşti sigur?

— O, da, răspunse legistul. În ambele cazuri, cauza morţii este o incizie profundă, care a despicat ţesuturile gâtului până la os. Moartea trebuie să fi fost instantanee. Judecând după adâncimea rănii… bănuiesc că a lovit de la spate. Îmi dai voie?

Se duse în spatele lui Julian şi demonstră cu eleganţă, folosind ţigara electronică în chip de cuţit. Mariana tresări când Kuba mimă tăierea gâtului.

— Vedeţi? Sângele arterial ţâşneşte în faţă. Apoi, cu cadavrul întins pe pământ, în timpul hăcuirii, sângele se prelinge în jos, în pământ. Aşa că se poate să nu se fi murdărit deloc.

Mariana clătină din cap.

— Dar asta n-are niciun sens.

— De ce?

— Pentru că ăsta nu-i un atac sub imperiul freneziei. Nu se poate vorbi de pierderea controlului, de *furie*…

— Nu. Dimpotrivă. E foarte calm, controlat, ca şi cum ar executa un fel de dans. E o operaţiune de mare precizie. E ceva… *rytualistyczny*… Legistul căută cuvântul în engleză. Ritualic…? E corect?

— Ritualic?

Mariana îl privi lung în timp ce o serie de imagini îi fulgerau în minte: Edward Fosca pe postament, vorbind la curs despre riturile religioase; ilustrata din camera Tarei, cu un oracol din Grecia antică cerând un sacrificiu; şi, într-un ungher dosnic al minţii, amintirea de neşters a unui cer albastru strălucitor, cu soarele învăpăiat şi ruinele unui templu dedicat unei zeiţe răzbunătoare.

Era ceva – ceva la care trebuia să se gândească. Dar înainte să-l poată presa mai mult pe Kuba, în spatele ei se auzi o voce.

— Ce se petrece aici?

Se răsuciră cu toţii. Inspectorul-şef Sangha nu părea deloc încântat să-i vadă.

3

— Ce caută ea aici? se răsti încruntat Sangha.

Julian făcu un pas în faţă.

— Mariana e cu mine. M-am gândit că ar putea să aibă vreo idee, şi a fost de foarte mare ajutor.

Sangha deşurubă termosul, îl puse în echilibru precar pe un stâlp din gard şi-şi turnă ceai. Părea obosit, îşi zise Mariana; nu-i invidia slujba. Investigaţia tocmai îşi dublase volumul, şi el tocmai îşi pierduse singurul suspect. Nu-şi dorea să înrăutăţească lucrurile, dar n-avea de ales.

— Domnule inspector-şef, ştiţi că victima este Veronica Drake? Era studentă la St. Christopher's.

Pe chipul inspectorului apăru o expresie de consternare.

— Sunteţi sigură?

Mariana încuviinţă din cap.

— Ştiţi şi că profesorul Fosca le preda ambelor victime? Amândouă erau în grupul lui special.

— Ce grup special?

— Cred că ar trebui să-l întrebaţi pe el despre asta.

Inspectorul Sangha îşi bău ceaiul înainte de a răspunde.

— Înţeleg. Alte ponturi, Mariana?

Marianei nu-i plăcu tonul lui, dar zâmbi politicos.

— Asta-i tot, deocamdată.

Sangha vărsă pe pământ restul ceaiului, scutură capacul termosului şi-l înşurubă la loc.

— Ţi-am cerut deja să nu te amesteci în ancheta mea. Aşa că hai să formulez altfel. Dacă te mai prind nepoftită la altă scenă a unei crime, te arestez eu însumi. Bine?

Mariana deschise gura să răspundă, însă Julian vorbi primul:

— Scuze. N-o să se mai întâmple. Hai, Mariana.

O conduse, împotriva voinţei ei, înapoi spre banda pusă de poliţie.

— Mă tem că lui Sangha i s-a pus pata pe tine, îi zise. În locul tău, m-aş feri din calea lui. Muşcă infinit mai rău decât

latră. Nu-ţi face griji, o să te ţin la curent cu orice se mai iveşte, adăugă făcându-i cu ochiul.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare.

Julian zâmbi.

— Unde stai? Pe mine m-au cazat la un hotel de lângă gară.

— Eu stau în colegiu.

— Drăguţ. Ai chef de un pahar diseară? Ca să ne povestim ce-am mai făcut?

Mariana clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, nu pot.

— Oh, de ce nu?

Julian îi oferi un zâmbet luminos, dar apoi îi urmări privirea şi văzu că Mariana se uita la Fred, care îi făcea semn cu mâna din cealaltă parte a benzii.

— Ah, făcu el încruntându-se. Văd că ai deja planuri.

— Poftim? Înţelegând, Mariana se grăbi să-i explice: Nu, e doar un prieten de-al lui Zoe.

— Sigur. Julian îi zâmbi neîncrezător. Nicio grijă. Ne mai vedem, Mariana.

Julian părea un pic enervat. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Şi Mariana se simţea enervată – de ea însăşi. Se aplecă pe sub bandă şi se întoarse la Fred. Furia i se înteţea cu fiecare clipă. De ce spusese acea minciună stupidă, că Fred era un prieten de-al lui Zoe? Nu era vinovată de nimic, n-avea nimic de ascuns; şi atunci, de ce să *mintă?*

Doar dacă, desigur, nu era sinceră cu sine în privinţa sentimentelor pe care le nutrea faţă de Fred. Să fie cu putinţă? Dacă da, era un gând profund neliniştitor.

Despre ce altceva se mai minţea singură?

4

Când se află că încă o studentă de la St. Christopher's College fusese ucisă – şi că era fiica unui senator american –, povestea ajunse pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume.

Senatorul Drake şi soţia sa urcară în primul avion disponibil de la Washington, hăituiţi de presa din Statele Unite şi urmăriţi de corespondenţii unor publicaţii din toată lumea, care descinseră în câteva ore la St Christopher's.

Asta îi amintea Marianei de un asediu medieval. Hoarde de reporteri şi cameramani ţinute în frâu de o barieră fragilă, câţiva agenţi de poliţie în uniformă şi câţiva portari ai colegiului; domnul Morris era în frunte, cu mânecile suflecate, gata să-şi apere instituţia cu pumnii.

O tabără pentru presă se înălţă pe piatra cubică din dreptul porţii principale, lăţindu-se până pe King's Parade, unde erau parcate şiruri de dube cu antene de satelit. Un cort special fu instalat lângă râu; acolo, senatorul Drake şi soţia sa dădură un interviu televizat, făcând un apel înduioşător pentru orice informaţii care ar fi putut duce la prinderea celui care le ucisese fiica.

La cererea senatorului Drake, Scotland Yardul se implică în anchetă. Fură trimişi de la Londra poliţişti suplimentari care să organizeze puncte de control, să facă cercetări din casă în casă şi să patruleze pe străzi.

Faptul că acum aveau de-a face cu un criminal în serie însemna că întregul oraş era în alertă. Între timp, Conrad Ellis fusese eliberat şi toate acuzaţiile fuseseră retrase.

În aer plutea o energie nervoasă, agitată. Un monstru cu cuţit era printre ei, nevăzut, la vânătoare pe străzi, aparent în stare să lovească şi apoi să se topească în beznă… Invizibilitatea îl făcea să fie mai mult decât uman, mai mult decât supranatural: o făptură născută din legendă, o fantomă.

Numai că nu era fantomă sau monstru, Mariana o ştia foarte bine. Era doar un om, şi nu avea de ce să fie transformat în mit; nu merita asta.

Nu merita decât – dacă putea găsi asta în inima ei – *milă* şi *teamă*. Tocmai calităţile care, după părerea lui Aristotel, constituie catharsisul în tragedii. Ei bine, Mariana nu ştia destule despre acest nebun ca să simtă milă.

Simţea teamă însă.

5

Mama spunea adesea că nu-şi doreşte pentru mine această viaţă.

Îmi spunea că într-o bună zi o să plecăm, noi doi. Însă n-o să fie uşor.

„N-am educaţie”, spunea. „M-am lăsat de şcoală la cincisprezece ani. Jură-mi că nu faci la fel. Trebuie să fii educat – aşa faci bani. Aşa supravieţuieşti, aşa eşti în siguranţă.”

N-am uitat niciodată asta. Mai mult ca orice, voiam să fiu în siguranţă.

Nici măcar acum nu mă simt încă în siguranţă.

Tata era un om periculos, de aceea. După un şuvoi neîntrerupt de whisky, în ochi îi apărea o flăcăruie. Devenea tot mai certăreţ. Ca să-i eviţi furia era ca şi cum ai fi păşit pe un teren minat.

Eram mai priceput la asta decât mama – mai priceput să păstrez o atmosferă calmă, să fiu cu câţiva paşi înainte, să ţin discuţia pe un teren sigur, să ghicesc încotro se îndrepta – să-i dejoc planurile, la nevoie, să-l îndepărtez de orice subiecte care ar fi putut să-i stârnească furia. Întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, mama eşua. Fie accidental, fie dinadins, din masochism, spunea ceva, făcea ceva, îl contrazicea, îl critica, îi servea ceva ce lui nu-i plăcea.

Ochii lui scânteiau. Buza de jos se răsfrângea. Îşi dezgolea dinţii. Ea îşi dădea seama prea târziu de turbarea lui. Apoi o masă era răsturnată, un pahar era sfărâmat. Priveam, incapabil să mă împotrivesc sau să o apăr, cum fugea în dormitor ca să se ascundă.

Se trudea cu disperare să încuie uşa… dar prea târziu – el o deschidea cu o lovitură şi apoi, apoi…

Nu pricep.

De ce n-a plecat? De ce nu şi-a făcut bagajele şi n-a fugit cu mine în noapte? Am fi putut să plecăm împreună. Dar ea n-a ales asta. De ce nu? Era prea speriată? Sau n-a vrut să recunoască faptul că familia ei avea dreptate – că făcuse o greşeală cumplită, iar acum fugea acasă cu coada între picioare?

Sau refuza să recunoască realitatea, agăţându-se de speranţa că lucrurile se vor îmbunătăţi ca prin farmec? Poate că asta era. La urma urmei, se pricepea de minune să ignore ceea ce nu voia să vadă – şi se afla chiar sub nasul ei.

Am învăţat şi eu să fac asta.

Am învăţat şi eu, de la o vârstă fragedă, că nu păşesc pe pământ – ci

pe o plasă îngustă din funii invizibile, suspendate deasupra solului. Trebuia să umblu pe ele cu băgare de seamă, încercând să nu alunec sau să cad. Se părea că unele aspecte ale personalităţii mele erau insultătoare. Aveam de ascuns secrete groaznice – chiar dacă nu ştiam în ce constau acestea.

Însă tata ştia. Îmi cunoştea păcatele.

Şi mă pedepsea corespunzător.

Mă căra la etaj. Mă ducea în baie şi încuia uşa…

Şi începea.

Dacă mi-l imaginez acum pe acel băieţel înspăimântat – simt un junghi de tristeţe? O împunsătură de simpatie? Nu-i decât un puşti, nu-i vinovat de niciuna dintre crimele mele; e îngrozit, e cuprins de durere. Simt milă timp de o clipă? Îmi pasă de situaţia lui grea şi de tot prin ce a trecut?

Nu. Nu-mi pasă.

Izgonesc din inimă toată mila.

N-o merit.

6

Veronica fusese văzută pentru ultima dată în viaţă când pleca de la repetiţia cu *Ducesa de Amalfi* la Teatrul ADC, Amateur Dramatic Club{8}, la ora şase. Apoi părea să fi intrat în pământ – până ce-i fusese descoperit cadavrul, a doua zi.

Cum era cu putinţă?

Cum apăruse ucigaşul ei din senin şi o răpise în plină zi fără să fie văzut de nimeni, fără să lase nicio urmă? Mariana nu putea să tragă decât o concluzie: Veronica îl urmase de bunăvoie. Se dusese la moarte liniştită, fără să crâcnească, pentru că îl cunoştea pe bărbatul acela şi avea încredere în el.

A doua zi dimineaţă, Mariana hotărî să arunce o privire locului în care fusese văzută Veronica pentru ultima oară. Aşa că se duse la Teatrul ADC de pe Park Street.

Teatrul fusese un vechi han pentru diligenţe, transformat în jurul anului 1850. Logoul era pictat cu litere negre deasupra intrării.

Pe un panou mare era un afiş cu următoarea premieră, *Ducesa de Amalfi;* evident, se gândi Mariana, nu mai putea să aibă loc – nu cu Veronica în rolul Ducesei.

Se duse la intrare şi încercă uşa. Era încuiată. Nu erau lumini în foaier.

Coborî treptele şi dădu colţul, urmând latura clădirii. O poartă mare din fier forjat dădea într-o curte în care odinioară fuseseră grajdurile. Mariana încercă poarta şi constată că se deschidea cu uşurinţă, aşa că intră în curte.

Acolo era intrarea actorilor. Apăsă pe clanţă, însă uşa aceea era încuiată.

Era gata să se lase păgubaşă, când îi veni o idee. Se uită la scara de incendiu. O scară în spirală care ducea la barul teatrului, aflat la etaj.

În studenţia ei, barul ADC era celebru pentru că rămânea deschis până târziu. Uneori, sâmbătă seara, mergea acolo cu Sebastian să mai bea un pahar, să danseze şi să se sărute cherchelţi.

Porni în sus pe trepte, roată şi iar roată, până ajunse sus, la ieşirea de incendiu.

Fără prea mare nădejde, întinse mâna şi apăsă pe clanţă. Spre surprinderea sa, uşa se deschise.

După câteva secunde de ezitare, intră.

7

Barul ADC era un bar de teatru de modă veche – avea taburete îmbrăcate în catifea şi mirosea a bere stătută şi a fum de ţigară.

Luminile erau stinse. În semiîntunericul plin de umbre, atenţia Marianei fu abătută un moment de o pereche de stafii care se sărutau la tejghea.

Apoi un bubuit puternic o făcu să tresară.

Alt bubuit. Întreaga clădire părea să se clatine.

Hotărî să cerceteze. Zgomotul venea de jos. Ieşi din bar şi pătrunse mai adânc în clădire. Încercând să facă cât mai puţin zgomot, coborî pe scara principală.

Alt bubuit.

Părea că vine din sală. Se opri la baza scării şi ascultă. Dar era linişte.

Se furişă până la uşile sălii, le întredeschise şi se uită înăuntru.

Sala părea goală. Decorul pentru *Ducesa de Amalfi* era montat – o imagine de coşmar a unei închisori în stilul expresionist german, cu pereţi înclinaţi şi gratii întinse în unghiuri distorsionate.

Şi pe scenă era un tânăr.

Era dezbrăcat până la brâu, iar pieptul îi lucea de sudoare. Părea decis să demoleze tot decorul mânuind un ciocan cu o violenţă alarmantă.

N-o observă decât atunci când ea ajunse chiar în dreptul lui, jos. Avea peste un metru optzeci, păr negru scurt şi barbă de o săptămână. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani, dar faţa lui nu era nici tânără, nici prietenoasă.

— Cine eşti? zise, fulgerând-o cu privirea.

Mariana hotărî să mintă.

— Sunt psihoterapeut, lucrez cu poliţia.

— Aha. Tocmai au fost aici.

— Întocmai.

Marianei i se păru că-i recunoaşte accentul.

— Eşti grec?

— De ce? Se uită la ea cu interes. Tu eşti?

Ciudat, acest instinct care o îndemna să mintă. Cine ştie de ce, nu voia să-i dezvăluie nicio informaţie despre ea. Însă avea să scoată mai multe de la el dacă arăta un soi de înrudire.

— Pe jumătate, îi răspunse surâzând. Apoi, în greacă: Am crescut la Atena.

Păru bucuros să audă asta. Trăsăturile i se destinseră, furia i se mai domoli.

— Iar eu sunt din Salonic. Mă bucur să te cunosc. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii; erau ascuţiţi, ca nişte brice. Hai să te ajut să urci, îi spuse.

Cu o mişcare bruscă, violentă, întinse mâna şi o trase sus cu uşurinţă, aducând-o pe scenă. Ea aterizã în picioare, clătinându-se.

— Mulţumesc.

— Eu sunt Nikos. Nikos Kouris. Pe tine cum te cheamă?

— Mariana. Eşti student?

— Da. Şi sunt răspunzător pentru asta, zise el arătând spre decorul distrus din jur. Sunt regizorul. Te uiţi la distrugerea ambiţiilor mele teatrale. Cu un râset cavernos, adăugă: Spectacolul a fost anulat.

— Din cauza Veronicăi?

Nikos îi aruncă o privire furioasă.

— Convinsesem un agent să vină de la Londra ca să-l vadă. Am muncit toată vara ca să-l pregătesc. Şi e în zadar…

Smulse cu ferocitate o parte din perete. Panoul aterizã cu o bufnitură care făcu podeaua să se zguduie.

Mariana îl studie cu atenţie. Totul la el părea să vibreze de mânie; o furie abia stăpânită, ca şi cum ar fi putut să-şi iasă din ţâţâni în orice clipă, să izbească ce nimerea – şi s-o lovească pe ea în locul decorului. O înspăimânta.

— Mă întrebam dacă aş putea să-ţi cer nişte informaţii despre Veronica, îi spuse.

— Ce-i cu ea?

— Sunt curioasă când ai văzut-o ultima dată.

— La repetiţia cu costume. I-am făcut câteva observaţii

critice. Nu i-au plăcut. Era o actriţă mai degrabă mediocră, dacă vrei să ştii adevărul. Nici pe departe aşa de talentată pe cât se credea.

— Înţeleg. În ce stare de spirit era?

— După ce i-am făcut observaţiile? Nu bună.

Nikos zâmbi, dezgolindu-şi dinţii.

— La ce oră a plecat? Îţi aminteşti?

— Pe la şase, aş zice.

— A spus unde se duce?

— Nu, răspunse el clătinând din cap. Dar cred că se ducea să se întâlnească cu profesorul.

Îşi îndreptă atenţia spre nişte scaune pe care le punea unul peste altul.

Mariana simţi că inima îi bătea mai repede.

— Profesorul? îngăimă.

— Da. Nikos ridică din umeri. Nu-mi amintesc numele. A venit să vadă repetiţia cu costume.

— Cum arăta? îl poţi descrie?

Tânărul se gândi un pic.

— Înalt. Cu barbă. American. Aruncă o privire spre ceas. Ce altceva mai vrei să ştii? Pentru că sunt ocupat.

— Asta-i tot, mulţumesc. Dar pot să arunc o privire în cabină? Ştii cumva dacă Veronica a lăsat ceva aici?

— Nu cred. Poliţiştii au luat totul. Nu era mare lucru.

— Tot mi-ar plăcea să văd. Dacă se poate.

— Bine, zise el făcând semn spre culise. Pe scară în jos, la stânga.

— Mulţumesc.

Nikos se uită la ea un moment, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, dar nu spuse nimic. Mariana porni cu paşi mari spre culise.

Era întuneric, şi ochii ei avură nevoie de câteva secunde ca să se adapteze. Ceva o făcu să privească peste umăr spre scenă – şi îl văzu pe Nikos cu faţa schimonosită de furie, distrugând decorul. „Urăşte faptul că lucrurile nu merg după voia lui”, îşi zise. Exista o furie reală în acel tânăr; era bucuroasă să se îndepărteze de el.

Se răsuci şi coborî repede treptele înguste până în cabina din pântecele teatrului.

Cabina era un spaţiu strâmt folosit de toţi actorii. Stative cu costume se înghesuiau printre peruci, produse de machiaj, recuzită, cărţi şi mese de machiaj. Mariana se uită la acea harababură – n-aveai cum să ştii ce anume îi aparţinuse Veronicăi.

Se îndoia că va găsi aici ceva folositor. Şi totuşi…

Îşi îndreptă atenţia spre mesele de machiaj, ale căror oglinzi erau împodobite cu inimi şi sărutări şi mesaje de noroc desenate cu rujul. În rame erau prinse câteva felicitări şi fotografii.

O ilustrată îi atrase imediat privirea. Nu arăta ca niciuna dintre celelalte.

O examină mai atent. Era o pictură religioasă – icoana unei sfinte. Sfânta era frumoasă, cu păr blond şi lung… la fel ca Veronica. Din gât îi răsărea un pumnal de argint. Lucru şi mai tulburător, ţinea o tavă pe care erau doi ochi omeneşti.

Mariana simţi că o cuprinde greaţa. Mâna îi tremura când o întinse să scoată ilustrata din rama oglinzii. O întoarse pe partea cealaltă.

Descoperi un citat scris de mână în greaca veche:

ἴδεσθε τὰν Ἰλίου
καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν
στείχουσαν, ἐπὶ κάρα στέφη
βαλουμέναν χερνίβων τε παγάς,
βωμόν γε δαίμονος θεᾶς
ῥανίσιν αἱματορρύτοις
χρανοῦσαν εὐφυῆ τε σώματος δέρην
σφαγεῖσαν.

8

După a doua crimă, la St. Christopher's era o atmosferă împietrită, fără viaţă.

Părea că un soi de molimă, o ciumă, se împrăştia prin colegiu – ca într-o legendă grecească, boala care a distrus Teba, o otravă nevăzută din aer plutind peste curţi –, iar acele ziduri vechi, odinioară refugiu faţă de lumea exterioară, nu mai ofereau nicio apărare.

În ciuda protestelor decanului şi a asigurărilor că nu exista niciun pericol, tot mai mulţi părinţi îşi retrăgeau copiii. Mariana nu-i învinuia; nu-i putea învinui nici pe studenţi că voiau să plece. O parte din ea ar fi vrut s-o ia pe sus pe Zoe şi s-o ducă la Londra. Ştia însă că nu era cazul să propună asta: acum era de la sine înţeles că Zoe avea să rămână acolo – la fel şi Mariana.

Uciderea Veronicăi fusese o lovitură grea pentru Zoe. Faptul că o tulburase atât de tare o surprindea pe fată, care se acuza de ipocrizie.

— Nici măcar nu-mi *plăcea* de Veronica! Nu pricep de ce nu mă mai pot opri din plâns.

În opinia Marianei, nepoata ei folosea moartea Veronicăi ca pe o modalitate de a-şi exprima durerea pentru Tara, durere care fusese prea mare şi înspăimântătoare ca s-o înfrunte. Aşa că aceste lacrimi erau un lucru bun, sănătos, şi-i spuse asta în timp ce o ţinea în braţe, şezând pe pat şi legănându-se cu ea, în vreme ce Zoe plângea.

— E în ordine, iubito. E în ordine. O să te simţi mai bine, lasă totul să iasă din tine.

Într-adevăr, lacrimile lui Zoe secară până la urmă. Mariana insistă s-o ducă să mănânce de prânz; nu pusese aproape nimic în gură în ultimele douăzeci şi patru de ore. Cu ochii înroşiţi şi obosită, Zoe acceptă. În drum spre sala de mese dădură nas în nas cu Clarissa, care le invită să stea alături de ea la „masa înaltă".

„Masa înaltă" era partea din sala de mese rezervată exclusiv

profesorilor şi invitaţilor acestora. Se afla la un capăt al sălii mari, pe un postament înalt, ca o scenă, sub portretele foştilor profesori de pe pereţii lambrisaţi cu stejar. În celălalt capăt era un bufet pentru studenţi la care servea personalul cantinei, îmbrăcat elegant cu vestă şi papion. Studenţii şedeau la mese lungi înşirate până aproape de estradă.

Nu erau mulţi studenţi în sala de mese. Mariana nu se putea stăpâni să nu-i privească pe tinerii care vorbeau cu voci scăzute, cu feţele neliniştite, în timp ce ciuguleau din mâncare. Niciunul dintre ei nu părea să fie într-o formă mai bună decât Zoe.

Mătuşa şi nepoata se aşezară lângă Clarissa la coada „mesei înalte", departe de ceilalţi profesori. Clarissa cercetă cu interes meniul. În ciuda evenimentelor groaznice din ultimele zile, pofta de mâncare nu-i scăzuse deloc.

— O să iau fazan, anunţă. Şi apoi… poate pere fierte în vin. Sau budincă de caramel lipicios.

Mariana încuviinţă.

— Şi tu, Zoe?

Fata clătină din cap.

— Nu mi-e foame.

Clarissa îi aruncă o privire îngrijorată.

— Trebuie să mănânci ceva, dragă… Nu arăţi bine. Ai nevoie de un pic de hrană ca să-ţi păstrezi puterile.

— Ce zici de somon înăbuşit cu legume? sugeră Mariana. Bine?

— Bine, oftă Zoe ridicând din umeri.

După ce dădură comanda, Mariana le arătă ilustrata pe care o găsise la Teatrul ADC.

Clarissa o luă şi examină cu atenţie imaginea.

— A, Sfânta Lucia, dacă nu mă înşel.

— Sfânta Lucia?

— Nu ţi-e cunoscută? Presupun că e cam obscură printre sfinţi. O martiră din vremea în care Diocleţian îi năpăstuia pe creştini, în jurul anului 300. I-au fost scoşi ochii înainte să fie ucisă prin înjunghiere.

— Biata Lucia.

— Chiar aşa. De aceea este patroana orbilor. De obicei este pictată în maniera asta, ţinându-şi ochii pe o tavă. Clarissa întoarse ilustrata. Buzele i se mişcară în tăcere în timp ce citea versurile greceşti. Ei bine, zise în cele din urmă, de data asta e un fragment din *Ifigenia în Aulida* a lui Euripide.

— Ce spune?

— E scena în care Ifigenia e condusă la moarte. Clarissa luă o înghiţitură de vin şi traduse: „Iată fecioara… cu cununi în păr şi stropită cu apă sfinţită… mergând spre altarul zeiţei cu nume cu neputinţă de rostit, care va fi scăldat în sânge” – αἱματορρὐτοις, este cuvântul în greacă – „atunci când frumosul ei gât va fi tăiat”.

Marianei i se întoarse stomacul pe dos.

— Doamne fereşte!

— Nu-i prea apetisant, zău aşa, spuse Clarissa dându-i înapoi ilustrata.

Mariana se uită la Zoe.

— Ce părere ai? Crezi că Fosca ar fi putut-o trimite?

— Profesorul Fosca? exclamă surprinsă Clarissa în timp ce Zoe studia ilustrata. Doar nu sugerezi… nu crezi că profesorul…

— Profesorul are un grup de studente preferate. Ştiai asta, Clarissa? Mariana îi aruncă o privire scurtă lui Zoe. Se întâlnesc în particular, în secret. El le zice Fecioarele.

— Fecioarele? se minună Clarissa. E prima oară când aud aşa ceva. O aluzie la Apostoli, poate?

— Apostoli?

— Societatea literară secretă a lui Tennyson. Acolo l-a cunoscut pe Hallam.

Marianei îi trebui un moment ca să-şi recapete vocea. Într-un târziu încuviinţă din cap.

— Poate.

— Desigur, Apostolii erau toţi bărbaţi. Cu siguranţă grupul Fecioarelor este alcătuit doar din femei?

— Întocmai. Iar Tara şi Veronica făceau parte din el. Nu crezi că e o coincidenţă stranie? Zoe? Tu ce părere ai?

Zoe părea stânjenită. Însă dădu din cap aprobator, privind

spre Clarissa.

— Sinceră să fiu, cred că acesta *este* genul de lucru pe care l-ar face el. Să trimită o astfel de ilustrată.

— De ce spui asta?

— Profesorul face lucruri de modă veche – să trimită ilustrate, vreau să zic. Adesea trimite bilete scrise de mână. Şi în semestrul trecut a ţinut un curs despre importanţa scrisorii ca formă de artă… Ştiu că asta nu dovedeşte nimic.

— Oare? făcu Mariana. N-aş băga mâna-n foc.

Clarissa bătu cu degetul în ilustrată.

— Ce crezi că înseamnă asta? Pur şi simplu nu înţeleg care îi este scopul.

— Înseamnă… că e un joc. Să-şi anunţe în acest fel intenţia. E o provocare, iar el o savurează. Îşi alese cu grijă cuvintele înainte de a continua: Şi mai este ceva… S-ar putea nici măcar să nu fie conştient de asta. Există un motiv pentru care a ales aceste citate; ele înseamnă ceva pentru el.

— În ce sens?

— Nu ştiu. Mariana clătină din cap. Nu-mi dau seama, însă trebuie neapărat să înţelegem. Este singurul fel în care-l putem opri.

— Te referi la Edward Fosca?

— Poate.

Clarissa, părând foarte tulburată, scutură din cap fără să mai facă vreun comentariu. Mariana privea în tăcere ilustrata din faţa sa.

Apoi li se aduse comanda şi Clarissa se apucă să mănânce, iar Mariana îşi îndreptă atenţia asupra lui Zoe, asigurându-se că lua măcar câteva îmbucături.

Edward Fosca nu mai fu pomenit în timpul mesei. Dar rămase în gândurile Marianei – zăbovind acolo, în umbră, ca un liliac.

9

După prânz Mariana şi Zoe se duseră la barul colegiului să bea ceva.

În bar era mai linişte decât de obicei, pe la mese se aflau doar câţiva studenţi. Mariana o observă pe Serena şezând singură. Ea nu le remarcă.

În timp ce Zoe comanda două pahare cu vin, Mariana se duse la capătul barului, unde Serena era cocoţată pe un scaun, terminând un gin tonic şi tastând pe telefon.

— Bună, îi zise.

Fata ridică privirea, apoi se întoarse la mesajul pe care-l scria fără să răspundă.

— Ce mai faci, Serena?

Niciun răspuns. Îi aruncă o privire lui Zoe cerându-i ajutorul, iar nepoata ei mimă gestul de a duce un pahar la gură. Mariana îi făcu semn că înţelesese.

— Pot să-ţi ofer o băutură?

Serena clătină din cap.

— Nu. Trebuie să plec curând.

Mariana zâmbi.

— Admiratorul tău secret?

Fusese o greşeală enormă să spună asta. Serena se repezi la ea cu o ferocitate surprinzătoare.

— Care mama dracului e problema ta?

— Poftim?

— Ce ai cu profesorul Fosca? Parcă ai fi obsedată de el! De ce l-ai turnat la poliţie?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, se apără Mariana, dar în sinea ei era uşurată că inspectorul-şef Sangha o luase în serios destul de mult ca să-l interogheze pe Fosca. Nu l-am acuzat de nimic. Am sugerat doar că ar trebui să-i pună nişte întrebări.

— Ei bine, au făcut-o. I-au pus o mulţime de întrebări. Şi mie. Eşti mulţumită?

— Ce le-ai spus?

— Adevărul. Că eram cu profesorul Fosca atunci când a fost

omorâtă Veronica, miercuri seara – am avut lecţie cu el toată seara. Bine?

— Şi n-a plecat? Nici măcar să fumeze o ţigară?

— Nici măcar pentru o ţigară.

Serena îi aruncă Marianei o privire rece. În acel moment, sosirea unui mesaj pe telefon îi abătu atenţia. Îl citi şi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.

— Stai. Cu voce coborâtă, Mariana îi spuse: Serena, vreau să ai foarte multă grijă, bine?

— Oh, du-te dracului!

Serena îşi înhăţă geanta şi plecă.

Mariana slobozi un oftat. Peste câteva clipe, Zoe se aşeză pe scaunul lăsat liber de Serena.

— N-a mers bine.

— Nu. N-a mers.

— Şi acum?

— Nu ştiu.

Zoe ridică din umeri.

— Dacă profesorul Fosca era cu Serena când Veronica a fost omorâtă, n-avea cum s-o facă el.

— În afară de cazul în care Serena minte.

— Chiar crezi că ar minţi pentru el? De două ori? Zoe îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ştiu şi eu, Mariana…

— Ce?

Fata îşi feri privirea şi rămase tăcută. Într-un târziu, murmură:

— E atitudinea ta faţă de el… e ceva ciudat.

— Cum adică, ciudat?

— Profesorul are un alibi pentru ambele crime, şi tu tot nu te laşi. E vorba despre el, sau despre *tine?*

— Despre mine? Marianei nu-i venea să creadă. Simţind cum i se aprind obrajii de indignare, se răsti: Ce tot spui acolo?

Zoe clătină din cap.

— Las-o baltă.

— Dacă e ceva ce vrei să-mi spui, spune-o şi gata.

— N-are rost. Cu cât aş încerca mai mult să te fac să te răzgândeşti în privinţa chestiei ăsteia cu profesorul Fosca, cu atât mai mult o să te opui. Eşti tare încăpăţânată.

— Nu sunt încăpăţânată.

Zoe râse.

— Sebastian zicea că eşti cel mai încăpăţânat om pe care l-a cunoscut în viaţa lui.

— Nu mi-a spus-o niciodată.

— Ei bine, mi-a spus-o *mie*.

— Nu înţeleg ce se întâmplă aici, Zoe. Nu înţeleg la ce te referi. Ce *chestie* cu Fosca?

— Tu să-mi spui.

— Ce? Nu sunt atrasă de el, dacă asta sugerezi!

Îşi dădu seama că ridicase vocea; doi studenţi din cealaltă parte a barului o auziră şi-şi întoarseră capetele spre ele. Pentru prima dată de când îşi amintea, ea şi Zoe mai aveau un pic şi se certau. Mariana se simţea iraţional de mânioasă. De ce oare?

Se uitară una la alta o vreme.

Zoe bătu în retragere prima.

— Las-o baltă, zise clătinând din cap. Îmi pare rău. Vorbesc aiurea.

— Şi mic îmi pare rău.

Fata se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Am un curs despre *Paradisul pierdut*.

— Atunci du-te.

— Ne vedem la cină?

— Oh… Mariana şovăi. Nu pot. Mă… mă întâlnesc cu…

Nu voia să-i spună despre planul de a cina cu profesorul Fosca – nu acum; Zoe ar fi citit în asta tot soiul de lucruri care nu erau acolo.

— Mă întâlnesc cu un prieten.

— Cine?

— Nu-l cunoşti, un vechi prieten din studenţie. Ar trebui să pleci, o să întârzii.

Zoe încuviinţă din cap şi îi dădu un pupic pe obraz. Mariana o strânse de braţ.

— Zoe. Şi tu să ai grijă. Bine?
— Vrei să zici să nu urc în maşina unui necunoscut?
— Nu te prosti. Vorbesc serios.
— Pot să am grijă de mine, Mariana. Nu mi-e frică.

Acea notă de sfidare din vocea fetei era ceea ce o îngrijora cel mai mult pe Mariana.

10

După plecarea lui Zoe, Mariana mai rămase la bar, sorbind din când în când din vin. Îşi tot repeta în gând discuţia lor.

Şi dacă Zoe avea dreptate? Dacă Fosca era nevinovat?

Profesorul avea alibi pentru amândouă crimele, şi totuşi ea ţesuse în jurul lui o plasă de bănuieli doar apucând câteva fire de… ce anume? Nici măcar fapte, nimic concret. Mărunţişuri: privirea temătoare din ochii lui Zoe, faptul că le ţinea un curs despre tragedie Tarei şi Veronicăi şi convingerea ei că Fosca trimisese acele ilustrate.

Intuiţia îi spunea că individul care le trimisese fetelor ilustratele, oricine o fi fost el, le şi ucisese. Chiar dacă asta putea să-i pară unui om ca inspectorul-şef Sangha un salt iraţional, de-a dreptul nebunesc, pentru un terapeut ca Mariana intuiţia era adesea tot ce avea ca să meargă mai departe. Cu toate că părea incredibil ca un profesor universitar să-şi omoare studentele într-un mod atât de îngrozitor, de public, şi să spere că avea să scape cu faţa curată.

Şi totuşi… dacă ea avea dreptate…

Atunci Fosca scăpase cu faţa curată.

Dar dacă ea se înşela?

Trebuia să gândească limpede – însă nu putea să gândească. Avea capul înceţoşat, şi nu era din cauza vinului. Se simţea copleşită şi tot mai nesigură pe sine. Deci ce urma? N-avea habar în ce direcţie să se îndrepte.

„Linişteşte-te”, îşi zise. „Dacă aş lucra cu un pacient şi m-aş simţi aşa, complet depăşită de situaţie, ce aş face?”

Răspunsul îi veni imediat. Ar fi cerut ajutor desigur. Ar fi căutat îndrumare.

Nu era o idee rea.

Nu i-ar fi stricat deloc să-şi vadă supervizoarea. Pe deasupra, să se ducă la Londra, să evadeze din acel colegiu şi din atmosfera lui otrăvitoare, fie şi numai pentru câteva ore, ar fi fost o imensă uşurare.

„Da, se gândi. „Asta o să fac: o s-o sun pe Ruth şi o să mă văd cu ea mâine la Londra.”

Dar mai întâi avea o întâlnire acolo, la Cambridge.

La ora opt avea să cineze cu Edward Fosca.

11

La ora opt Mariana ajunse acasă la Fosca.

Se uită la uşa înaltă, impunătoare. *Profesor Edward Fosca* era scris caligrafic cu alb pe o placă neagră de pe perete.

Dinăuntru se auzea muzică clasică. Bătu la uşă. Niciun răspuns.

Bătu din nou, mai tare. Niciun răspuns un moment, şi apoi…

— E deschis, rosti o voce de departe. Vino sus.

Mariana răsuflă adânc, se calmă şi deschise uşa. Se pomeni în faţa unei scări din lemn de ulm: veche, îngustă şi strâmbă pe alocuri, unde lemnul se umflase. Trebui să aibă grijă cum păşea în timp ce urca.

Acum muzica era mai puternică. Era ceva în latină, o arie religioasă sau un psalm pus pe muzică. Îl mai auzise undeva, dar nu-şi dădea seama unde. Era frumos şi totodată ameninţător, cu sunete de coarde care pulsau ca o inimă, imitând ironic bătăile neliniştite ale inimii sale în timp ce urca treptele.

La capătul de sus uşa era întredeschisă. Intră. Primul lucru pe care-l zări fu o cruce mare atârnată în hol. Era frumoasă – din lemn negru, împodobită, gotică, cu sculpturi complicate –, însă intimida prin simpla ei mărime, şi Mariana se grăbi să treacă pe lângă ea.

În living era greu să vezi ceva: singura lumină venea de la lumânările pe jumătate topite, diforme, presărate în jur. Ochii ei avură nevoie de câteva clipe ca să se adapteze la penumbra ca de iad, îngroşată de fumul de tămâie care făcea şi mai difuză lumina lumânărilor.

Era o încăpere mare, cu ferestre spre curte. Câteva uşi dădeau spre alte camere. Pereţii erau acoperiţi de tablouri şi rafturile gemeau de cărţi. Tapetul era verde-închis şi negru, un model vegetal cu un efect neliniştitor, dându-i senzaţia că se afla în junglă.

Pe poliţa şemineului şi pe mese erau aranjate sculpturi şi

ornamente: un craniu uman lucind în întuneric şi o statuetă a lui Pan – cu părul lăţos, ţinând un burduf cu vin, cu picioare, coarne şi coadă de ţap. Şi lângă el, un con de pin.

Dintr-odată, Mariana avu impresia că era privită – simţi nişte ochi aţintiţi pe ceafa sa. Se răsuci.

Edward Fosca stătea în picioare acolo. Nu-l auzise intrând. Fusese tot timpul în umbră, uitându-se la ea?

— Bună seara, îi spuse.

Ochii negri şi dinţii albi îi scânteiau în lumina lumânărilor şi părul zburlit îi cădea pe umeri. Purta un smoching negru cu cămaşă albă imaculată şi papion negru. Era foarte chipeş, îşi zise Mariana – şi imediat se certă pentru acel gând.

— Nu mi-am dat seama că mergem la „masa înaltă”, comentă ea.

— Nu mergem.

— Dar sunteţi îmbrăcat…

— Ah. Fosca se uită la hainele sale şi zâmbi. N-am prea des ocazia să cinez cu o femeie atât de frumoasă. M-am gândit să mă îmbrac corespunzător. Îngăduie-mi să-ţi ofer ceva de băut.

Fără să aştepte răspunsul, scoase din frapiera de argint o sticlă de şampanie desfăcută. Îşi umplu din nou paharul, apoi turnă într-un pahar pentru Mariana şi i-l întinse.

— Mulţumesc.

Profesorul rămase în loc un moment, privind-o, măsurând-o cu ochii lui negri.

— În cinstea noastră!

Mariana nu repetă urarea. Duse paharul la buze şi sorbi din şampanie. Era efervescentă şi seacă, răcoritoare. Avea gust bun şi poate că urma să-i calmeze nervii. Mai luă o înghiţitură.

În acea clipă se auzi o bătaie în uşa de jos.

— A, făcu mulţumit stăpânul casei. Trebuie să fie Greg.

— Greg?

— De la cantină.

Răsunară paşi iuţi pe trepte, apoi Greg, un ospătar suplu cu picioare agile, cu vestă şi cravată, îşi făcu apariţia cu o cutie termoizolantă într-o mână şi o cutie frigorifică în cealaltă. Îi

zâmbi Marianei.

— Bună seara, domnişoară. Se uită la profesor: Pot să…?

— Sigur. Fosca încuviinţă din cap. Haide. Pune-le dincolo. O să servesc eu.

— Prea bine, domnule.

Când Greg dispăru în sufragerie, Mariana îl privi întrebător pe Fosca. El zâmbi.

— Am vrut să avem mai multă intimitate decât poate să ofere sala de mese. Dar nu sunt un bucătar grozav, aşa că i-am convins pe cei de la cantină să ne aducă mâncarea acasă.

— Şi cum aţi făcut asta?

— Prin intermediul unui bacşiş foarte gras. N-o să te flatez spunându-ţi cât de gras.

— V-aţi dat multă osteneală, domnule profesor.

— Te rog, spune-mi Edward. Şi îmi face plăcere, Mariana.

Se uita la ea surâzător. Stingherită, Mariana îşi feri privirea. Ochii i se abătură spre măsuţa de cafea… şi spre conul de pin.

— Ce e acela?

— Conul de pin, vrei să zici? Nimic, îmi aminteşte doar de casă. De ce?

— Parcă ţin minte că ai prezentat un diapozitiv cu un con de pin la cursul tău despre Eleusis.

Fosca încuviinţă.

— Da, într-adevăr. Aşa este. Fiecare nou membru primeşte un con de pin în momentul iniţierii.

— Înţeleg. De ce un con de pin?

— Păi, nu este conul în sine. Este ceea ce simbolizează.

— Şi anume?

El zâmbi privind-o stăruitor.

— E sămânţa – sămânţa din con. Sămânţa din noi, spiritul din trup. Faptul că trebuie să-ţi deschizi mintea, să priveşti înăuntru şi să-ţi găseşti sufletul. Luă conul în mână şi i-l oferi. Ţi-l dăruiesc. E al tău.

— Nu, mulţumesc, zise ea clătinând din cap. Nu-l vreau.

Vorbise mai aspru decât avusese de gând.

— Înţeleg.

Cu un zâmbet amuzat, profesorul puse conul la loc pe masă.

Tăcerea care se lăsă fu întreruptă peste câteva clipe de Greg.

— Totul e gata, domnule. Şi budinca e în frigider.

— Mulţumesc.

— Noapte bună.

O salută pe Mariana şi ieşi. Mariana îl auzi coborând treptele şi închizând uşa.

Erau singuri.

Apăruse o tensiune între ei în timp ce se uitau unul la celălalt. În orice caz, Mariana o simţea; nu ştia ce simţea Fosca, ce zăcea sub purtarea lui dezinvoltă, fermecătoare. Bărbatul era aproape imposibil de citit.

Fosca făcu semn spre cealaltă încăpere.

— Mergem?

12

În sufrageria întunecată, lambrisată, masa lungă era acoperită cu o pânză albă de in. Lumânări înalte ardeau în sfeşnice de argint, iar o sticlă cu vin roşu fusese decantată şi aştepta pe masa de servit.

În spatele mesei, dincolo de fereastră, se vedea stejarul din mijlocul curţii, profilat pe cerul care se întuneca; stelele licăreau printre crengi. În orice altă situaţie, se gândi Mariana, să mănânci în această încăpere veche şi frumoasă ar fi fost incredibil de romantic. Dar nu acum.

— Ia loc, o invită Fosca.

Mariana se apropie de masă. Fuseseră aranjate două locuri faţă în faţă. Se aşeză, iar Fosca se duse la masa de servit, unde fuseseră aranjate platourile cu mâncare – o pulpă de miel, cartofi prăjiţi şi o salată de verdeţuri.

— Miroase apetisant, constată el. Crede-mă, o să fie mult mai bun decât dacă încercam eu să gătesc ceva. Am gusturi destul de sofisticate, însă în bucătărie nu-s foarte priceput. Stăpânesc doar obişnuitele reţete cu paste pe care orice mamă italiană i le transmite fiului ei.

Îi zâmbi Marianei şi luă un cuţit mare pentru friptură. Lama scânteia în lumina lumânărilor. Îl urmări cum folosea cu iscusinţă şi iuţeală cuţitul ca să taie carnea de miel.

— Eşti italian? îl întrebă.

Fosca încuviinţă din cap.

— La a doua generaţie. Bunicii au venit cu vaporul din Sicilia.

— Ai crescut la New York?

— Nu chiar. În statul New York. La o fermă, în mijlocul unei pustietăţi.

Puse pe o farfurie, pentru Mariana, câteva felii de miel, câţiva cartofi şi nişte salată. Îşi pregăti şi lui o farfurie asemănătoare.

— Tu ai crescut la Atena?

— Da, spuse ea. Chiar lângă.

— Ce exotic! Sunt invidios.

Mariana zâmbi.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre o fermă din New York.

— Nu, dacă ai fi văzut-o. Era o dărăpănătură. Am aşteptat ca pe ghimpi să scap naibii din locul ăla.

Zâmbetul îi păli când spuse asta; părea cumva alt om, mai dur şi mai bătrân. Puse farfuria în faţa ei, apoi dădu ocol mesei şi se aşeză.

— Îmi place în sânge. Sper că e în ordine.

— E bine aşa.

— Poftă bună!

Mariana se uită în farfuria din faţa sa. Feliile de carne subţiri ca hârtia erau atât de puţin prăjite, atât de crude, încât din ele se scurgea o băltoacă de sânge roşu strălucitor care se lăţea pe farfuria de porţelan alb. I se făcu greaţă văzându-l.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să cinezi cu mine, Mariana. Aşa cum spuneam în Fellows' Garden, mă faci curios. Sunt întotdeauna curios când cineva se interesează de mine. Şi tu cu siguranţă ai făcut asta, chicoti el. Acum am ocazia să-ţi răspund cu aceeaşi monedă.

Mariana luă furculiţa, însă nu se putea hotărî să mănânce carnea. Aşa că se concentră pe cartofi şi pe salată, îndepărtând frunzele de băltoaca de sânge care se tot mărea.

Simţea asupra ei ochii lui Fosca. Cât de rece îi era privirea – ca a unui vasilisc!

— N-ai gustat din miel. Nu vrei să încerci?

Cum nu mai avea încotro, tăie o bucăţică de carne şi strecură în gură o fâşiuţă roşie. Avea gust metalic, ud, de sânge. Trebui să-şi adune toate puterile ca s-o mestece şi s-o înghită.

Fosca zâmbi.

— Perfect.

Mariana întinse mâna spre pahar şi spălă gustul de sânge cu ce mai rămăsese din şampanie.

Observând că paharul ei era gol, Fosca se ridică.

— Hai să bem nişte vin, da?

Se duse la masa de servire şi turnă în două pahare din decantorul cu bordeaux roşu-închis. Se întoarse şi-i dădu un pahar Marianei, care îl duse la buze şi sorbi. Avea un gust brut, aspru şi puternic. Simţea deja efectele şampaniei pe stomacul gol; nu trebuia să mai bea dacă nu voia să se îmbete curând. Cu toate acestea, nu se opri.

Fosca se aşeză la loc şi, cu ochii aţintiţi asupra ei, îi zâmbi.

— Povesteşte-mi despre soţul tău.

Mariana scutură din cap.

— Nu.

El păru surprins.

— Nu? De ce nu?

— Nu vreau.

— Nici măcar numele lui?

— Sebastian, murmură ea.

Cumva, prin simpla rostire a numelui, ştiu că-şi chemase îngerul păzitor şi se simţi mai în siguranţă, mai liniştită. Sebastian îi şoptea la ureche: „Nu fi înspăimântată, iubito, nu te da bătută. Să nu-ţi fie frică…”

Mariana hotărî să-i urmeze sfatul. Ridică ochii şi înfruntă privirea lui Fosca fără să clipească.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră, domnule profesor.

— Edward. Ce ai vrea să ştii?

— Bine, Edward. Povesteşte-mi despre copilărie.

— Copilăria mea?

— Cum era mama ta? Ţi-era dragă?

Fosca râse.

— Mama? Ai de gând să mă psihanalizezi la cină?

— Sunt doar curioasă. Mă întreb ce altceva te-a mai învăţat în afară de reţete cu paste.

Profesorul clătină din cap.

— Mama m-a învăţat foarte puţine, din nefericire. Dar tu? Cum era mama ta?

— N-am cunoscut-o.

— Ah. Dacă stau să mă gândesc, cred că nici eu n-am cunoscut-o pe a mea cu adevărat.

O cântări un timp, căzut pe gânduri. Mariana îi vedea

mintea lucrând febril – avea o minte cu adevărat sclipitoare, îşi zise. Ascuţită ca briciul. Trebuia să fie atentă. Îşi luă un ton degajat.

— A fost o copilărie fericită?

— Văd că eşti hotărâtă să transformi asta într-o şedinţă de terapie.

— Nu şedinţă de terapie, doar conversaţie.

— Conversaţiile merg în două sensuri, Mariana.

Fosca zâmbi şi aşteptă. Văzând că n-avea de ales, ea acceptă provocarea.

— N-am avut o copilărie prea fericită, îi spuse. Uneori, poate. Mi-am iubit foarte mult tatăl, însă…

— Însă ce?

Mariana ridică din umeri.

— Era prea multă moarte.

Se priviră o clipă în tăcere. Fosca încuviinţă încet din cap.

— Da, o văd în ochii tăi. E acolo o mare tristeţe. Ştii, îmi aminteşti de un personaj de-al lui Tennyson – *Mariana in the Moated Grange:* „ «El nu mai vine», zise ea. «Mi-s istovită, istovită. Mai bine aş fi moartă»”.

Zâmbi. Mariana se uită în altă parte, simţindu-se vulnerabilă şi iritată. Întinse mâna după vin, goli paharul, apoi se hotărî să-l înfrunte:

— E rândul tău.

— Prea bine. Fosca luă o gură de vin şi începu: Am fost un copil fericit? Clătină din cap. Nu. N-am fost.

— De ce?

El nu răspunse imediat. Se ridică şi se duse să aducă vinul. Îi umplu paharul Marianei în timp ce vorbea.

— Adevărul adevărat? Tata era un om foarte violent. Trăiam temându-mă pentru viaţa mea şi pentru viaţa mamei. L-am văzut de multe ori brutalizând-o.

Mariana nu se aştepta la o mărturisire atât de sinceră. Cu siguranţă, vorbele păreau să reflecte adevărul. Şi totuşi erau complet lipsite de vreo emoţie. Era ca şi cum el n-ar fi simţit nimic.

— Îmi pare rău, spuse. E cumplit.

El ridică din umeri şi se aşează la loc.

— Ai un fel aparte de a-ţi descoase interlocutorul, Mariana. Eşti un bun terapeut, îmi dau seama. În ciuda intenţiei mele de a nu mă dezvălui în faţa ta, până la urmă m-ai lungit pe canapea. Terapeutic vorbind, preciză cu un zâmbet.

Mariana şovăi.

— Ai fost vreodată căsătorit?

Fosca râse.

— Asta înseamnă să urmezi neabătut o linie de gândire. Ne mutăm de pe canapea în pat? Sorbi iarăşi din vin, apoi reluă: N-am fost căsătorit, nu. N-am întâlnit niciodată femeia potrivită. Până acum, adăugă scrutând-o.

Mariana nu comentă. Privirea lui apăsătoare, intensă, o făcea să se simtă ca un iepure prins în lumina farurilor. Se gândi la cuvântul folosit de Zoe – „fascinant". În cele din urmă, neputând să mai rabde, privi în altă parte, ceea ce păru să-l amuze.

— Eşti o femeie frumoasă, îl auzi spunând, dar ai mai mult decât frumuseţe. Ai o anumită calitate – o nemişcare. Ca nemişcarea din adâncul oceanelor, departe de valuri, unde nu se clinteşte nimic. Foarte nemişcată… şi foarte tristă.

Marianei nu-i plăcea direcţia pe care o luau lucrurile – simţea că-şi pierde avantajul, dacă l-o fi avut vreodată. Mai era şi cherchelită şi nepregătită pentru brusca trecere a lui Fosca de la povestea de dragoste la crimă.

— Azi-dimineaţă am primit o vizită de la inspectorul-şef Sangha. Voia să ştie unde mă aflam când a fost ucisă Veronica.

Se uită la Mariana, sperând să vadă o reacţie. Ea nu-i oferi niciuna.

— Şi ce i-ai spus?

— Adevărul. Că făceam o lecţie particulară cu Serena în apartamentul meu. I-am sugerat să discute cu ea dacă nu mă crede.

— Înţeleg.

— Inspectorul mi-a pus o mulţime de întrebări, iar ultima se referea la tine. Ştii ce a vrut să ştie?

Mariana clătină din cap.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Se întreba de ce eşti aşa de înverşunată împotriva mea. Ce am făcut ca să merit asta.

— Şi ce ai spus?

— Am spus că n-am habar, dar o să te întreb. Aşa că te întreb. Ce se întâmplă, Mariana? Ai pornit o campanie împotriva mea de când a fost ucisă Tara. Şi dacă ţi-aş spune că sunt nevinovat? Mi-ar plăcea să-ţi fac pe voie şi să fiu ţapul tău ispăşitor, însă…

— Nu eşti ţapul meu ispăşitor.

— Nu? Un outsider, un american din clasa muncitoare în lumea elitistă a învăţământului superior englez? Ies în evidenţă ca un buboi.

— Nu prea, îl contrazise Mariana. Aş spune că te potriveşti de minune aici.

— Păi, fireşte, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să mă încadrez, dar, în ultimă instanţă, cu toate că englezii sunt infinit mai subtili decât americanii în xenofobia lor, voi fi întotdeauna un străin şi, ca atare, privit cu suspiciune. Cum eşti şi tu, de altfel. Nici tu nu aparţii acestui loc.

— Nu vorbim despre mine.

— O, ba da. Suntem exact la fel.

Ea se încruntă.

— Nu suntem. Deloc.

— Oh, Mariana! râse Fosca. Doar nu crezi cu adevărat că-mi ucid studenţii. E absurd. Asta nu înseamnă că vreo câţiva dintre ei n-ar merita.

Râse din nou – şi râsul lui făcu să treacă un fior pe şira spinării Marianei.

Îl studie atent, simţind că tocmai avusese o imagine a celui care era el cu adevărat: împietrit, sadic, lipsit de orice urmă de afecţiune. Păşea pe un teren primejdios, ştia asta, însă vinul o făcuse îndrăzneaţă şi nesăbuită, şi poate că nu avea să i se mai ivească o asemenea ocazie, îşi alese cu multă grijă cuvintele.

— Atunci aş vrea să ştiu ce tip anume de persoană crezi că

le-a omorât.

Fosca se uită la ea ca şi cum ar fi fost surprins de întrebare. Dar încuviinţă din cap.

— Întâmplător, m-am gândit un pic la asta.

— Sunt sigură că ai făcut-o.

— Primul lucru care mă frapează este natura religioasă a crimelor. Asta-i clar. E un om religios. În propriii săi ochi, în orice caz.

Mariana îşi aduse aminte de crucea din holul lui. „La fel ca tine", se gândi.

Fosca sorbi din vin şi continuă:

— Omorurile nu sunt doar nişte atacuri la nimereală. Nu cred că poliţiştii şi-au dat seama de asta. Crimele sunt un gest de sacrificiu.

Mariana ridică rapid privirea.

— Un gest de sacrificiu?

— Da, e un ritual. Un ritual al renaşterii şi învierii.

— Nu văd nicio înviere aici. Doar moarte.

— Depinde numai de felul în care priveşti, spuse el zâmbind. În plus, e un om al scenei. Îi place spectacolul.

„La fel cum îţi place şi ţie", îşi zise ea.

— Crimele îmi amintesc de o tragedie iacobină, adăugă profesorul. Violenţă şi oroare, menite să şocheze şi să distreze deopotrivă.

— Să distreze?

— În plan teatral vorbind.

Zâmbi, iar Mariana simţi brusc dorinţa să se îndepărteze de el cât mai mult posibil. Împinse deoparte farfuria.

— Am terminat.

— Eşti sigură că nu mai vrei?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu mai pot.

13

Profesorul Fosca o invită să treacă în living pentru cafea şi desert, iar Mariana îl urmă şovăielnic în camera alăturată. El arătă spre o canapea mare, neagră, de lângă şemineu.

— Ia loc, te rog.

Mariana n-avea niciun chef să stea lângă el şi să fie atât de aproape – cumva, îi inducea un sentiment de nesiguranţă. Dar dacă *ea* se simţea atât de neliniştită în prezenţa lui, oare cum putea să se simtă o fată de optsprezece ani?

Clătină din cap.

— Sunt obosită. Cred că o să sar peste desert.

— Nu pleca, nu încă. O să fac nişte cafea.

Nu apucă să protesteze, că stăpânul casei ieşi din încăpere, dispărând în bucătărie.

Mariana se luptă cu impulsul de a fugi, de a pleca naibii de acolo. Se simţea ameţită şi frustrată – şi supărată pe sine. Nu obţinuse nimic. Nu aflase nimic nou, nimic din ce nu ştia deja. Trebuia să plece, pur şi simplu, înainte ca el să se întoarcă şi să fie silită să se lupte cu avansurile lui amoroase, sau mai rău.

În timp ce chibzuia ce să facă, ochii îi rătăceau prin încăpere. La un moment dat, privirea îi poposi pe un teanc mic de cărţi de pe măsuţa de cafea. Îşi înclină capul ca să citească titlul volumului de deasupra.

Operele complete ale lui Euripide.

Aruncă o privire peste umăr spre bucătărie. Nici urmă de Fosca. Se duse repede la măsuţă.

Luă cartea în mână. Un semn de carte roşu, de piele, se iţea din ea.

O deschise la acea pagină. Semnul era pus la mijlocul unei scene din *Ifigenia în Aulida.* Textul era în engleză pe o parte a paginii şi în greaca veche pe cealaltă parte.

Câteva versuri fuseseră subliniate. Mariana le recunoscu imediat. Erau cele de pe ilustrata care-i fusese trimisă Veronicăi:

ἴδεσθε τὰν Ἰλίου
καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν
στείχουσαν, ἐπὶ κάρα στέφη
βαλουμέναν χερνίβων τε παγάς,
βωμόν γε δαίμονος θεᾶς
ῥανίσιν αἱματορρύτοις
χρανοῦσαν εὐφυῆ τε σώματος δέρην
σφαγεῖσαν.

— Ce-ai găsit?

Mariana sări ca arsă – vocea era chiar în spatele ei. Închise cu zgomot cartea şi se răsuci spre el cu un zâmbet forţat.

— Nimic, doar mă uitam.

Fosca îi înmână o ceşcuţă cu espresso.

— Uite.

— Mulţumesc.

El aruncă o privire spre carte.

— Euripide, după cum poate ţi-ai dat seama, este unul dintre preferaţii mei. Îl consider un vechi prieten.

— Chiar aşa?

— O, da. Este singurul autor de tragedii care spune adevărul.

— Adevărul? Despre ce?

— Despre tot. Viaţa. Moartea. Incredibila cruzime a oamenilor. El spune lucrurilor pe nume.

Fosca sorbi din cafea, privind-o ţintă. Şi când se uită în ochii lui negri, Mariana nu mai avu nicio îndoială. Era absolut sigură:

Privea în ochii unui ucigaş.

PARTEA A PATRA

Şi astfel, atunci când un om vine şi vorbeşte ca tatăl tău şi se poartă ca el, chiar şi adult fiind […] te vei supune acestui om, îl vei admira, te vei lăsa manipulat de el şi vei avea încredere în el, în cele din urmă lăsându-te cu totul în voia lui, fără ca măcar să fii conştient de înrobirea ta. În mod normal, nu eşti conştient de ceva ce este o continuare a copilăriei tale.

Alice Miller, *For Your Own Good*

Copilăria arată cum va fi omul,
Precum zorii arată cum va fi ziua.

John Milton, *Paradisul regăsit*

1

Moartea şi ceea ce se petrece după aceea m-au interesat foarte mult dintotdeauna.

De la Rex încoace, presupun.

Rex este prima mea amintire. O făptură frumoasă, un câine ciobănesc alb cu negru. Cel mai bun soi de animal. Îmi îngăduia să-l trag de urechi şi să încerc să stau pe el, mă lăsa să-l necăjesc în toate felurile de care e în stare un copilaş care abia a învăţat să meargă, şi cu toate astea dădea din coadă când mă vedea venind, mă întâmpina cu dragoste. A fost o lecţie despre iertare – nu doar o dată, ci iar şi iar.

M-a învăţat mai mult decât despre iertare. M-a învăţat despre moarte.

Când aveam aproape doisprezece ani, Rex îmbătrânise şi îi era greu să ţină pasul cu oile. Mama a propus să-l scoatem la pensie, să luăm un câine mai tânăr în locul lui.

Ştiam că tatei nu-i plăcea de Rex – uneori bănuiam că-l ura. Sau pe mama o ura? Ea îl iubea pe Rex, chiar mai mult decât îl iubeam eu. Îl iubea pentru dragostea lui necondiţionată – şi pentru că nu vorbea. Era însoţitorul ei permanent, muncea împreună cu ea toată ziua, iar ea gătea pentru el şi îl îngrijea cu mai mult devotament decât îi arătase vreodată soţului ei, ţin minte că a zis tata o dată, când se certau.

Îmi amintesc ce a zis tata când mama a propus să luăm alt câine. Eram în bucătărie. Eu şedeam pe podea, mângâindu-l pe Rex.

Mama era la sobă, gătind. Tata îşi turna un pahar de whisky. Nu primul.

„Nu plătesc ca să mănânce doi câini”, a zis el. „Întâi îl împuşc pe ăsta.”

A fost nevoie de câteva secunde ca să pătrund înţelesul acelor vorbe, să pricep exact ce voia să zică. Mama a scuturat din cap.

„Nu”, a spus. De data asta era hotărâtă. „Dacă te atingi de câinele acela, o să…”

„Ce? Mă ameninţi?”, s-a răstit tata.

Ştiam ce urma. Ai nevoie de mare curaj ca să încasezi un glonţ în locul cuiva. Asta a făcut mama când i-a luat apărarea lui Rex în acea zi.

Tata şi-a ieşit din minţi, desigur. Zgomotul de sticlă spartă mi-a spus că era prea târziu – ar fi trebuit să dau fuga să mă ascund, ca Rex, care sărise din braţele mele şi era pe jumătate afară din încăpere. Nu mi-a

rămas decât să şed acolo, pe podea, încolţit, când tata a azvârlit masa, care a trecut la câţiva centimetri de mine. Mama a ripostat aruncând în el cu farfurii.

El s-a năpustit spre ea printre farfuriile sparte. Avea pumnii ridicaţi. Ea era cu spatele spre blatul de lucru. Era încolţită. Şi apoi…

Ea a apucat un cuţit. Un cuţit mare – folosit la tăierea mieilor. L-a ridicat, îndreptându-l spre pieptul tatei. Spre inima lui.

„Te omor, fir-ar să fie. Vorbesc serios."

O clipă a fost tăcere.

Mi-am dat seama că era foarte posibil să-l înjunghie. Spre dezamăgirea mea, n-a făcut-o.

Tata n-a mai spus nimic. Doar s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit. Uşa bucătăriei s-a trântit în urma lui.

O clipă, mama nu s-a mişcat. Apoi a început să plângă. E groaznic să-ţi vezi mama plângând. Te simţi atât de neputincios, de slab.

„O să-l omor eu pentru tine", am zis.

Dar asta a făcut-o să plângă şi mai abitir.

Şi apoi… am auzit o împuşcătură.

Şi încă una.

Nu ţin minte cum am ieşit din casă – sau cum m-am împleticit în curte. Tot ce îmi amintesc este că am văzut pe pământ trupul moale, însângerat, al lui Rex şi pe tata plecând de acolo cu puşca în mână.

Am privit cum se scurgea viaţa din Rex. Ochii i-au devenit sticloşi şi lipsiţi de vedere. Limba i s-a albăstrit. Membrele i-au înţepenit treptat. Nu puteam să-mi iau ochii de la el. Am simţit – chiar şi atunci, la vârsta aceea fragedă – că priveliştea acestui animal mort mi-a pătat pe veci viaţa.

Blana moale, udă. Trupul zdrobit. Sângele. Am închis ochii, dar îl vedeam în continuare.

Sângele.

Iar mai târziu, când mama şi cu mine l-am cărat pe Rex la puţ şi l-am aruncat acolo, în adânc, să putrezească împreună cu celelalte stârvuri nedorite, am ştiut că o parte din mine coborâse odată cu el. Partea bună.

Am încercat să-mi storc nişte lacrimi pentru el, însă n-am putut să plâng. Acel biet animal nu-mi făcuse niciodată vreun rău – mi-a arătat doar iubire, doar bunătate.

Şi totuşi, n-am putut să plâng după el.

În schimb, învăţam să urăsc.

Un sâmbure dur, rece, de ură se închega în inima mea, ca un

diamant într-o bucată neagră de cărbune.

Am jurat că n-o să-l iert niciodată pe tata. Şi într-o zi o să mă răzbun. Dar până atunci, până ce aveam să cresc, eram prins în capcană.

Aşa că m-am retras în imaginaţie. În fanteziile mele, tata suferea.

Sufeream şi eu.

În baie, cu uşa încuiată, sau în şură, sau în fundul hambarului, nevăzut, evadam – din acest corp… din această minte.

Născoceam scene de moarte crudă, cumplit de violentă: otrăviri chinuitoare, înjunghieri brutale – măcelărire şi eviscerare.

Îmi erau scoase maţele şi eram sfârtecat în patru, schingiuit până la moarte. Sângeram.

Stăteam în picioare pe pat şi mă pregăteam să fiu sacrificat de preoţi păgâni. Mă înşfăcau şi mă azvârleau de pe faleză jos, jos în mare, în adâncuri – unde dădeau târcoale monştrii marini, aşteptând să mă înfulece.

Închideam ochii şi săream jos din pat.

Şi eram sfâşiat în bucăţi.

2

Mariana plecă din apartamentul profesorului Fosca păşind nesigur.

Nu era de la vin şi şampanie, chiar dacă băuse mai mult decât ar fi trebuit, ci de la şocul provocat de ceea ce tocmai văzuse – citatul grecesc subliniat în cartea lui. E ciudat, îşi zise, cum clipele de limpezime extremă au adesea aceeaşi textură ca beţia.

Nu putea ţine asta pentru sine. Trebuia să-i spună cuiva. Dar cui?

Se opri în curte să se gândească. N-avea rost s-o caute pe Zoe – nu acum, nu după ultima lor discuţie; Zoe pur şi simplu n-ar fi luat-o în serios. Avea nevoie de o ureche înţelegătoare. Se gândi la Clarissa, dar nu era sigură că Clarissa ar fi fost dispusă s-o creadă.

Aşa că mai rămânea doar o persoană.

Scoase telefonul şi-l sună pe Fred. Declarându-se mai mult decât fericit s-o revadă, el îi propuse să se întâlnească la Gardies peste vreo zece minute.

Gardenia, sau Gardies, numele sub care o cunoscuseră şi o iubiseră generaţii de studenţi, era un local grecesc din inima oraşului care servea fast-food până la ore târzii. Mariana merse până acolo de-a lungul aleii pietonale curbate, simţind mirosul tavernei înainte s-o vadă: cartofii care sfârâiau în uleiul încins şi peştele pus la prăjit emanau o aromă inconfundabilă.

Gardies era un local mititel, nu încăpeau înăuntru decât o mână de clienţi, aşa că oamenii se adunau afară, mâncând pe alee. Fred aştepta în faţa intrării, sub copertina verde şi pancarta pe care scria *Faceţi o pauză în stil grecesc.*

Îi zâmbi larg Marianei când o văzu apropiindu-se.

— Salut. Ai chef de cartofi prăjiţi? Fac cinste.

Mirosul de prăjeală îi aminti că era moartă de foame – abia se atinsese de cina însângerată de la Fosca. Încuviinţă din cap recunoscătoare.

— Mi-ar plăcea câţiva.

— Imediat, domnişoară.

Fred se năpusti pe uşă, se împiedică de o treaptă şi se ciocni de alt client, care-l înjură. Mariana nu-şi putu stăpâni zâmbetul – chiar că era unul dintre cei mai stângaci oameni pe care-i cunoscuse în viaţa ei. Peste câteva minute, el ieşi cu două pungi de hârtie pline cu cartofi prăjiţi care abureau.

— Poftim, îi zise. Ketchup sau maioneză?

Mariana clătină din cap.

— Nimic, mulţumesc.

Suflă o vreme peste cartofi ca să-i răcorească. Apoi gustă unul. Era sărat şi acru, un pic prea acru, de la oţet. Tuşi, iar Fred îi aruncă o privire neliniştită.

— Prea mult oţet? Îmi pare rău. Mi-a alunecat mâna.

— E în ordine. Mariana zâmbi şi clătină din cap. Sunt grozavi.

— Super.

Stătură acolo o vreme, ronţăindu-şi cartofii în tăcere. În timp ce mânca, Mariana se uită la el. Lumina blândă a felinarului îi făcea faţa de băieţandru să arate şi mai tânără. „Nu-i decât un copil”, se gândi. „Un cercetaş plin de zel.” O cuprinse o tandreţe sinceră pentru puştiul acela, pe care se grăbi s-o izgonească.

Fred, surprinzându-i privirea, îi zâmbi sfios. Începu să vorbească printre înghiţituri:

— O să-mi pară rău că am spus asta, sunt sigur. Dar sunt tare bucuros că m-ai sunat. Înseamnă că mi-ai simţit lipsa, chiar dacă doar un picuţ… Îi văzu expresia şi zâmbetul i se şterse. Ah. Văd că m-am înşelat. Nu de aceea m-ai sunat.

— Te-am sunat pentru că s-a întâmplat ceva şi vreau să vorbesc cu tine despre asta.

Fred se mai învioră puţin.

— Deci, chiar ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Of, Fred! exclamă ea dându-şi ochii peste cap. Ascultă şi gata.

— Zi.

Fred îşi termină cartofii în timp ce Mariana îi povestea ce

se întâmplase – că găsise ilustratele şi descoperise acelaşi citat subliniat în cartea lui Fosca.

El rămase o vreme tăcut. În cele din urmă, o întrebă:

— Ce-o să faci?

Mariana clătină din cap.

— Nu ştiu.

Fred îşi şterse firimiturile de la gură, făcu ghemotoc punga de hârtie şi o aruncă în coşul de gunoi. Ea îl privea, încercând să-i desluşească expresia.

— Nu crezi că-mi imaginez toată chestia asta?

— Nu. Nu cred.

— Chiar dacă are alibi pentru ambele crime?

El ridică din umeri.

— Una dintre fetele care i-au dat alibiul e moartă.

— Da.

— Şi Serena ar putea să mintă.

— Da.

— Şi mai este o posibilitate, desigur…

— Şi anume?

— Acţionează împreună cu cineva. Un complice.

Mariana îl scrută, frapată de această idee.

— Nu m-am gândit la asta.

— De ce nu? Ar explica faptul că poate să fie în două locuri deodată.

— Posibil.

— Nu pari convinsă.

Mariana dădu din umeri.

— Nu-mi pare genul de om care să aibă un partener. E un adevărat lup singuratic.

— Poate. Oricum, avem nevoie de nişte *dovezi,* ştii tu, ceva concret, altfel n-o să ne creadă nimeni.

— Şi cum le obţinem?

— Ne gândim noi la ceva. Hai să ne întâlnim mâine la prima oră şi să facem un plan.

— Nu pot mâine, trebuie să mă duc la Londra. Dar te sun când mă întorc.

— Bine. Coborându-şi vocea, Fred adăugă: Ascultă-mă cu

atenţie, Mariana. Fosca ştie fără îndoială că l-ai luat în vizor, aşa că…

Lăsă fraza în aer. Mariana dădu din cap aprobator.

— Nu-ţi face griji. O să fiu atentă.

— Bine. După o clipă de tăcere, Fred reluă cu un zâmbet larg: Mai e doar ceva de spus. Eşti uluitor, incredibil de frumoasă în seara asta. Vrei să-mi faci cinstea de a deveni nevasta mea?

— Nu. Mariana clătină din cap. Nu vreau. Dar mulţumesc foarte mult pentru cartofi.

— Cu plăcere.

— Noapte bună.

Îşi zâmbiră. Apoi Mariana se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. La capătul străzii, încă zâmbind, aruncă o privire înapoi – însă Fred dispăruse.

Era straniu, părea să fi intrat în pământ.

În timp ce se îndrepta spre colegiu îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar şi se uită la el – numărul apelantului era ascuns.

Şovăi, dar în cele din urmă răspunse

— Alo?

Nimic.

— Alo?

Tăcere – apoi o voce şoptită.

— Bună, Mariana.

Ea încremeni.

— Cine eşti?

— Te văd, Mariana. Te urmăresc cu privirea…

— Henry? Era sigură, îi recunoscuse vocea. Henry, tu eşti?

Celălalt închise. Mariana rămase un moment acolo, holbându-se la telefon. Se simţea profund tulburată. Se uită în jur, însă strada era pustie.

3

A doua zi Mariana se trezi devreme ca să plece la Londra.

În timp ce traversa Main Court aruncă o privire prin arcadă spre Angel Court.

Şi iată-l pe Edward Fosca în faţa scării lui, fumând.

Însă nu era singur. Vorbea cu cineva – unul dintre portarii colegiului, care stătea cu spatele la ea. Era evident, după corpolenţă şi înălţime, că bărbatul respectiv era Morris.

Mariana se duse în grabă la arcadă, se ascunse după ea şi se uită cu băgare de seamă în partea cealaltă.

Ceva îi spusese că merita să investigheze, ceva de pe faţa lui Fosca. O expresie de iritare prelungită pe care nu i-o mai văzuse. Îi răsări în minte supoziţia lui Fred că profesorul avea un complice.

Era cu putinţă să fie Morris?

Îl văzu pe Fosca strecurând ceva în mâna portarului. Părea un plic burduşit. Un plic burduşit cu ce? Bani?

Se lăsă purtată în zbor de imaginaţia ei deloc săracă. Oare Morris îl şantaja pe Fosca? Asta să fie? Era plătit ca să-şi ţină gura?

Putea să fie asta ceea ce îi trebuia? Un soi de dovadă concretă?

În acel moment, Morris se răsuci brusc şi se îndepărtă de Fosca, venind spre Mariana.

Ea se trase înapoi şi se lipi strâns de zid. Morris trecu prin arcadă şi pe lângă ea fără s-o observe. Mariana îl privi cum traversă Main Court şi ieşi pe poartă.

Se grăbi să-l urmeze.

4

Mariana ieşi iute pe poartă, iar pe stradă se ţinu la o distanţă sigură de Morris. El nu părea să-şi dea seama că era urmărit. Mergea în pas săltat, fluierând încetişor, bucurându-se de plimbare şi aparent fără grabă.

Trecu pe lângă Emmanuel College, pe lângă şirul de case ce se întindea pe toată lungimea străzii şi pe lângă bicicletele legate de garduri. Apoi coti la stânga, pe o alee, şi dispăru din vedere.

Mariana se zori să ajungă în dreptul aleii. Se uită de-a lungul ei. Era o străduţă îngustă, cu şiruri de case pe amândouă părţile.

Era o fundătură, blocată în capăt de un zid vechi din cărămizi netencuite, acoperit cu totul de iederă.

Spre surprinderea Marianei, Morris continuă să meargă până la zid.

Întinse mâna spre el. Îşi înfipse degetele în spaţiul lăsat de o cărămidă prost fixată, se prinse bine şi se trase în sus. Apoi se căţără pe zid cu uşurinţă, trecu peste el şi se făcu nevăzut pe partea cealaltă.

„La naiba”, îşi zise Mariana.

După un moment de gândire se duse repede la zid şi-l examină. Nu era sigură că putea s-o facă. Cercetă răbdătoare cărămizile până când văzu un spaţiu de care se putea agăţa.

Ridică mâna şi se prinse, însă cărămida ieşi din zid şi-i rămase în mână. În clipa următoare se prăbuşea înapoi pe alee.

Azvârli într-o parte cărămida şi încercă din nou.

De data asta reuşi să se tragă în sus. Cu greu, ajunse în vârful zidului, după care se lăsă să cadă pe partea cealaltă…

Ateriză în altă lume.

5

De cealaltă parte a zidului nu era niciun drum. Nu erau case. Doar ierburi sălbatice, conifere şi tufe de mure neîngrijite. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama unde se afla.

Era în cimitirul părăsit de pe Mill Road.

Fusese aici o dată, cu aproape douăzeci de ani înainte, când îl explorase împreună cu Sebastian, într-o după-amiază înăbuşitoare de vară. Nu-i plăcuse atunci cimitirul; i se păruse sinistru, lăsat în părăsire.

Nu-i plăcea nici acum.

Se ridică în picioare şi privi în jur. Nici urmă de Morris. Ascultă: linişte, nu se auzeau paşi – nici măcar ciripit de păsări. Doar o tăcere de moarte.

Se uită la cărările care se întretăiau mai departe, într-o mare de morminte năpădite de muşchi şi tufe mari de laur. Multe pietre tombale căzuseră ori se crăpaseră în două, aruncând pe iarbă umbre întunecate, zimţate. Toate numele şi datele de pe pietre fuseseră de mult şterse de trecerea timpului şi de intemperii. Toţi aceşti oameni de care nu-şi mai amintea nimeni – aceste vieţi uitate. Era o atmosferă de pierdere, de zădărnicie. Abia aştepta să plece de acolo.

O luă pe cărarea cea mai apropiată de zid. N-avea de gând să se rătăcească, nu acum.

Se opri şi ascultă – dar, din nou, nu se auzeau paşi.

Nimic. Niciun sunet.

Îl pierduse.

Poate că o văzuse şi fugise de acolo? N-avea rost să meargă mai departe.

Tocmai când voia să se întoarcă, o statuie mare îi atrase atenţia: un înger aşezat pe o cruce, cu braţele întinse, cu aripi mari, ciobite. O contemplă hipnotizată câteva secunde. Statuia era pătată şi spartă, dar tot frumoasă – semăna un pic cu Sebastian.

Şi apoi zări ceva chiar sub statuie, printre crengi: o tânără

care mergea pe cărare. O recunoscu imediat.

Era Serena.

Serena, neştiind că era observată, se apropie de o criptă cu acoperiş plat, dreptunghiular, de marmură care cândva fusese albă, însă acum era stropită cu cenuşiu şi verde ca muşchiul, cu flori sălbatice crescând împrejur.

Se aşeză, scoase telefonul şi se uită la el.

Mariana se ascunse după un copac din apropiere şi pândi printre crengi.

O văzu pe Serena ridicând privirea – spre un bărbat care ieşea din frunziş.

Era Morris.

Morris se duse la Serena. Niciunul dintre ei nu vorbi. El îşi scoase melonul şi-l aşeză pe o piatră de la căpătâiul unui mormânt, apoi o prinse pe tânără de ceafă şi, cu o mişcare bruscă, violentă, o trase în sus, sărutând-o apăsat.

Sub ochii măriţi de uimire ai Marianei, o culcă pe Serena pe marmură, încă sărutând-o, şi se urcă pe ea. Începură să facă dragoste – o dragoste animalică, agresivă. Mariana simţea repulsie, şi totuşi era încremenită, nu putea să-şi desprindă privirea de ei. În cele din urmă, la fel de brusc cum începuseră, ajunseră la orgasm, după care se lăsă tăcerea.

Zăcură acolo câteva clipe, nemişcaţi. Apoi Morris se ridică, îşi aranjă hainele, îşi luă melonul şi-l şterse de praf.

Mariana îşi zise că ar fi fost mai înţelept să plece de acolo. Făcu un pas în spate, moment în care o crenguţă se frânse sub talpa ei.

Se auzi un trosnet puternic.

Printre crengi îl văzu pe Morris privind în jur. Îi făcu semn Serenei să nu scoată niciun sunet, apoi trecu în spatele unui copac, dispărând din câmpul vizual al Marianei.

Ea se pregăti să se întoarcă pe cărare. Dar în ce parte era intrarea? Hotărî s-o ia pe unde venise, de-a lungul zidului. Se răsuci…

Morris stătea chiar în spatele ei.

O privea răsuflând greu. Câteva secunde domni tăcerea.

Într-un târziu, portarul vorbi cu voce joasă.

— Ce mama dracului faci?

— Poftim? Scuze.

Încercă să treacă de el, însă Morris îi tăie calea. Zâmbi.

— Ţi-a plăcut spectacolul, nu?

Cu obrajii în flăcări, Mariana îşi plecă ochii.

El râse.

— Te citesc clar. Nu mă păcăleşti, nici măcar pentru o clipă. Te-am dibuit de la bun început.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă să nu-ţi bagi afurisitul de nas în treburile altora, cum zicea bunicul meu, că te pomeneşti cu el tăiat. Te-ai prins?

— Mă ameninţi?

Vorbise cu mai mult curaj decât simţea. Morris se mulţumi să râdă. Îi mai aruncă o privire, apoi se îndepărtă cu pas săltat.

Mariana rămase tremurând, speriată, furioasă şi în pragul plânsului. Se simţea paralizată, prinsese rădăcini acolo. Apoi ridică privirea şi zări statuia – îngerul se uita drept la ea, cu braţele desfăcute, oferind o îmbrăţişare.

În acel moment simţi cum o copleşea dorul de Sebastian – să o ia în braţe, să o strângă şi să lupte pentru ea. Dar el nu mai era.

Trebuia să înveţe să lupte pentru ea însăşi.

6

Mariana luă rapidul spre Londra.

Nu oprea în nicio staţie pe drum, părând să fie într-o competiţie de alergat spre destinaţie. Dădea impresia că merge prea repede – sălta şi se zguduia nebuneşte pe şine, legănându-se şi clătinându-se dezlănţuit. Şinele scrâşneau – un vaier ascuţit în urechile Marianei – ca un om care ţipă. Iar uşa vagonului nu se închidea cum trebuie. Se tot deschidea şi se trântea la loc, fiecare bubuitură speriind-o şi deranjându-i gândurile.

Avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. Se simţea profund tulburată de confruntarea cu Morris. Încercă să înţeleagă ce se întâmplase. Aşadar, el era bărbatul cu care se întâlnea Serena? Nu-i de mirare că păstrau secretul – Morris şi-ar fi pierdut slujba dacă se descoperea legătura lui cu o studentă.

Mariana spera că asta era tot. Dar cumva se îndoia. Morris avea ceva de împărţit cu Fosca, dar ce? Şi cum se lega asta de Serena? Îl şantajau împreună pe Fosca? Dacă da, era un joc primejdios să provoace un psihopat – unul care ucisese deja de două ori.

Îşi dădea seama acum că se înşelase în privinţa lui Morris; se lăsase amăgită de rolul de personaj de modă veche pe care îl jucase – dar el nu era un gentleman. Se gândi la expresia fioroasă din ochii lui când o ameninţase. Voise s-o sperie, şi reuşise.

Bang – uşa vagonului se trânti, făcând-o să tresară.

„Încetează, te scoţi singură din minţi”, îşi zise. Trebuia să-şi abată atenţia, să se gândească la altceva.

Scoase exemplarul din *British Journal of Psychiatry,* care era încă în geantă. Îl frunzări şi încercă să citească! Însă nu se putea concentra. Altceva o deranja: nu-şi putea alunga senzaţia că era privită.

Se uită peste umăr prin vagon – erau câţiva oameni, dar nu recunoştea niciun chip. Nimeni nu părea că se uită la ea.

Şi totuşi nu putea scăpa de senzaţia aceea agasantă. În vreme ce trenul se apropia de Londra, îi veni o idee îngrijorătoare.

Şi dacă se înşela în privinţa lui Fosca? Dacă ucigaşul era un străin – un individ pe care nu-l cunoştea şi care şedea chiar acolo, în vagon, privind-o chiar în acea clipă? Gândul o făcu să se înfioare.

Bang, răsună uşa.

Bang.

Bang.

7

Curând, trenul ajunse în gara King's Cross. În vreme ce ieşea din staţie, Mariana avea în continuare senzaţia că era privită. Senzaţia sinistră, care îi dădea fiori, că nişte ochi erau aţintiţi în ceafa ei.

Dintr-odată, convinsă că era cineva chiar în spatele său, se răsuci pe călcâie, pe jumătate aşteptându-se să fie Morris…

Dar el nu era acolo.

Şi totuşi, senzaţia persista. Ajunse la casa lui Ruth simţindu-se tulburată şi paranoică. „Poate că sunt nebună. Poate că asta este", se gândi.

Nebună sau nu, nu exista fiinţă pe care să-şi dorească mai mult s-o vadă decât pe doamna în vârstă care o aştepta pe Redfern Mews, numărul 5. Era o uşurare până şi să apese pe sonerie.

Ruth era cea cu care Mariana făcuse în studenţie pregătirea în domeniul terapiei. Şi când Mariana îşi luase licenţa, Ruth îi devenise supervizoare. Un supervizor joacă un rol important în viaţa unui terapeut – Mariana îi dădea raportul despre pacienţi, despre grupuri, iar Ruth o ajuta să-şi scoată la lumină sentimentele, făcând distincţia între emoţiile pacienţilor şi cele proprii, ceea ce nu este întotdeauna lesnicios. Fără supervizare, un terapeut ar putea cu uşurinţă să fie copleşit şi împotmolit în plan emoţional de toată suferinţa pe care trebuie s-o controleze. Şi ar putea să-şi piardă acea imparţialitate care e atât de importantă pentru a putea lucra eficient.

După moartea lui Sebastian, Mariana începuse să se vadă mai des cu Ruth, având nevoie mai mult ca oricând de sprijinul ei. Era terapie din toate punctele de vedere, în afara denumirii – şi Ruth propusese să se implice deplin, oferindu-i şedinţe de terapie în toată puterea cuvântului. Însă Mariana refuzase. Nu putea să explice exact de ce, doar că n-avea nevoie de terapie; avea nevoie, pur şi simplu, de Sebastian. Şi toate vorbele din lume nu-l puteau înlocui.

— Mariana, draga mea! exclamă încântată Ruth când deschise uşa. Intră, te rog.

— Bună, Ruth.

Era aşa de bine să intre în casă şi în livingul care mirosea întotdeauna a lavandă, şi să audă ceasul de argint ticăind liniştitor pe poliţa şemineului!

Îşi ocupă locul său obişnuit, pe marginea canapelei de un albastru decolorat. Ruth se aşeză în faţa ei, pe fotoliu.

— Păreai tare tulburată la telefon. Spune-mi despre asta, Mariana.

— Nu prea ştiu de unde s-o apuc. Presupun că a început când Zoe m-a sunat în seara aceea, din Cambridge.

Mariana îi povesti pe cât de limpede şi amănunţit putea. Ruth asculta, încuviinţând din cap din când în când, dar vorbind foarte puţin. Când termină, Ruth tăcu o vreme. Oftă, aproape inaudibil – un oftat trist, obosit, care era un ecou al neliniştii Marianei mult mai elocvent decât orice cuvinte.

— Simt încordarea pe care ţi-o provoacă, îi zise. Trebuie să fii tare, pentru Zoe, pentru colegiu, pentru tine însăţi…

Mariana clătină din cap.

— Eu nu contez. Însă Zoe şi fetele acelea… Mi-e atât de frică… Ochii i se umplură de lacrimi. Ruth se aplecă în faţă şi împinse spre ea cutia cu şerveţele. Mulţumesc, îmi pare rău. Nici măcar nu ştiu de ce plâng.

— Plângi din cauză că te simţi neputincioasă.

— Aşa mă simt, într-adevăr, suspină Mariana.

— Însă nu-i adevărat. Ştii asta, nu? Eşti mult mai pricepută decât îţi imaginezi, îi spuse Ruth. Colegiul, la urma urmei, nu-i decât alt grup, un grup care e bântuit de o boală îngrozitoare. Dacă ceva atât de toxic, de perfid, de ucigaş ar acţiona într-unul dintre grupurile tale…

Ruth lăsă fraza în aer. Mariana cugetă.

— Ce aş face? E bună întrebarea. Presupun… că aş vorbi cu ei – ca grup, vreau să zic.

— Întocmai ceea ce gândesc şi eu. Se ivi o licărire în ochii lui Ruth când spuse asta. Vorbeşte cu acele fete, Fecioarele, nu *individual,* ci ca *grup*.

— Un grup de terapie, vrei să zici?

— De ce nu? Fă o şedinţă cu ele, vezi ce iese.

Mariana zâmbi fără voie.

— E o idee interesantă. Nu prea ştiu cum ar reacţiona la asta.

— Gândeşte-te la idee, asta-i tot. După cum ştii, cea mai bună cale de a trata un grup…

— …este *ca* grup. Mariana dădu din cap aprobator. Da, înţeleg.

Tăcu un moment. Era un sfat bun – nu uşor de pus în practică, dar ţinând de o metodă despre care chiar avea cunoştinţe şi în care credea. Deja se simţea mai puţin depăşită de situaţie. Zâmbi recunoscătoare.

— Mulţumesc.

Ruth şovăi.

— Mai este ceva. Ceva mai greu de formulat… ceva care mă frapează… în privinţa acestui bărbat, Edward Fosca. Vreau să ai foarte multă grijă.

— Am grijă.

— De *tine?*

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cu siguranţă asta îţi scoate la lumină tot felul de sentimente şi asocieri… Sunt surprinsă că nu ai pomenit de tatăl tău.

Mariana o privi surprinsă.

— Ce are tata de-a face cu Fosca?

— Păi, amândoi sunt bărbaţi charismatici, puternici în comunitatea lor – şi, după cum se pare, cu un înalt grad de narcisism. Mă întreb dacă simţi acelaşi impuls să-l cucereşti pe acest bărbat ca în cazul tatălui tău.

— Nu, spuse ritos Mariana, iritată de sugestie. Nu. Şi, oricum, am un transfer foarte negativ spre Edward Fosca.

Ruth nu părea convinsă.

— Sentimentele faţă de tatăl tău n-au fost cu totul blânde.

— E altceva.

— Zău? Încă îţi este atât de greu, chiar şi acum – nu-i aşa? – să-l critici, sau să recunoşti faptul că te-a dezamăgit în feluri

fundamentale, reale. Nu ţi-a dat niciodată dragostea de care aveai nevoie. Ţi-a trebuit mult timp ca să fii în stare să vezi asta şi să-i spui pe nume.

Mariana clătină din cap.

— Sincer, Ruth, cred că tata n-are nimic de-a face cu asta.

Ruth o privi cu tristeţe.

— Am impresia că, în ceea ce te priveşte, tatăl tău este în miezul acestei situaţii. Asta ar putea să n-aibă prea mult sens acum. Dar într-o zi ar putea să însemne foarte mult.

Cum nu ştia ce să răspundă, Mariana ridică din umeri.

— Şi Sebastian? zise Ruth după o pauză. Ce simţi în privinţa lui?

Mariana făcu un gest hotărât de refuz.

— Nu vreau să vorbesc despre Sebastian. Nu astăzi.

După aceea nu mai stătu mult. Pomenirea tatălui ei aruncase un văl de neplăcere asupra întâlnirii, care nu se dispersă cu totul până ce ajunse în holul casei lui Ruth.

La plecare, Mariana o îmbrăţişă pe bătrâna doamnă. Simţindu-i căldura şi afecţiunea, ochii i se umplură de lacrimi.

— Îţi mulţumesc din suflet, Ruth. Pentru tot.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, oricând. Nu vreau să crezi că eşti singură.

— Mulţumesc.

— Ştii, zise Ruth după o mică ezitare, poate că ţi-ar fi de folos să vorbeşti cu Theo.

— Theo?

— De ce nu? La urma urmei, psihopatia este specialitatea lui. E sclipitor. Orice idee pe care o are va fi utilă.

Mariana se gândi un pic. Theo era un psihoterapeut criminalist care făcuse pregătirea împreună cu ea la Londra. În afară de faptul că amândoi o aveau ca terapeut pe Ruth, nu se cunoşteau prea bine.

— Ştiu şi eu… murmură. Adică, nu l-am văzut pe Theo de foarte mult timp… Crezi că l-ar deranja?

— Deloc. Ai putea să încerci să-l vezi înainte să te întorci la Cambridge. O să-i telefonez.

Ruth îl sună, iar Theo zise că da, sigur că-şi amintea de

Mariana şi ar fi fost bucuros să stea de vorbă cu ea. Stabiliră să se întâlnească într-un local din Camden.

În seara aceea, la ora şase, Mariana se duse să-l vadă pe Theo Faber.

8

Mariana ajunse prima la Oxford Arms. Comandă un pahar de vin alb în timp ce aştepta.

Era curioasă să-l vadă pe Theo, dar şi neîncrezătoare. Faptul că împărţeau acelaşi terapeut îi adusese în situaţia de a fi ca doi fraţi, fiecare invidios pe atenţia pe care mama i-o acorda celuilalt. Mariana fusese un pic geloasă pe Theo, chiar îl antipatiza, dându-şi seama că Ruth avea o slăbiciune pentru el. Vocea lui Ruth lua un ton protector ori de câte ori îl pomenea, ceea ce o făcuse pe Mariana, în mod nerezonabil, să clocească o fantezie cum că Theo ar fi fost orfan. Fusese un şoc când părinţii lui apăruseră la absolvire, vii şi teferi.

Adevărul era că Theo avea ceva de copil oropsit. Fără legătură cu statura lui, era ceva sugerat în întregime de purtare: un fel de reţinere, o uşoară distanţare de ceilalţi – o stângăcie, ceva ce Mariana recunoştea şi la ea însăşi.

Theo ajunse cu o întârziere de câteva minute. O salută cu căldură pe Mariana, îşi luă de la bar o coca-cola dietetică şi i se alătură la masă.

Arăta la fel; nu se schimbase deloc. Avea în jur de patruzeci de ani şi-şi păstrase supleţea. Purta o haină de catifea reiată roasă şi o cămaşă albă şifonată şi mirosea un pic a fum de ţigară. Avea o faţă plăcută, îşi zise ea, o faţă afectuoasă, dar în ochii lui era o expresie… Care era cuvântul? Neliniştită, chiar bântuită. Şi îşi dădu seama că, deşi îl plăcea, nu se simţea cu totul în largul său în prezenţa lui. N-ar fi ştiut să spună de ce.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne vedem, îi spuse. Te-am luat cam pe nepregătite.

— Nicio problemă. Sunt curios. Am urmărit povestea, la fel ca toată lumea. E fascinant… Theo se corectă repede: Adică, e cumplit, desigur. Dar şi fascinant. Aş vrea să ştiu ce crezi tu despre asta.

Mariana zâmbi.

— De fapt, speram să aflu ce crezi tu.

— Ah, făcu el părând surprins. Dar tu eşti *acolo,* Mariana,

în Cambridge. Eu nu sunt. Ideile tale sunt mult mai valoroase decât orice aş putea să-ţi spun eu.

— N-am prea multă experienţă în domeniul ăsta, în criminalistică.

— Să ştii că nu contează prea mult, de vreme ce fiecare caz este cu totul unic, din experienţa mea.

— Asta-i ciudat. Julian spunea exact invers. Că toate cazurile sunt la fel.

— Julian? Vrei să zici Julian Ashcroft?

— Da. Colaborează cu poliţia.

Theo înălţă o sprânceană.

— Mi-l amintesc pe Julian din institut. Mi se părea un pic… ciudat. Un pic prea setos de sânge. Şi, oricum, greşeşte: cazurile sunt foarte diferite. La urma urmei, nu toţi avem aceeaşi copilărie.

— Da, sunt de acord, zise Mariana. Totuşi, nu crezi că există nişte caracteristici pe care le putem căuta?

Teo sorbi din coca-cola şi ridică din umeri.

— Uite ce-i. Să zicem că sunt omul vostru. Să zicem că mă simt foarte rău şi sunt extrem de periculos. E perfect posibil să pot ascunde toate astea de voi. Poate că nu pentru foarte mult timp, poate că nu într-un mediu terapeutic, însă la nivel superficial e foarte uşor să prezinţi lumii un eu fals. Chiar şi celor cu care te vezi zilnic. Îşi făcu de lucru un moment cu verigheta, răsucind-o pe deget, apoi reluă: Vrei sfatul meu? Uită-l pe *cine*. Începe cu *de ce*.

— De ce ucide, vrei să zici?

— Da. Ceva din toată povestea asta nu-mi sună bine. Victimele au fost agresate sexual?

Mariana clătină din cap.

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Deci, ce ne spune asta?

— Că uciderea în sine, înjunghierea şi mutilarea, îi oferă satisfacţia pe care o caută? Poate. Nu cred că e atât de simplu.

— Nici eu nu cred, spuse Theo.

— Legistul a spus că tăierea beregatei a fost cauza decesului, iar înjunghierea s-a produs după moarte.

— Înţeleg, zise Theo, părând intrigat. Ceea ce înseamnă că toate astea au o latură dramatică. Sunt puse în scenă – pentru public.

— Şi noi suntem publicul?

— Întocmai. Dar oare de ce? De ce vrea să vedem această violenţă îngrozitoare?

Mariana chibzui câteva clipe.

— Mă gândesc… că el vrea să *credem* că au fost ucise într-un acces de nebunie de un ucigaş în serie, un nebun cu un cuţit. În realitate, el era complet calm şi stăpân pe sine, iar aceste crime au fost plănuite cu mare migală.

— Exact. Rezultă de aici că avem de-a face cu un tip mult mai inteligent – şi mult mai periculos.

Mariana se gândi la Edward Fosca şi făcu un gest aprobator.

— Da, aşa cred.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, îi zise Theo privind-o cu atenţie. Când ai văzut cadavrul de aproape, care a fost primul lucru care ţi-a venit în minte?

Mariana clipi – şi o fracţiune de secundă văzu chipul Veronicăi. Alungă imaginea.

— Păi, nu ştiu… că e îngrozitor.

Theo clătină din cap.

— Nu. Nu asta ai gândit. Spune-mi adevărul. Care a fost primul lucru care ţi-a venit în minte?

Mariana ridică din umeri stingherită.

— Destul de ciudat… a fost o replică dintr-o piesă.

— Interesant. Spune mai departe.

— *Ducesa de Amalfi*. „Acoperă-i faţa, ochii mi-s orbiţi…”

— Da. Ochii lui Theo se luminară brusc şi se aplecă în faţă, aţâţat. Da, asta este.

— Păi… nu cred că înţeleg…

— „Ochii mi-s *orbiţi.”* Cadavrele sunt prezentate aşa – ca să ne *orbească* pe noi. Ca oroarea să ne orbească. *De ce?*

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te la asta. De ce încearcă să ne orbească? *Ce nu vrea să vedem?* De la ce încearcă să ne abată atenţia?

Răspunde la asta, Mariana, şi o să-l prinzi.

Mariana încuviinţă din cap în vreme ce-i asimila sugestia. Rămaseră un timp într-o tăcere contemplativă, uitându-se unul la altul.

Theo zâmbi.

— Ai un dar al empatiei ieşit din comun. Simt asta. Îmi dau seama de ce te lăuda atât de tare Ruth.

— Nu merit, dar îţi mulţumesc. E plăcut să auzi aşa ceva.

— Nu fi atât de modestă. Nu-i uşor să fii atât de deschis şi receptiv, să poţi simţi ceea ce simte altă persoană… E o cupă otrăvită, din multe puncte de vedere. Întotdeauna am crezut asta. Tăcu brusc, apoi reluă cu voce joasă: Iartă-mă. N-ar trebui s-o spun… dar mai desluşesc ceva la tine. Un soi de… teamă. Te temi de ceva. Şi crezi că e acolo, afară… Făcu semn cu mâna prin aer. Dar nu-i acolo, ci aici, înăuntru, zise atingându-şi pieptul. În adâncul tău.

Mariana clipi, simţindu-se vulnerabilă şi jenată.

— Nu… nu ştiu ce vei să zici.

— Ei bine, sfatul meu e să-i acorzi atenţie. Împrieteneşte-te cu acel lucru. Întotdeauna ar trebui să fim atenţi când trupul ne spune ceva. Asta zice Ruth. Brusc păru stingherit, simţind, poate, că sărise peste cal. Se uită la ceas şi spuse: Ar trebui să plec. Mă întâlnesc cu soţia mea.

— Desigur. Îţi sunt recunoscătoare pentru că ai fost de acord să stăm de vorbă, Theo.

— Nicio problemă. Mi-a făcut plăcere să te văd, Mariana… Ruth a spus că acum ai cabinetul tău particular.

— Aşa-i. Şi tu eşti la Broadmoor{9}?

— Pentru păcatele mele, zâmbi Theo. Nu ştiu cât de mult mai rezist, sincer să fiu. Nu sunt prea fericit acolo. Mi-aş căuta altă slujbă, dar, ştii tu, nu-i timp.

În vreme ce el spunea asta, Marianei îi veni brusc o idee.

— Stai un pic, îi zise.

Scotoci prin geantă şi scoase numărul din *British Journal of Psychiatry* pe care îl căra după ea. Îl răsfoi până ajunse la ceea ce căuta. Îi dădu lui Theo revista, arătând spre anunţul din casetă.

— Uite.

Era un anunţ pentru postul de psihoterapeut criminalist la Grove, o unitate psihiatrică securizată din Edgware.

Îl privi întrebător.

— Ce zici? îl cunosc pe profesorul Diomedes, el e şeful acolo. E specializat în terapia de grup – mi-a predat o vreme.

— Da, ştiu cine este, spuse Theo în timp ce studia anunţul cu evident interes. Grove? Nu acolo au trimis-o pe Alicia Berenson? După ce şi-a omorât soţul?

— Alicia Berenson?

— Pictoriţa… care nu vorbeşte.

— Oh, îmi amintesc. Mariana îi zâmbi încurajator. Poate că ar trebui să-ţi depui candidatura pentru postul ăsta. S-o faci să vorbească iar.

— Poate. Theo zâmbi gânditor. Încuviinţând din cap pentru sine, murmură: Poate că o să fac asta.

9

Nici nu ştiu când ajunse înapoi la Cambridge.

Pe tot drumul fusese cufundată în gânduri, reluând discuţia cu Ruth şi întâlnirea cu Theo. Ideea lui că acele crime erau dinadins înfiorătoare ca să abată atenţia de la ceva era demnă de luat în seamă; pe deasupra, i se părea validă din punct de vedere emoţional, într-un fel pe care nu-l putea explica.

Cât despre sugestia lui Ruth de a organiza cu Fecioarele un grup de terapie – ei bine, n-avea să fie uşor, şi poate nici măcar posibil, dar cu siguranţă merita să încerce.

Ceea ce spusese Ruth despre tatăl ei era mult mai problematic.

Nu înţelegea de ce îl adusese în discuţie. Ce spusese Ruth?

„Ar putea să n-aibă prea mult sens acum – dar într-o zi ar putea să însemne foarte mult."

Era cum nu se poate mai criptic. Evident, Ruth făcea aluzie la ceva, dar la ce anume?

Mariana îţi frământă mintea, uitându-se la câmpurile care zburau prin dreptul ferestrei. Se gândi la copilăria sa la Atena şi la tatăl său: cum îl adorase pe acel bărbat chipeş, deştept, charismatic – îl venerase şi îl idealizase. Îi trebuise multă vreme ca să-şi dea seama că tatăl ei nu era întocmai eroul pe care şi-l închipuise.

Revelaţia se produsese la scurt timp după ce absolvise facultatea la Cambridge. Locuia la Londra şi se pregătea să devină profesoară. Începuse terapia cu Ruth, intenţionând să se ocupe de pierderea mamei, dar se pomenise vorbind mai ales despre tatăl ei.

Se simţea obligată s-o convingă pe Ruth ce om minunat era: cât de strălucit, cât de muncitor, cât de mult se sacrificase, crescând singur doi copii, şi cât de mult o iubea pe ea.

După câteva luni în care o ascultase pe Mariana şi vorbise foarte puţin, într-o bună zi, Ruth o întrerupsese.

Cuvintele ei fuseseră simple, directe şi devastatoare.

Ruth sugerase, cât de blând putea, că Mariana refuza să

recunoască realitatea în privinţa tatălui ei. Că, după tot ce auzise, trebuia să pună sub semnul întrebării portretul de părinte iubitor pe care i-l făcuse ea. Bărbatul a cărui descriere o auzise Ruth părea despotic, rece, indisponibil în plan emoţional, mereu critic şi lipsit cu totul de blândeţe – chiar crud. Niciuna dintre aceste calităţi n-avea nimic de-a face cu iubirea.

— Iubirea nu este condiţionată, zisese Ruth. Nu depinde de faptul că te dai peste cap ca să mulţumeşti pe cineva – şi nu izbuteşti niciodată. Nu poţi iubi pe cineva dacă îţi este frică de el, Mariana. Ştiu că e greu să auzi asta. E un fel de orbire – dar, în afară de cazul în care te trezeşti şi vezi limpede, o să continue toată viaţa ta, afectând felul în care te vezi pe tine, ca şi pe ceilalţi.

Mariana scuturase din cap.

— Te înşeli în privinţa tatălui meu. Ştiu că e un om dificil, dar mă iubeşte. Şi eu îl iubesc..

— Nu, îi replicase Ruth ferm. În cel mai bun caz, hai să-i zicem dorinţă de a fi iubită. În cel mai rău caz, este un ataşament patologic faţă de un bărbat narcisist, un ghiveci de recunoştinţă, teamă, aşteptare şi supunere din datorie, care n-are nimic de-a face cu iubirea în adevăratul sens al cuvântului. Nu-l iubeşti. Şi nici nu te cunoşti şi nu te iubeşti pe tine.

Ruth avea dreptate – era greu să auzi asta, ce să mai vorbim de acceptare. Mariana se ridicase şi ieşise din încăpere, cu lacrimi de furie şiroindu-i pe faţă. Jurase să nu se întoarcă niciodată.

Apoi însă, pe stradă, în faţa casei lui Ruth, ceva o făcuse să se oprească. Se gândise brusc la Sebastian – Ia cât de stingherită se simţea întotdeauna când el îi făcea un compliment.

— N-ai idee ce frumoasă eşti, îi spunea Sebastian.

— Încetează, răspundea Mariana, cu faţa îmbujorată de jenă, alungând complimentul cu o fluturare a mâinii.

Sebastian se înşela; ea nu era deşteaptă sau frumoasă – nu aşa se vedea pe sine.

De ce nu?

Cu ai cui ochi se vedea? Cu ai săi?

Sau cu ai tatălui său?

Sebastian n-o vedea cu ochii tatălui ei, sau ai oricui altcuiva; o vedea cu ochii lui. Şi dacă ar fi făcut asta şi Mariana? Şi dacă, la fel ca Lady of Shalott, nu s-ar mai fi uitat la viaţă printr-o oglindă, ci s-ar fi răsucit, să o privească direct?

Şi aşa începuse – o crăpătură în zidul amăgirii şi al refuzului de a recunoaşte realitatea, lăsând să intre un pic de lumină; nu multă, dar destul ca să vadă. Acel moment se dovedise a fi o epifanie, propulsând-o într-o călătorie a descoperirii de sine pe care tare ar mai fi vrut s-o refuze. Până la urmă, renunţase la pregătirea pentru profesorat şi o începuse pe cea de terapeut. Cu toate că de atunci trecuseră mulţi ani, nu-şi revizuise pe deplin sentimentele faţă de tatăl său; acum, că el era mort, probabil că n-avea s-o facă niciodată.

10

Mariana coborî din tren în staţia Cambridge, pierdută în gânduri melancolice, şi merse pe jos până la St. Christopher's, abia observând ce era în jur. Când ajunse, primul om pe care-l zări fu Morris. Stătea lângă loja portarilor cu nişte poliţişti. Vederea lui îi aduse în memorie toată neplăcerea întâlnirii lor. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

Refuză să se uite la el – trecu pe alături ignorându-l. Cu coada ochiului îl văzu ridicându-şi un pic pălăria spre ea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Era limpede că se simţea în avantaj.

„Bine, lasă-l să creadă asta", îşi zise.

Hotărî ca pe moment să nu spună nimic despre cele întâmplate – parţial pentru că îşi putea imagina reacţia inspectorului-şef Sangha: sugestia ei că Morris putea fi mână în mână cu Fosca n-ar fi provocat decât neîncredere şi ridiculizare. Aşa cum spusese Fred, avea nevoie de dovezi. Era mai bine să tacă, să-l lase pe Morris să creadă că scăpase cu faţa curată – şi să-i dea destulă funie ca să se spânzure singur.

Simţi brusc dorinţa să-l sune pe Fred, să vorbească cu el, dar şi-o înfrână.

Ce naiba era în capul ei? Era cu putinţă să nutrească unele sentimente faţă de el? Faţă de acel băiat? Nu, nu-şi îngăduia nici măcar să se gândească la asta. Era ceva necinstit – şi, de asemenea, înspăimântător. De fapt era mai bine să nu-l mai sune niciodată pe Fred.

Când ajunse la camera ei văzu că uşa era întredeschisă.

Încremeni. Trase cu urechea, dar nu se auzea niciun sunet.

Cu mare încetineală, puse mâna pe uşă şi o împinse. Scârţâi deschizându-se.

Se uită înăuntru, iar scena din faţa ochilor ei o făcu să tragă brusc aer în piept. Părea că cineva răscolise încăperea: toate sertarele şi dulapurile erau deschise şi scotocite, toate

lucrurile ei erau împrăştiate, hainele erau rupte şi sfâşiate.

Îl sună repede pe Morris în loja portarilor şi-i ceru să cheme poliţia.

Peste câteva clipe Morris şi doi poliţişti erau în camera ei, examinând harababura.

— Sunteţi sigură că n-a fost furat nimic? o întrebă unul dintre agenţi.

Mariana încuviinţă din cap.

— Aşa pare.

— N-am văzut pe nimeni suspect plecând din colegiu. Mai degrabă e fapta cuiva din interior.

— Pare opera unui student ranchiunos, comentă Morris. Îi zâmbi Marianei. Aţi supărat pe cineva, domnişoară?

Ea nu-l băgă în seamă. Le mulţumi poliţiştilor şi fu de acord că probabil nu fusese o spargere. Se oferiră să caute amprente, şi Mariana era pe cale să accepte – când observă ceva care o făcu să se răzgândească.

Un cuţit, sau alt obiect ascuţit, fusese folosit pentru a cresta adânc o cruce pe biroul de mahon.

— Nu-i nevoie, le zise. N-am de gând să depun plângere.

— Ei bine, dacă sunteţi sigură…

După ce plecară, Mariana mângâie cu vârful degetelor şanţurile crucii.

Rămase acolo minute în şir, gândindu-se la Henry.

Pentru prima dată, îi era frică de el.

11

Tocmai mă gândeam la timp.

La faptul că nimic nu dispare cu adevărat. A fost acolo permanent – trecutul meu, vreau să zic –, şi motivul pentru care mă ajunge din urmă este faptul că niciodată n-a plecat altundeva.

Într-un fel ciudat, voi fi întotdeauna acolo, întotdeauna de doisprezece ani – prizonier în timp, în acea zi cumplită, cea de după ziua mea, când totul s-a schimbat.

E ca şi cum mi s-ar întâmpla chiar acum, când scriu asta.

Mama mă pune să stau jos ca să-mi dea vestea. Ştiu că ceva nu-i în ordine, pentru că m-a chemat în camera din faţă, cea pe care n-o folosim niciodată, şi mi-a cerut să stau pe scaunul de lemn incomod şi s-o ascult.

Crezusem că o să spună că era pe moarte, că avea o boală în ultima fază – asta îmi sugerase expresia ei.

Însă era mult mai rău.

A spus ca pleca. Relaţia cu tata ajunsese într-un punct fără întoarcere – avea drept dovadă un ochi învineţit şi buza spartă. Şi, în cele din urmă, găsise curajul să-l părăsească.

Am simţit un val uriaş de încântare – „bucurie" este singurul cuvânt care se apropie de asta.

Însă zâmbetul mi s-a stins repede când am auzit-o pe mama turuind despre planurile ei imediate, care însemnau să doarmă pe canapeaua unei verişoare şi apoi să-şi viziteze părinţii, până se punea pe picioare – şi a devenit limpede, din felul în care se ferea să se uite în ochii mei şi din ceea ce trecea sub tăcere, că nu avea de gând să mă ia şi pe mine.

M-am holbat la ea şocat.

Nu eram în stare să simt ceva sau să gândesc – nu ţin minte mare lucru din ce a spus. Dar a încheiat cu promisiunea că avea să trimită după mine când se stabilea în noua ei casă. Care ar fi putut la fel de bine să fie pe altă planetă, după cât de reală era pentru mine. Mă lăsa în urmă. Mă lăsa acolo. Cu el.

Eram sacrificat. Osândit la chinurile iadului.

Şi apoi, cu acea stranie stupiditate crasă pe care o avea câteodată, a zis că încă nu-i spusese tatei că urma să plece. Voia să mă înştiinţeze întâi pe mine.

Nu cred că avea de gând să-i spună. Acesta era singurul său rămas-bun – pentru mine, acolo, în momentul acela. Apoi, dacă avea cât de cât

minte, avea să-şi pregătească o valiză şi să fugă în noapte.

Asta aş fi făcut eu.

Mi-a cerut să jur că voi păstra secretul. Mama mea frumoasă, nesăbuită, încrezătoare – din multe puncte de vedere eram mult mai vârstnic şi mai înţelept decât ea. Cu siguranţă eram mai viclean. Nu trebuia decât să-i spun lui. Să-i spun nebunului ăluia turbat de planul ei de a părăsi corabia. Şi atunci ar fi fost împiedicată să plece. N-aş fi pierdut-o. Şi nu voiam s-o pierd.

Nu?

O iubeam, nu?

Se întâmpla ceva cu mine, cu gândirea mea. A fost în timpul acelei discuţii cu mama şi în orele de după – un soi de conştientizare înceată, care se furişa – o stranie epifanie.

Crezusem că mă iubea.

Se dovedise că avea două feţe însă.

Iar în clipa aceea, brusc, am început s-o văd pe cealaltă persoană – am început s-o văd acolo, pe fundal, privind în vreme ce tata mă tortura. De ce nu-l împiedicase? De ce nu mă apărase.

De ce nu mă învăţase că meritam să fiu apărat?

Îi luase apărarea lui Rex – îndreptase un cuţit spre pieptul tatei, ameninţând că avea să-l înjunghie. Dar nu făcuse niciodată asta pentru mine…

Simţeam un foc arzând – o mânie care creştea, o furie care nu voia să se stingă. Ştiam că e rău – ştiam că ar trebui s-o înfrâng înainte să mă copleşească. În loc de asta, am aţâţat flăcările. Şi am ars.

Toate ororile acelea le îndurasem de dragul ei, ca s-o ţin în siguranţă. Dar ea niciodată nu mă pusese pe primul plan. Se părea că e fiecare pentru sine. Tata avea dreptate, era egoistă, răsfăţată, nepăsătoare. Crudă.

Trebuia să fie pedepsită.

Nu i-aş fi putut spune asta atunci. N-aveam vocabularul necesar. Însă peste un timp aş fi putut s-o înfrunt – după ce împlineam douăzeci de ani, poate, când vârsta m-ar fi făcut mai elocvent. Şi după un pahar prea mult, după cină, m-aş fi ridicat împotriva ei, a acestei femei bătrâne, încercând s-o rănesc, aşa cum mă rănise ea pe mine cândva. Mi-aş fi înşirat supărările – şi apoi, în închipuirea mea, ea s-ar fi prăbuşit, ar fi îngenuncheat în faţa mea şi m-ar fi implorat s-o iert. Şi, binevoitor, i-aş fi împlinit rugămintea.

Ce lux ar fi fost – să iert. Dar n-am avut această ocazie.

În noaptea aceea m-am dus la culcare arzând, plin de ură… Era ca

lava roşie, fierbinte, urcând într-un vulcan. Am adormit… şi-am visat că mă duc la parter, iau din sertar un cuţit mare şi tai cu el capul mamei. Am tăiat şi am ciopârţit şi am ferăstruit prin gâtul ei cu cuţitul până ce s-a desprins de trup. Apoi i-am ascuns capul în sacoşa ei pentru tricotat, cu dungi roşii şi albe, şi am vârât-o sub patul meu, unde ştiam că era în siguranţă. Cadavrul l-am aruncat în puţ, cu celelalte stârvuri, unde n-avea s-o găsească nimeni vreodată.

Când m-am trezit din acest vis, în lumina galbenă, oribilă a zorilor, m-am simţit ameţit, dezorientat – şi speriat, nedumerit în privinţa celor întâmplate.

Eram destul de nesigur ca să cobor în bucătărie să verific. Am deschis sertarul în care erau ţinute cuţitele. L-am luat pe cel mai mare. M-am uitat la el, căutând urme de sânge. Nu era niciuna. Lama scânteia curata în lumina soarelui.

Şi apoi am auzit paşi. Am ascuns iute cuţitul la spate. Mama a intrat, vie şi nevătămată.

Ciudat, faptul că am văzut-o pe mama cu capul la locul lui nu m-a liniştit deloc.

De fapt, eram dezamăgit.

12

A doua zi dimineaţă, Mariana se întâlni la micul dejun cu Zoe şi Clarissa, în sala de mese.

Bufetul profesorilor se afla într-o nişă de lângă „masa înaltă”. Era o mare varietate de pâine, produse de patiserie şi vase cu unt, gem şi marmeladă; şi tăvi mari de argint cu mâncăruri calde, ca omletă, şuncă şi cârnaţi.

În vreme ce stăteau la coadă la bufet, Clarissa proslăvea virtuţile unui mic dejun bogat.

— Îţi pune burta la cale pentru întreaga zi. Nu-i nimic mai important, după părerea mea. De obicei heringi, ori de câte ori se poate. În timp ce examina diferitele opţiuni aşternute în faţa lor, adăugă: Dar nu azi. Azi, *kedgeree,* nu credeţi? Mâncare de modă veche, reconfortantă. Atât de liniştitoare. Cod, ouă şi orez. Nu poţi greşi cu asta.

Curând, după ce se aşeză şi luă prima înghiţitură, se dovedi că se înşelase. Se înroşi ca focul, se înecă – şi scoase din gură ditamai osul de peşte. Se uită la el alarmată.

— Dumnezeule mare! Se pare că bucătarul are de gând să ne omoare. Aveţi grijă, dragile mele.

Clarissa cercetă cu grijă restul peştelui, cu furculiţa, în vreme ce Mariana le dădu raportul despre drumul la Londra – transmiţându-le sugestia lui Ruth de a organiza o şedinţă de grup cu Fecioarele.

O văzu pe Zoe înălţând o sprânceană.

— Zoe? Ce crezi?

Fata îi aruncă o privire prudentă.

— Nu trebuie să particip, nu?

Mariana îşi ascunse amuzamentul.

— Nu, nu trebuie să participi, nu-ţi face griji.

Zoe păru uşurată.

— Atunci dă-i bătaie. Dar, sinceră să fiu, nu cred că vor accepta. Nu, dacă nu le spune el s-o facă.

Mariana încuviinţă din cap.

— Cred că ai dreptate în privinţa asta.

Clarissa o împunse cu cotul.

— Vorbeşti de lup…

Mariana şi Zoe ridicară privirea şi văzură că Fosca îşi făcuse apariţia la „masa înaltă”.

Profesorul se aşeză la capătul opus al mesei faţă de cele trei femei. Simţind privirea Marianei, îşi înălţă fruntea şi ochii îi zăboviră câteva secunde asupra ei. Apoi se uită în altă parte.

Mariana se ridică brusc în picioare. Zoe o privi alarmată.

— Ce faci?

— Nu-i decât o cale ca să aflăm.

— Mariana…

Însă ea n-o băgă în seamă şi se duse la celălalt capăt al mesei lungi, unde profesorul Fosca sorbea câte puţin dintr-o cafea şi citea dintr-un volum de poezii subţire.

Când îi simţi prezenţa ridică privirea spre ea.

— Bună dimineaţa.

— Domnule profesor, vreau să vă cer ceva.

— Zău? Fosca o privi întrebător. Ce anume, Mariana?

Ea se uită în ochii lui şi-i susţinu privirea o clipă.

— Aţi avea ceva împotrivă să vorbesc cu studentele dumneavoastră? Studentele speciale, vreau să zic. Fecioarele.

— Credeam că ai vorbit deja.

— Aş vrea să le abordez ca grup.

— Grup?

— Da. Grup de terapie.

— Presupun că asta ţine de ele, nu de mine.

— Cred că vor fi de acord numai dacă le-o cereţi dumneavoastră.

Fosca zâmbi.

— Aşadar, de fapt nu-mi ceri permisiunea, ci colaborarea?

— Îi puteţi spune şi aşa.

Profesorul continuă să se uite la ea surâzând.

— Ai hotărât unde şi când ai vrea să aibă loc această şedinţă?

Mariana se gândi o clipă.

— Ce-aţi zice de ora cinci, astăzi… în OCR?

— Pari să crezi că am foarte multă influenţă asupra lor,

Mariana. Te asigur că nu este cazul. După un moment de gândire, Fosca reluă: Dă-mi voie să întreb un lucru. Care este scopul grupului? Ce speri să obţii?

— Nu sper să obţin nimic. Nu aşa funcţionează terapia. Pur şi simplu vreau să le ofer acestor tinere un spaţiu în care să proceseze evenimentele îngrozitoare prin care au trecut de curând.

Fosca sorbi din cafea gânditor.

— Şi invitaţia mă include şi pe mine? Ca membru al grupului?

— Aş prefera să nu veniţi. Cred că prezenţa dumneavoastră le-ar putea inhiba pe fete.

— Şi dacă asta ar fi condiţia ca să te ajut?

Mariana ridică din umeri.

— Atunci n-aş avea de ales.

— În cazul acesta, o să particip.

Bărbatul îi zâmbi. Mariana nu-i răspunse la zâmbet; dimpotrivă, se încruntă.

— Asta mă face să mă întreb, domnule profesor, ce naiba încercaţi cu atâta disperare să ascundeţi?

— Nu încerc să ascund nimic, îi răspunse el deloc afectat de acuzaţie. Hai să zicem că doresc să fiu acolo ca să-mi protejez studentele.

— Să le protejaţi? De ce anume?

— De tine, Mariana, îi spuse. De tine.

13

În acea după-amiază, la ora cinci, Mariana le aştepta pe Fecioare în OCR.

Rezervase sala de la cinci la şase şi jumătate. OCR, Old Combination Room, era o încăpere spaţioasă, folosită de membrii colegiului ca sală comună; avea câteva canapele mari, măsuţe de cafea joase şi o masă de sufragerie lungă, care acoperea lăţimea unui perete întreg. Pe pereţi atârnau tablouri de vechi maeştri; picturi estompate, întunecate, pe tapetul catifelat purpuriu cu auriu.

În şemineul de marmură ardea mocnit focul, iar pâlpâirea lui se reflecta în ornamentele aurite din încăpere. Era o atmosferă liniştitoare şi controlată, perfectă pentru o sesiune de terapie, în opinia Marianei.

Aşează în cerc nouă scaune cu spătar.

Apoi se aşează pe unul dintre ele, asigurându-se că vedea ceasul de pe poliţa şemineului. Trecuse cu două minute de ora cinci.

Se întreba dacă aveau să vină. N-ar fi fost deloc surprinsă de un refuz general.

Totuşi, peste o clipă uşa se deschise.

Şi, una câte una, intrară cele cinci tinere. Judecând după expresia lor împietrită, nu veniseră cu dragă inimă.

— Bună ziua, le spuse Mariana zâmbind. Vă mulţumesc că aţi venit. Vă rog să luaţi loc.

Fetele se uitară la aranjarea scaunelor, apoi una la alta, după care se aşezară prudente. Blonda cea înaltă părea să fie conducătoarea; Mariana sesiză că celelalte se lăsau în seama ei. Ea se aşeză prima, iar celelalte îi urmară exemplul.

Se poziţionară una lângă alta, lăsând scaune goale de fiecare parte, în faţa Marianei. Ea se simţi brusc un pic intimidată de acest zid de feţe tinere neprietenoase.

Ce ridicol, îşi zise, să fie intimidată de câteva fete de douăzeci de ani, oricât de frumoase şi inteligente or fi fost ele. Avea impresia că era din nou la şcoală, răţuşca cea urâtă care

se aţinea la marginea curţii, înfruntată de o bandă de fete populare. Partea adolescentă a Marianei se simţea înspăimântată, şi se întrebă o clipă cum erau părţile adolescente ale acelor tinere – dacă nu cumva încrederea lor în sine masca sentimente de inferioritate asemănătoare. Era posibil ca sub purtarea lor superioară să se simtă la fel de mici ca ea? Era greu de imaginat.

Serena era singura cu care stătuse de vorbă, şi părea să-i fie greu s-o privească pe Mariana în ochi. Morris trebuie să-i fi spus despre discuţia lor. Îşi ţinea fruntea aplecată, privirea aţintită în poală, părând stingherită.

Celelalte o scrutau fără nicio expresie. Păreau să aştepte un cuvânt de introducere din partea celei care-i invitase acolo, însă ea nu spunea nimic.

Mariana aruncă o privire spre ceas; era cinci şi zece minute. Profesorul Fosca nu-şi făcuse apariţia – şi, cu un pic de noroc, poate hotărâse să nu vină.

— Cred că ar trebui să începem, zise în cele din urmă.

— Şi domnul profesor? întrebă blonda.

— Probabil a fost reţinut altundeva. Ar trebui să începem fără el. Ce-ar fi să ne prezentăm mai întâi? Eu sunt Mariana.

Câteva clipe nu reacţionară. În cele din urmă, blonda ridică din umeri.

— Carla.

— Nataşa.

— Diya.

— Lillian.

Serena vorbi ultima.

— Îmi ştii numele.

— Da, Serena, ţi-l ştiu.

Mariana îşi potoli gândurile care i se îmbulzeau prin minte, apoi li se adresă ca grup.

— Mă întreb cum e să fiţi aşezate aici împreună.

Tăceau. Absolut nicio reacţie, nici măcar o ridicare din umeri. Le simţea ostilitatea rece, împietrită. Fără să se descurajeze, continuă:

— O să vă spun cum e pentru mine. E ciudat. Ochii îmi sunt

atraşi mereu de scaunele goale. Persoane care ar trebui să fie aici, dar nu sunt.

— Ca domnul profesor, zise Carla.

— Nu mă refeream doar la dumnealui. La cine altcineva credeţi că mă gândeam?

Carla se uită spre locurile libere şi-şi dădu ochii peste cap cu un aer dispreţuitor.

— Pentru asta sunt celelalte scaune? Pentru Tara şi Veronica? E aşa de stupid.

— De ce e stupid?

— Pentru că nu vor veni. Evident.

Mariana ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă că nu fac în continuare parte din grup. Ştiţi, vorbim adesea despre asta în terapia de grup – chiar şi atunci când oamenii nu mai sunt printre noi, pot să fie în continuare o prezenţă puternică.

În timp ce vorbea se uită la unul dintre scaunele goale – şi-l văzu pe Sebastian aşezat acolo, privind-o amuzat.

— Asta mă face să mă întreb, reluă, cum e să faci parte dintr-un grup ca acesta… Ce înseamnă pentru voi?

Niciuna dintre fete nu răspunse. Erau ca nişte sloiuri de gheaţă.

— În terapia de grup prefacem adesea grupul în familia noastră. Atribuim figuri de fraţi şi părinţi, unchi şi mătuşi. Presupun că acesta este un pic ca o familie. Într-un fel, v-aţi pierdut două surori.

Niciun răspuns. Continuă prudent.

— Presupun că profesorul Fosca este „tatăl” vostru…

Pauză. Încercă din nou.

— Este un tată bun?

Nataşa oftă adânc, cu iritare.

— Asta-i aşa o *aiureală,* zise cu un puternic accent rusesc. Manevra ta e evidentă.

— Care anume?

— Încerci să ne faci să spunem ceva rău despre domnul profesor. Să ne păcăleşti. Să-l prinzi în capcană.

— De ce crezi că încerc să-l prind în capcană?

Nataşa scoase un pufnet dispreţuitor, fără a catadicsi să răspundă.

Carla vorbi în locul ei:

— Uite ce-i, Mariana. Ştim ce gândeşti. Însă domnul profesor n-are nimic de-a face cu crimele.

— Aşa-i. Nataşa încuviinţă din cap cu tărie. Am fost cu el *tot* timpul.

Avea în glas o vehemenţă bruscă, o revoltă arzătoare.

— Eşti foarte mânioasă, Nataşa, remarcă Mariana. O simt.

Nataşa râse.

— Foarte bine, pentru că tu eşti ţinta.

Mariana dădu din cap aprobator.

— E uşor să fii supărată pe mine. Eu nu reprezint o ameninţare. Trebuie să fie mai greu să fii supărată pe „tatăl" tău pentru că şi-a lăsat să piară doi copii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i vina lui că sunt moarte, se răsti Lillian, vorbind pentru prima oară.

— Şi atunci, a cui este vina? vru să ştie Mariana.

Lillian ridică din umeri.

— A lor.

Mariana o fixă cu privirea.

— Poftim? Cum este vina lor?

— Ar fi trebuit să fie mai atente. Tara şi Veronica erau proaste, amândouă.

— Aşa este, întări Diya.

Carla şi Nataşa încuviinţară.

Mariana se uită la ele, rămasă pe moment fără cuvinte. Ştia că e mai uşor să simţi furie decât tristeţe – însă ea, care era atât de sensibilă la emoţii, nu simţea aici nicio tristeţe. Nicio jale, niciun regret sau pierdere. Numai dispreţ. Numai sfidare.

Era ciudat. În mod normal, când se confruntă cu un atac din exterior, un grup ca acesta strânge rândurile, se adună, se uneşte; şi totuşi, singura persoană din St. Christopher's care exprimase o emoţie reală faţă de moartea Tarei sau a Veronicăi fusese Zoe.

Se gândi la grupul de terapie al lui Henry, din Londra. Observa aici ceva asemănător – felul în care prezenţa lui

Henry diviza grupul dinăuntru, atacându-l, astfel încât să nu poată funcţiona normal.

La fel stăteau lucrurile şi cu acest grup? Dacă era aşa, însemna că grupul nu reacţiona la o ameninţare exterioară.

Însemna că ameninţarea era deja acolo.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise…

Şi în prag stătea profesorul Fosca.

Zâmbi.

— Mă primiţi şi pe mine?

14

— Cer iertare pentru întârziere, zise Fosca. A fost ceva de care trebuia să mă ocup.

Mariana se încruntă un pic.

— Mă tem că am început deja.

— Ei bine, îmi este totuşi îngăduit să intru?

— Asta nu ţine de mine; ţine de grup. Mariana se uită la fete. Cine crede că domnul profesor Fosca ar trebui să fie primit?

Înainte ca măcar să-şi fi terminat întrebarea, cinci mâini din cerc erau ridicate. Toate, în afară de a ei.

— N-ai ridicat mâna, Mariana, observă surâzător Fosca.

Ea clătină din cap.

— Nu, n-am ridicat-o. Dar sunt în minoritate.

Mariana percepu schimbarea energiei din încăpere când Fosca li se alătură în cerc.

Le simţi pe fete încordându-se şi observă privirea rapidă dintre Fosca şi Carla în timp ce el se aşeza.

Fosca îi zâmbi Marianei.

— Continuă, te rog.

Psihoterapeuta hotărî să încerce altă abordare. Zâmbi cu nevinovăţie.

— Le predaţi fetelor tragedia greacă, domnule profesor?

— Aşa este.

— Aţi studiat *Ifigenia în Aulida?* Povestea despre Agamemnon şi Ifigenia?

Îl studie cu mare atenţie când rosti acele cuvinte, însă nu sesiză nicio reacţie la menţionarea piesei. El făcu un gest de confirmare.

— Da, într-adevăr. După cum ştii, Euripide este unul dintre preferaţii mei.

— Aşa-i. Ei bine, ştiţi, întotdeauna personajul Ifigenia mi s-a părut foarte ciudat… Mă întreb ce cred studentele dumneavoastră.

— Ciudat? Cum adică?

Mariana se gândi o clipă.

— Păi, presupun că mă deranjează faptul că este atât de pasivă… de supusă.

— Supusă?

— Nu luptă pentru viaţa ei. Nu este legată sau ţinută cu forţa; îşi lasă de bunăvoie tatăl s-o omoare.

Fosca zâmbi şi se uită la fete.

— Mariana face o observaţie interesantă. Ar vrea cineva să răspundă…? Carla?

Carla păru încântată că fusese numită. Îi surâse Marianei, ca şi cum i-ar fi făcut pe plac unui copil.

— Felul în care moare Ifigenia este *esenţialul.*

— Adică?

— Adică aşa îşi dobândeşte dimensiunea tragică – printr-o moarte eroică.

Carla se uită la Fosca în căutarea aprobării, pe care o primi imediat.

Mariana clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord cu asta.

— Nu? Fosca părea curios. De ce nu?

Mariana se uită la tinerele din cerc.

— Cred că modul cel mai bun de a răspunde este s-o aducem pe Ifigenia aici, în şedinţă – s-o punem să ni se alăture, pe unul dintre scaunele goale. Ce ziceţi?

Două fete schimbară între ele priviri dispreţuitoare.

— Ce mai prostie, zise Nataşa.

— De ce? Era cam de vârsta voastră, nu? Un pic mai tânără, poate. Şaisprezece, şaptesprezece ani? Ce persoană curajoasă, remarcabilă era. Închipuiţi-vă ce ar fi putut face cu viaţa ei – dacă ar fi supravieţuit –, ce-ar fi putut realiza. Ce am putea să-i spunem Ifigeniei acum, dacă ar şedea aici? Ce i-am spune?

— Nimic. Diya nu părea impresionată. Ce-ar fi de spus?

— Nimic? N-aţi încerca s-o preveniţi în legătură cu tatăl ei psihopat? Să ajutaţi la salvarea ei?

— Salvarea ei? Diya o privi de sus. De la ce? De la soartă? Tragedia nu funcţionează aşa.

— Oricum, nu era vina lui Agamemnon, spuse Carla.

Artemis a fost cea care a cerut moartea Ifigeniei. A fost voinţa zeilor.

— Şi dacă n-ar exista zei? sugeră Mariana. Doar o fată şi tatăl ei. Atunci?

Carla ridică din umeri.

— Atunci nu-i o tragedie.

Diya încuviinţă din cap.

— Doar o familie grecească plină de probleme.

În tot acest timp Fosca rămăsese tăcut, urmărind dezbaterea cu un amuzament calm. Însă acum curiozitatea păru să învingă.

— Ce i-ai spune tu ei, Mariana? Acestei fete care a murit ca să salveze Grecia. În treacăt fie spus, era mai tânără decât crezi, mai aproape de paisprezece sau cincisprezece ani. Dacă ar fi acum aici – ce i-ai spune?

Mariana se gândi un moment.

— Presupun că aş vrea să ştiu despre relaţia cu tatăl ei… şi de ce se simţea obligată să se sacrifice pentru el.

— Şi de ce crezi că a făcut-o?

— Păi, copiii ar face orice ca să fie iubiţi, sunt convinsă. Când sunt foarte mici este vorba despre supravieţuirea fizică, apoi cea psihologică. Ar face orice este nevoie ca să primească afecţiune. Îşi coborî glasul, vorbind nu pentru Fosca, ci pentru tinerele aşezate în jurul lui: Şi unii oameni profită de asta.

— Ce vrei să spui, mai exact? o întrebă el.

— Vreau să spun că, dacă aş fi terapeutul ei, aş încerca s-o ajut pe Ifigenia să vadă ceva – ceva ce era *invizibil* pentru ea.

— Şi anume ce? vru să ştie Carla.

Mariana îşi alese cu multă băgare de seamă vorbele.

— Faptul că, la o vârstă foarte fragedă, Ifigenia a confundat abuzul cu iubirea. Şi acea greşeală a colorat felul în care se vedea pe sine… şi lumea din jurul său. Agamemnon nu era un erou, ci un nebun, un psihopat infanticid. Ifigenia n-ar fi trebuit să-l iubească şi să-l cinstească pe acest bărbat. Nu era nevoie să moară ca să-i facă lui pe plac.

Se uită în ochii fetelor. Se străduia cu disperare să ajungă la ele. Spera că va pătrunde… dar o făcuse? Nu putea să-şi dea

seama. Fosca o sfredelea cu privirea, pregătindu-se s-o întrerupă, aşa că se grăbi să continue:

— Şi dacă Ifigenia ar fi încetat să se mai mintă în privinţa tatălui ei… dacă ar fi deschis ochii la adevărul cumplit, devastator – că asta *nu era iubire,* că el n-o iubea, pentru că nu ştia să iubească –, în clipa aceea ar fi încetat să fie o fecioară lipsită de apărare, cu capul pe butuc. Ar fi luat securea din mâna călăului. Ar fi devenit zeiţa.

Mariana se răsuci şi se uită lung la Fosca. Încercă să nu lase mânia să-i pătrundă în glas, dar nu putea s-o mascheze prea bine.

— Însă asta nu i s-a întâmplat Ifigeniei, nu? Nici Tarei, nici Veronicăi. Ele n-au avut şansa să devină zeiţe. N-au avut şansa să crească.

În vreme ce îl scruta de-a curmezişul cercului, văzu în ochii lui o scânteiere de furie. Însă, la fel ca ea, Fosca n-o exprimă.

— Înţeleg că, într-un fel, mi-ai atribuit rolul de tată în situaţia de faţă. Ca Agamemnon. Asta sugerezi?

— E interesant că spuneţi asta. Înainte să ajungeţi, vă dezbăteam meritele ca „tată” al grupului.

— Nu zău? Şi care a fost consensul?

— N-am ajuns la el. Însă le-am întrebat pe Fecioare dacă se simt mai puţin în siguranţă în grija dumneavoastră, acum, că două dintre ele sunt moarte.

În timp ce spunea asta, ochii îi alunecară spre cele două scaune goale. Fosca îi urmări privirea.

— Ah. Acum înţeleg, spuse el. Scaunele goale reprezintă membrele absente ale grupului… Un scaun pentru Tara şi un scaun pentru Veronica?

— Corect.

— În acest caz, nu cumva lipseşte un scaun?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Oh. Nu ţi-a zis. Foarte interesant. Fosca zâmbea în continuare. Părea amuzat. Poate că ar trebui să îndrepţi spre tine acea puternică lupă analitică, Mariana. Ce fel de „mamă”

eşti?

— Doctore, vindecă-te pe tine, chicoti Carla.

Fosca râse.

— Da, da, întocmai. Se răsuci şi li se adresă celorlalte, parodiind atitudinea unui terapeut: Ce înţelegem din această înşelăciune – ca *grup?* Ce credem noi că *înseamnă?*

— Păi, zise Carla, cred că spune *multe* despre relaţia lor.

Nataşa încuviinţă din cap.

— O, da. Nu sunt nici pe departe atât de apropiate cât crede Mariana.

— E evident că n-are încredere în ea, adăugă Lillian.

— Oare de ce, mă întreb? şopti Fosca, zâmbind în continuare.

Mariana simţea cum i se aprinde faţa, arzând de iritare la micul joc pe care-l puseseră în scenă. Era exact ca în curtea şcolii; ca orice tiran, Fosca manipulase grupul, făcându-l să se unească împotriva ei. Erau cu toţii complici, rânjind, bătându-şi joc de ea. Brusc, îşi dădu seama că-i ura.

— Despre ce vorbiţi? zise.

Fosca îşi plimbă privirea prin cerc.

— Ei bine, cine face onorurile casei? Serena? Ce zici?

Serena încuviinţă din cap şi se ridică în picioare. Ieşi din cerc şi se duse la masa lungă, de unde luă un scaun pe care-l amplasă în spaţiul de lângă scaunul Marianei. Apoi se aşeză la loc.

— Mulţumesc, îi spuse Fosca. Se uită la Mariana. Vezi tu, lipsea un scaun. Pentru ultima membră a Fecioarelor.

— Şi cine este ea?

Însă Mariana ghicise deja răspunsul. Profesorul zâmbi.

— Nepoata ta. Zoe.

15

După şedinţă, Mariana ieşi împleticindu-se în Main Court, simţindu-se buimăcită.

Trebuia să vorbească neapărat cu Zoe – şi să audă partea ei de poveste. În felul lui crud, grupul îi arătase ceva important: trebuia să se uite îndeaproape la ea însăşi şi la Zoe – şi să înţeleagă de ce Zoe nu-i mărturisise că era membră a Fecioarelor. Mariana trebuia să ştie de ce.

Se pomeni îndreptându-se spre camera lui Zoe ca s-o găsească şi să-i ceară explicaţii. Dar în momentul în care ajunse la arcada care ducea spre Eros Court, se opri.

Trebuia să abordeze problema cu mare atenţie. Nu numai că Zoe era fragilă şi vulnerabilă, dar, cine ştie de ce – Mariana suspecta implicarea lui Edward Fosca –, nu voia să i se destăinuie mătuşii sale.

Iar Fosca tocmai trădase cu bună ştiinţă încrederea lui Zoe, încercând s-o zgândăre pe Mariana. Aşa că nu trebuia cu niciun chip să muşte momeala. Nu trebuia să dea buzna în camera fetei şi s-o acuze că minţea.

Trebuia s-o sprijine pe Zoe şi să-şi alcătuiască planul cu migală.

Hotărî că era mai bine să vorbească cu Zoe dimineaţa, după ce se va fi potolit un pic. În definitiv, noaptea e un sfetnic bun. Făcu cale-ntoarsă; cufundată în gânduri, nu-l observă pe Fred până ce el ieşi din umbră

Stătea pe cărare, în faţa ei.

— Bună, Mariana.

Ea trase brusc aer în piept.

— Fred. Ce faci aici?

— Te căutam. Voiam să văd dacă eşti bine.

— Da, sunt aproape bine.

— Ştii, ai zis că mă suni când te întorci de la Londra.

— Ştiu, îmi pare rău. Am… am fost ocupată.

— Eşti sigură că totul e în ordine? Arăţi ca şi cum nu ţi-ar strica ceva de băut.

Mariana zâmbi.

— De fapt, chiar mi-ar prinde bine.

Fred îi zâmbi şi el.

— Păi, în cazul ăsta, ce zici?

Mariana şovăi, nesigură că era o idee bună.

— Oh, păi, eu…

Tânărul n-o lăsă să continue:

— Se întâmplă să am un vin de Burgundia absolut impresionant, şterpelit de la o masă festivă. Îl păstram pentru o ocazie specială… ce zici? E în camera mea.

„La naiba”, se gândi Mariana. Încuviinţă din cap.

— Bine. De ce nu?

— Zău? Chipul lui Fred se lumină. Perfect! Haide.

Îi oferi braţul, însă Mariana nu i-l luă, ci porni cu paşi mari, obligându-l să alerge ca s-o prindă din urmă.

16

Camera lui Fred de la Trinity era mai mare decât a lui Zoe, cu toate că mobilierul era un pic mai jerpelit. Primul lucru pe care-l observă Mariana fu ordinea: fără îngrămădeală, toate erau la locul lor, cu excepţia hârtiilor care ocupau întreaga încăpere – pagini peste pagini de scris mâzgălit şi formule matematice. Arăta mai degrabă ca opera unui nebun – sau a unui geniu –, cu săgeţi şi însemnări ilizibile pe margini.

Singurele obiecte personale la vedere erau două fotografii înrămate pe raft. Una arăta un pic decolorată, ca şi cum ar fi fost făcută prin anii ’80: un cuplu de tineri atrăgători, cu siguranţă părinţii lui Fred, în faţa unui gard dincolo de care era o pajişte. Cealaltă era a unui băiat micuţ cu un câine; un băieţaş tuns cu castronul, cu o expresie serioasă.

Mariana se uită la Fred. Avea şi acum acea expresie, în timp ce se concentra să aprindă nişte lumânări. Apoi puse muzică – un disc cu *Variaţiunile Goldberg* de Bach. Adună toate hârtiile de pe canapea, făcând din ele un teanc cu echilibru instabil pe birou.

— Scuze că e aşa deranj.

— E teza ta? îl întrebă arătând spre teanc.

— Nu. Este… doar ceva ce scriu. Un soi de… carte, presupun, zise el încurcat. Ia loc, te rog.

Mariana se aşeză pe canapeaua pe care i-o arătase. Simţind sub ea un arc rupt, se trase un pic într-o parte.

Fred scoase o sticlă de vin de Burgundia de colecţie. Pentru o clipă, Mariana îşi zise că avea s-o scape din mână, însă el izbuti să-i scoată dopul cu un pocnet puternic, după care turnă vinul roşu-închis în două pahare desperecheate şi ciobite. I-l dădu musafirei pe cel mai puţin deteriorat.

— Mulţumesc.

— Noroc! spuse el ridicând paharul.

Mariana sorbi din vin – era excelent, desigur. Fred era de aceeaşi părere. Oftă mulţumit, cu o urmă de vin roşu în jurul buzelor.

— Minunat, zise.

Tăcură o vreme. Mariana asculta muzica, pierzându-se în gamele ascendente şi descendente ale lui Bach, cu o construcţie atât de elegantă, atât de matematică; nu era de mirare că atrăgeau creierul matematic al lui Fred.

Aruncă o privire spre vraful de hârtii de pe birou.

— Cartea asta pe care o scrii… despre ce este?

— Sincer? Fred ridică din umeri. Habar n-am.

Mariana râse.

— Trebuie să ai cât de cât idee.

— Păi… Tânărul îşi feri privirea. Într-un fel, presupun… e despre mama.

O privea sfios, ca şi cum s-ar fi temut că o să râdă.

Însă Marianei nu i se părea amuzant. Îl cercetă cu curiozitate.

— Mama ta?

Fred încuviinţă din cap.

— Da. M-a părăsit… când eram copil… a murit.

— Îmi pare rău, zise Mariana. Şi mama mea a murit.

— Da? Ochii lui Fred se măriră. N-am ştiut. Atunci suntem amândoi orfani.

— Eu n-am fost orfană. L-am avut pe tata.

— Mda. Şi eu, murmură el.

Luă sticla şi se apucă să-i toarne vin în pahar.

— Destul, zise ea.

Fără s-o bage în seamă, îi umplu paharul până la buză. N-o deranja cu adevărat – se destindea pentru prima oară după zile întregi şi îi era recunoscătoare.

— Vezi tu, spuse Fred turnându-şi şi lui vin, moartea mamei mele este ceea ce m-a atras spre matematicile teoretice – şi spre universurile paralele. Despre asta este teza mea.

— Mă tem că nu prea înţeleg.

— De fapt, mă tem că nici eu. Însă, dacă există alte universuri, identice cu al nostru, înseamnă că undeva există alt univers – în care mama n-a murit. Ridică din umeri. Aşa că… m-am dus s-o caut.

Avea în ochi o expresie tristă, îndepărtată, ca un băieţel

pierdut. Marianei i se făcu milă de el.

— Ai găsit-o?

El oftă.

— Într-un fel… Am descoperit că timpul nu există, nu cu adevărat, aşa că ea n-a plecat nicăieri. Este chiar aici.

În vreme ce Mariana se lupta cu ideea asta, Fred lăsă din mână paharul cu vin, îşi scoase ochelarii şi se întoarse spre ea.

— Mariana, ascultă…

— Nu, te rog.

— Ce? Nu ştii ce am de gând să spun.

— O să faci un soi de declaraţie romantică – şi nu vreau s-o aud.

— O declaraţie? Nu. Doar o întrebare. Îmi este îngăduită o întrebare?

— Depinde.

— Te iubesc.

Mariana se încruntă.

— Asta nu-i o întrebare.

— Te măriţi cu mine? Asta-i întrebarea.

— Fred, taci, te rog…

— Te iubesc, Mariana. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care te-am văzut şezând în tren. Vreau să fiu cu tine. Vreau să am grijă de tine. Vreau să te protejez…

Asta era ceea ce n-ar fi trebuit să spună. Mariana simţi cum îi creşte temperatura; obrajii îi ardeau de enervare.

— Ei bine, nu vreau să fiu *protejată!* Nu-mi vine în minte nimic mai rău. Nu sunt o domniţă la ananghie, o… *fecioară* care aşteaptă să fie salvată. N-am nevoie de un cavaler în armură strălucitoare. Vreau… vreau…

— Ce? Ce vrei?

— Vreau să fiu lăsată în *pace.*

— Nu. Fred clătină din cap. Nu cred asta. Aminteşte-ţi prevestirea mea: într-o bună zi o să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, iar tu o să spui „da”.

Mariana nu-şi putu stăpâni râsul.

— Îmi pare rău, Fred. Nu în acest univers.

— Ei bine, ştii, în alt univers ne sărutăm deja.

Înainte ca ea să se poată împotrivi, Fred se aplecă în faţă şi-şi apăsă cu blândeţe buzele pe ale ei; moliciunea sărutului, căldura şi tandreţea lui o făcură să se simtă alarmată şi totodată dezarmată.

Se termină la fel de repede cum începuse. El se trase înapoi, cu ochii căutându-i pe ai ei.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut stăpâni.

Mariana scutură din cap fără să scoată o vorbă. Se simţea afectată în feluri pe care nu le putea explica.

— Nu vreau să te rănesc, Fred.

— Nu mă deranjează. Nu-i nimic dacă mă răneşti, ştii. La urma urmei – *„Să fi iubit şi-apoi să pierzi iubirea / Mai bine-i decât neiubind vreodată”.*

Izbucni în râs. Apoi însă, văzând că Mariana se schimbase la faţă, se încruntă îngrijorat.

— Ce-i? Ce-am zis?

— Nu-i nimic. Uitându-se la ceas, adăugă: E târziu, trebuie să plec.

— Deja? făcu el dezamăgit. Bine. Te conduc până jos.

— Nu-i nevoie să…

— Vreau s-o fac.

Purtarea lui părea să se fi schimbat un pic; părea mai aspru. Ceva din căldură se evaporase. Se ridică în picioare fără să se uite la ea.

— Să mergem, îi spuse.

17

Fred şi Mariana coborâră scara în tăcere. Când ajunseră în stradă, Mariana se uită la el.

— Atunci, noapte bună.

Fred nu se clinti.

— Mă duc să mă plimb.

— Acum?

— Mă plimb adesea noaptea. E vreo problemă?

În tonul lui era ceva ţepos, ostil. Se simţea respins, Mariana îşi dădea seama. Poate că în mod nedrept, simţea iritare faţă de el. Însă sentimentele lui rănite nu erau treaba ei, avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji.

— Bine, îi zise. La revedere.

Fred nu se mişcă. O privea în continuare. Şi apoi, brusc, rosti:

— Aşteaptă. Vârî mâna în buzunarul de la spate şi scoase câteva hârtii îndoite. Aveam de gând să ţi le dau mai târziu, dar ia-le acum.

I le întinse. Ea nu le luă.

— Ce-i asta?

— O scrisoare. E pentru tine – explică sentimentele mele mai bine decât o pot face prin viu grai. Citeşte-o. Atunci ai să înţelegi.

— N-o vreau.

Fred împinse din nou foile spre ea.

— Mariana. Ia scrisoarea, te rog.

— Nu. Încetează. N-am de gând să mă las intimidată.

— Mariana…

Însă ea se întoarse cu spatele şi plecă. În timp ce mergea pe stradă simţi mai întâi mânie, apoi un surprinzător junghi de tristeţe – apoi părere de rău. Nu că-l rănise, ci că-l respinsese, că închisese uşa în faţa unei poveşti posibile.

Să fie cu putinţă? Ar fi putut să ajungă vreodată să-l iubească pe tânărul acela serios? Ar fi putut să-l ţină în braţe noaptea şi să-i spună poveşti? Chiar când se gândea la asta

ştiu că era o himeră.

Cum ar fi putut?

Avea prea multe de spus. Şi erau doar pentru urechile lui Sebastian.

Când se întoarse la St. Christopher's, Mariana nu se duse imediat în camera ei. Se abătu prin Main Court, intrând în clădirea care adăpostea cantina.

Merse prin pasajul întunecat până ce ajunse în faţa tabloului.

Portretul lui Tennyson.

Tabloul îi rămăsese în minte – se tot gândea la el, fără să ştie de ce. Chipeşul, tristul Tennyson.

Nu, nu trist – nu era cuvântul potrivit pentru a descrie expresia din ochii lui. Ce era?

Îi cercetă faţa mai atent. Din nou avu senzaţia stranie că privea dincolo de ea, peste umărul ei drept – ţintă la ceva… ceva aflat un pic dincolo de marginea câmpului vizual.

Dar la ce anume?

În clipa următoare, Mariana înţelese. Înţelese la ce se uita el; sau, mai degrabă, la *cine*.

Era Hallam.

Tennyson se uita la Hallam – la Hallam, care stătea dincolo de lumină… sub giulgiu. Aceasta era expresia din ochii lui. Ochii unui om care conversează intim cu morţii.

Tennyson era pierdut… era îndrăgostit de o stafie, întorsese spatele vieţii. Asta se întâmplase şi cu ea însăşi?

Cândva crezuse că da.

Şi acum…?

Acum, poate… nu era aşa de sigură.

Mai stătu acolo o vreme, căzută pe gânduri. Când, în cele din urmă, dădu să plece, auzi paşi. Rămase pe loc.

Tălpile dure ale pantofilor unui bărbat păşeau fără grabă pe podeaua de piatră a pasajului lung şi întunecos…

Şi se apropiau.

La început, Mariana nu văzu pe nimeni. Dar apoi, când

individul ajunse destul de aproape, zări ceva mişcându-se în umbră… şi scânteierea unui cuţit.

Stătea îngheţată, de-abia cutezând să răsufle, încercând să vadă cine era. Peste câteva clipe, încet… Henry se ivi din întuneric.

Cu privirea aţintită asupra ei.

Avea în ochi o expresie îngrozitoare; nu cu totul raţională, un pic nebunească. Se bătuse cu cineva şi nasul îi era însângerat. Era mânjit pe faţă cu sânge, care îi stropise cămaşa. Ţinea un cuţit de vreo douăzeci de centimetri.

Mariana încercă să vorbească pe un ton liniştit, mascându-şi spaima. Dar nu-şi putea alunga din voce un tremur.

— Henry? Te rog să laşi din mână cuţitul.

El nu răspunse. Doar se uita la ea. Avea ochii imenşi, ca nişte lămpi, şi în mod clar era drogat.

— Ce faci aici?

Un moment, Henry nu răspunse.

— Aveam nevoie să te văd, nu? N-ai vrut să mă primeşti la Londra, aşa că a trebuit să bat drumul până aici.

— Cum m-ai găsit?

— Te-am văzut la televizor. Erai cu poliţiştii.

— Nu-mi amintesc asta, rosti ea prudent. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu fiu prinsă în obiectivul camerei.

— Crezi că mint? Crezi că te-am urmărit până aici?

— Henry, tu ai fost cel care a intrat în camera mea, nu-i aşa?

În vocea lui se furişă un ton isteric.

— M-ai părăsit, Mariana. Tu… tu m-ai *sacrificat*…

— Poftim? Mariana îl privea tulburată. De ce ai folosit cuvântul ăsta?

— E adevărat, nu?

Ridică mâna în care ţinea arma şi făcu un pas spre ea. Mariana rămase pe poziţii.

— Pune jos cuţitul, Henry.

El înainta neabătut.

— Nu mai pot continua aşa. Trebuie să mă eliberez. Trebuie să tai legăturile.

— Henry, te rog să te opreşti…

Bărbatul duse cuţitul deasupra capului, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească. Mariana îşi simţi inima galopând.

— O să mă omor chiar acum, în faţa ta, zise el. Şi tu o să priveşti.

— Henry…

Henry ridică şi mai mult cuţitul, apoi…

— Hei!

Vocea din spatele lui îl făcu să se răsucească. În acel moment, Morris se ivi din întuneric şi se repezi la el. Se luptară pentru cuţit, iar Morris îl învinse cu uşurinţă, azvârlindu-l într-o parte de parcă ar fi fost făcut din paie. Henry se prăbuşi pe podea.

— Lasă-l în pace, îi ceru Mariana portarului. Nu-l lovi.

Se duse la Henry să-l ajute să se ridice, însă el îi împinse deoparte mâna.

— Te urăsc, scânci, cu vocea unui băieţel. Ochii înroşiţi i se umplură de lacrimi. Te urăsc.

Morris chemă poliţia şi Henry fu arestat, însă Mariana insistă că avea nevoie de îngrijiri psihiatrice, aşa că îl duseră la spital, unde se luă decizia de internare. I se prescriseră antipsihotice, iar Mariana stabili să discute în dimineaţa următoare cu specialistul psihiatru.

Desigur, se învinuia pe sine pentru întreaga tărăşenie.

Henry avea dreptate: îl sacrificase pe el, ca şi pe celelalte persoane vulnerabile aflate în grija ei. Dacă ar fi fost disponibilă, aşa cum avea Henry nevoie să fie, poate că nu s-ar fi ajuns aici. Acesta era adevărul.

Acum trebuia să se asigure, cu orice preţ, că acest sacrificiu enorm nu fusese în zadar.

18

Până să ajungă Mariana înapoi în camera ei se făcuse aproape ora unu. Era sleită de puteri, dar prea trează, prea neliniştită şi încordată ca să doarmă.

Camera era rece, aşa că porni vechiul radiator electric montat pe perete. Nu mai fusese folosit din iarna trecută, după cum o dovedea mirosul greu de praf încins. Mariana şedea acolo, pe scaunul tare de lemn, cu ochii aţintiţi la rezistenţa roşie ce lumina în beznă, simţindu-i căldura, ascultându-i zumzetul. Şedea acolo, gândindu-se – gândindu-se la Edward Fosca.

Era aşa de îngâmfat, de sigur pe sine. „Crede că a scăpat cu faţa curată", îşi zise. „Crede că a câştigat."

Nu câştigase. Încă nu. Şi Mariana era hotărâtă să fie mai isteaţă decât el. Trebuia. Avea să întoarcă problema pe toate părţile, până ce găsea soluţia.

Stătu acolo ore în şir, veghind, într-un fel de transă, trecând în revistă tot ce se petrecuse de la apelul lui Zoe de luni seara. Revăzu fiecare eveniment, toate firele poveştii, şi le examină din toate unghiurile, încercând să le desluşească – încercând să vadă limpede.

Trebuia să fie evident. Răspunsul trebuia să fie chiar acolo, în faţa sa. Şi totuşi, nu-l putea dibui – era ca şi cum ar fi încercat să facă un puzzle pe întuneric.

Fred ar fi spus că în alt univers dezlegase deja enigma. În alt univers ea era mai isteaţă.

Din nefericire, nu în acesta.

Chibzui până o apucă durerea de cap. Apoi, în zori, epuizată şi deprimată, se dădu bătută. Se târî în pat şi pe dată adormi buştean.

Coşmarul nu se lăsă aşteptat. Visă că îl căuta pe Sebastian prin locuri sterpe, mergând cu trudă prin vânt şi zăpadă. În cele din urmă îl găsi – într-un bar de hotel părăginit, într-un hotel de la munte, pe viscol. Se grăbi spre el nespus de bucuroasă – dar, spre groaza ei, Sebastian n-o recunoscu. Îi

spuse că se schimbase, că era altă persoană. Mariana jură iar şi iar că era aceeaşi: *Eu sunt, eu sunt,* striga. Însă când încercă să-l sărute, el se feri. Sebastian o lăsă acolo şi ieşi în viscol. Mariana cedă nervos, plângând fără să se poată opri – moment în care apăru Zoe, care o înveli într-o pătură albastră. Mariana îi spuse nepoatei sale cât de mult îl iubea pe Sebastian – mai mult decât răsuflarea, mai mult decât viaţa. Zoe scutură din cap şi zise că iubirea n-aduce decât întristare şi că Mariana trebuia să se trezească.

— Trezeşte-te, Mariana!

— Ce?

— Trezeşte-te… Trezeşte-te!

Apoi, dintr-odată, Mariana se trezi tresărind – scăldată în sudoare rece, cu inima bătând nebuneşte.

Cineva bătea cu putere în uşă.

19

Mariana se ridică în capul oaselor, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Bubuitul în uşă continua.

— Aşteaptă, vin acum! strigă.

Oare cât era ceasul? Lumina puternică a zilei se strecura pe la marginea perdelelor. Opt? Nouă?

— Cine e?

Niciun răspuns. Bubuitul deveni mai puternic – la fel ca bubuitul din ţeasta ei. După durerea care-i zvâcnea la tâmple, trebuie să fi băut mult mai mult decât crezuse.

— Bine. Un moment.

Se smulse din pat. Era dezorientată şi ameţită. Se târî până la uşă, descuie şi deschise.

În prag stătea Elsie, pregătită să bată din nou. Îi zâmbi radios.

— Bună dimineaţa, dragă.

Avea sub braţ un pământuf de praf şi ţinea în mână o găleată cu produse de curăţenie. Avea sprâncenele desenate într-un unghi sever, făcând-o să arate destul de înspăimântător, şi avea în ochi o sclipire aţâţată, care Marianei îi părea sinistră şi prădalnică.

— Cât e ceasul, Elsie?

— Trecut de unsprezece, dragă. Doar nu te-am trezit, nu-i aşa?

Se aplecă pe după Mariana şi se uită la patul nefăcut. Mariana simţi miros de ţigară, iar răsuflarea îi duhnea a alcool. Ori îşi mirosea propria răsuflare?

— N-am dormit bine, îi zise. Am avut un coşmar.

— Of, dragă. Elsie ţâţâi cu simpatie. Nu mă mir, cu tot ce se petrece. Mă tem că am alte veşti proaste, dragă. Dar cred că ar trebui să ştii.

— Ce este? Mariana se uită la ea cu ochii mari. Brusc, era complet trează şi speriată. Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun dacă mă laşi. N-o pofteşti pe Elsie înăuntru?

Mariana se trase înapoi, lăsând-o să intre. Femeia îi zâmbi

şi lăsă jos găleata.

— Aşa-i mai bine. Ai face bine să te pregăteşti, dragă.

— Ce este?

— Au mai găsit un cadavru.

— Poftim? Când?

— De dimineaţă… lângă râu. Altă fată.

Marianei îi trebui un moment ca să-şi regăsească vocea.

— Zoe! Unde-i Zoe?

Elsie clătină din cap.

— Nu-ţi bate căpşorul tău drăgălaş cu Zoe. E în siguranţă. Probabil că încă leneveşte în pat, dacă o cunosc bine. Adăugă zâmbind: Se vede că sunteţi neamuri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Elsie, cine este? Spune-mi!

Femeia zâmbi. Era ceva cu adevărat morbid în expresia ei.

— Micuţa Serena.

— Oh, Dumnezeule…

Ochii Marianei se umplură brusc de lacrimi. Îşi înghiţi un suspin.

Elsie ţâţâi cu simpatie.

— Sărăcuţa Serena. Ei, mă rog, neştiute sunt căile Domnului… Aş face bine să-mi văd de lucru, nu-i vreme de odihnă pentru păcătoşi. Se răsuci pe călcâie să plece, apoi se opri. Dumnezeule mare! Aproape uitasem… Asta era sub uşa ta, dragă. Vârî mâna în găleată şi scoase un obiect pe care i-l dădu Marianei: Uite!

Era o ilustrată.

Recunoscu imaginea pe loc: un vas grecesc antic alb cu negru, vechi de mii de ani, care înfăţişa sacrificarea Ifigeniei de către Agamemnon.

Când Mariana întoarse ilustrata, mâna îi tremura. Şi pe spate, aşa cum ştiuse că va fi, era un citat scris de mână în greaca veche:

τοιγὰρ σέ ποτ᾽ οὐρανίδαι
πέμψουσιν θανάτοις : ἦ σὰν
ἔτ᾽ ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν
ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ

Avu o ciudată senzaţie de zăpăceală, de ameţeală, în timp ce se uita la bucata de carton din mână; ca şi cum ar fi privit în jos de la mare înălţime, în pericol să-şi piardă echilibrul şi să cadă într-un abis întunecat.

20

Un moment, Mariana nu se clinti. Se simţea paralizată, ca şi când ar fi prins rădăcini în acel loc. Abia dacă observă că Elsie plecase.

Se uita la ilustrata din mâini, neputând să-şi smulgă privirea, încremenită; de parcă literele din greaca veche ar fi luat foc în mintea ei şi acum ardeau aprig, încrustându-i-se în creier.

Cu oarecare efort întoarse ilustrata cu faţa în jos, rupând vraja. Trebuia să gândească limpede, trebuia să-şi dea seama ce era de făcut.

Trebuia să le spună poliţiştilor, desigur. Chiar dacă o credeau nebună, ceea ce probabil că era deja cazul, nu mai putea să ţină pentru sine aceste ilustrate – trebuia să i le prezinte inspectorului Sangha.

Trebuia să-l găsească.

Strecură ilustrata în buzunarul de la spate şi ieşi din cameră.

Era o dimineaţă cu cer acoperit; soarele încă nu străpunsese norii, şi un covor din firişoare de ceaţă încă mai plutea în fuioare pe deasupra pământului, ca un fam. Prin această pâclă, Mariana desluşi silueta unui bărbat în partea cealaltă a curţii.

Edward Fosca stătea acolo.

Ce făcea? Aştepta să-i vadă reacţia la ilustrată? Se delecta cu asta, îi savura chinul? Nu-i vedea expresia, dar era sigură că zâmbea.

Dintr-odată, simţi cum o năpădea furia.

Nu obişnuia să-şi piardă controlul, dar acum, din cauză că abia pusese geană pe geană şi era atât de tulburată şi speriată şi furioasă… se dezlănţui. Nu era atât vitejie, cât disperare: o erupţie violentă a angoaselor ei, îndreptată spre Edward Fosca.

Înainte să se dezmeticească, se năpustea de-a curmezişul curţii spre el. Bărbatul tresărise oare? Posibil. Era neaşteptată

această abordare bruscă, însă rămase pe poziţie, chiar şi atunci când ea ajunse şi se opri la câţiva centimetri de faţa lui, cu obrajii aprinşi, cu ochii sălbatici, gâfâind.

Mariana nu spuse nimic. Doar se uita la el, înfuriindu-se tot mai tare.

Fosca îi zâmbi nesigur.

— Bună dimineaţa, Mariana.

Ea ridică ilustrata.

— Ce înseamnă asta?

— Hmm?

Fosca o luă, apoi o întoarse. Murmură în greacă pe măsură ce citea. Pe buze îi pâlpâi un surâs.

— Ce înseamnă asta? repetă ea.

— Este din *Electra* lui Euripide.

— Spune-mi ce scrie.

Profesorul se uită în ochii ei zâmbitor.

— Înseamnă: „Zeii ţi-au vrut moartea, şi în curând din gâtul tău şiroaie de sânge vor ţâşni spre sabie.”

În acea clipă, mânia Marianei erupse – bula de furie arzătoare se sparse şi mâinile i se încleştară în pumni. Îl lovi în faţă din răsputeri.

Fosca se împletici în spate.

— Iisuse…

Înainte ca el să-şi poată trage sufletul, Mariana îl pocni iar. Şi iar.

El ridică mâinile ca să se apere, dar ea îl lovea în continuare, izbindu-l cu pumnii, zbierând.

— Ticălosule! Ticălosule nebun…

— Mariana, opreşte-te! Opreşte-te…

Însă Mariana nu se putea opri, nu voia să se oprească – până ce simţi două mâini apucând-o de la spate, trăgând-o înapoi.

Un poliţist o cuprinsese, ţinând-o cu forţa.

Se strânseseră o mulţime de privitori. Julian era acolo, se uita la ea nevenindu-i să creadă.

Alt poliţist se duse să-l ajute pe Fosca, însă profesorul îi făcu semn mânios să-l lase în pace. Nasul îi sângera, erau

stropi de sânge pe toată cămaşa lui albă proaspăt călcată. Părea enervat şi stingherit. Era prima dată când Mariana îl vedea pierzându-şi dezinvoltura, iar asta îi oferea o mică satisfacţie.

Îşi făcu apariţia şi inspectorul-şef Sangha. Se uită la Mariana uluit, ca şi cum ar fi avut în faţa ochilor o nebună.

— Ce naiba se întâmplă aici?

21

Curând după aceea, Mariana fu convocată în biroul decanului pentru a da explicaţii. Stătea de o parte a mesei de lucru, faţă în faţă cu inspectorul-şef Sangha, Julian, decanul şi Edward Fosca.

Era greu să găsească vorbele potrivite. Cu cât spunea mai mult, cu atât mai mult simţea că nu este crezută. În timp ce-şi depăna povestea cu voce tare, îşi dădea seama cât de neplauzibil suna.

Edward Fosca îşi regăsise calmul; îi zâmbea tot timpul, ca şi cum ea ar fi spus o glumă lungă şi el anticipa poanta.

Mariana reuşise să se liniştească şi se străduia să rămână calmă. Povesti cât de simplu şi limpede putea, cu cât mai puţină emoţie. Detalie modul în care, pas cu pas, ajunsese la această deducţie incredibilă – că profesorul îşi asasinase trei studente.

Mai întâi îi stârniseră bănuiala Fecioarele, spuse. Un grup de favorite, toate femei tinere. Nimeni nu ştia ce se petrece la aceste şedinţe. Ca terapeut de grup, şi ca femeie, Mariana n-avea cum să nu fie îngrijorată. Profesorul Fosca exercita un soi de control ciudat, ca de guru, asupra elevelor sale. Fusese martoră la asta în direct – până şi propria ei nepoată se arătase reticentă să-i trădeze pe Fosca şi grupul.

— Acest lucru e tipic pentru un comportament de grup nesănătos – nevoia imperioasă de a se conforma şi de a se supune. Părerile contrare grupului sau conducătorului grupului stârnesc multă anxietate, în cazul în care ajung să fie exprimate. Am simţit asta atunci când Zoe a vorbit despre profesor: ceva nu era în ordine. Simţeam că *se teme* de el.

Grupurile mici ca acela al Fecioarelor, explică Mariana, erau deosebit de vulnerabile la manipularea inconştientă sau la abuz. Fără să-şi dea seama, fetele ajungeau să se poarte cu conducătorul grupului în felul în care se purtau cu taţii lor când erau foarte mici – o atitudine bazată pe dependenţă şi acceptare.

— Şi, dacă eşti o tânără femeie cu probleme, continuă ea, refuzând să recunoşti realitatea celor petrecute în copilărie şi a suferinţelor îndurate, pentru a-ţi menţine acel refuz ai putea foarte bine să conspiri cu alt abuzator şi să te prefaci că purtarea lui este perfect normală. Dacă ar fi să deschizi ochii şi să-l condamni, ar trebui să-i condamni şi pe alţii din viaţa ta. Nu ştiu cum a fost copilăria acestor fete. E uşor s-o excluzi pe Tara afirmând că era o tânără privilegiată, fără probleme. Însă pentru mine faptul că abuza de alcool şi de droguri sugerează că avea probleme şi că era vulnerabilă. Tara cea frumoasă şi răvăşită, ea era preferata lui.

Se uita drept în ochii lui Fosca în timp ce spunea asta, conştientă de mânia care-i creştea în voce şi făcând tot ce-i stătea în puteri ca să se stăpânească. Fosca îi susţinea privirea degajat, zâmbind. Ea vorbi mai departe, încercând să rămână calmă.

— Mi-am dat seama că perspectiva mea era greşită. Asta nu era opera unui nebun, a unui ucigaş psihopat mânat de o furie imposibil de stăpânit. Nu, doar trebuia să arate aşa. Aceste fete au fost ucise în mod metodic şi raţional. Singura victimă care trebuia să fie ucisă a fost Tara.

— Şi de ce crezi asta? zise Edward Fosca, luând cuvântul pentru prima oară.

Mariana îl privi în ochi.

— Pentru că Tara era amanta ta. Şi apoi s-a întâmplat ceva. A descoperit că te culci cu celelalte şi a ameninţat că te dă în vileag? Şi după aceea? Ai fi fost dat afară de la catedră şi din această lume academică elitistă pe care o îndrăgeşti; ţi-ai fi pierdut reputaţia… Nu puteai lăsa să se întâmple asta. Ai ameninţat c-o omori pe Tara. Şi apoi ţi-ai pus în practică ameninţarea. Din nefericire pentru tine, înainte de asta ea i-a spus lui Zoe… Şi Zoe mi-a spus mie.

Fosca se uită lung la ea. Ochii lui negri scânteiau în lumină ca două bucăţi de gheaţă neagră.

— Asta-i teoria ta, da?

— Da. Mariana îi susţinu privirea. Asta-i teoria mea. Alături de celelalte, Veronica şi Serena ţi-au asigurat un alibi – erau

sub vraja ta, deci nu era nicio problemă. Dar după aceea? S-au răzgândit? Au amenințat c-o să spună adevărul? Sau ai vrut, pur și simplu, să te asiguri că n-o vor face niciodată?

Nu primi niciun răspuns la această întrebare. Doar tăcere.

Inspectorul-șef își turnă niște ceai. Decanul se holba la Mariana șuierat, era clar că nu-i venea să-și creadă urechilor, Julian îi evita privirea și se prefăcea că-și consultă însemnările.

Edward Fosca vorbi primul. I se adresă inspectorului-șef Sangha.

— Evident, neg asta. Toate astea. Și sunt bucuros și răspund la orice întrebări ați avea. Dar, mai întâi, domnule inspector, am nevoie de un avocat?

Inspectorul ridică mâna.

— Nu cred că am ajuns acolo, domnule profesor. Vă rog să așteptați o clipă. Sangha își ațintи privirea asupra Marianei. Ai vreo dovadă, cât de cât, în sprijinul acestor acuzații?

Mariana încuviință din cap.

— Da. Ilustratele.

— Ah, faimoasele ilustrate. Sangha se uită la bucățile de carton din fața sa. Le luă și le răsfiră încet, ca pe niște cărți de joc, apoi spuse: Dacă am înțeles bine, crezi că i-au fost trimise fiecărei victime înainte de crimă, ca un fel de carte de vizită? Anunțând intenția de a ucide?

— Da, așa cred.

— Și acum, că ai primit una, probabil ești în pericol iminent? De ce crezi că te-a ales ca victimă?

Mariana ridică din umeri.

— Probabil că am devenit o amenințare pentru el. M-am apropiat prea mult. Am pătruns în mintea lui.

Nu se uită la Fosca; nu era sigură că și-ar fi păstrat calmul.

— Știi, Mariana, îl auzi pe acesta spunând, oricine poate să copieze un citat în greacă dintr-o carte. N-ai nevoie de o diplomă de la Harvard.

— Sunt conștientă de asta, domnule profesor, îi zise, revenind la modul de adresare distant. Însă când am fost în locuința dumneavoastră am găsit același citat subliniat în

exemplarul din Euripide pe care-l deţineţi. Să fie doar o coincidenţă?

— Dacă ai merge în locuinţa mea chiar acum şi ai lua orice carte de pe raft, ai vedea că subliniez practic totul. Continuă înainte ca ea să poată vorbi: Şi chiar crezi că, dacă le-aş fi omorât pe fetele acelea, le-aş fi trimis ilustrate cu citate din textele pe care *eu* le predau la curs? Crezi că aş fi aşa de prost?

Mariana clătină din cap.

— Nu e prostie. N-aţi crezut că aceste mesaje vor fi înţelese, sau măcar observate de poliţişti sau de oricine altcineva. Era gluma dumneavoastră personală pe seama fetelor. Asta m-a făcut să fiu sigură că sunteţi dumneavoastră. Din punct de vedere psihologic, este exact genul de lucru pe care *l-aţi face.*

Inspectorul Sangha interveni:

— Din fericire pentru domnul profesor Fosca, a fost văzut în colegiu exact în momentul în care era omorâtă Serena, la miezul nopţii.

— Cine l-a văzut?

Inspectorul vru să-şi mai toarne ceai, dar îşi dădu seama că termosul era gol. Se încruntă.

— Morris. Şeful portarilor. L-a întâlnit pe domnul profesor, care fuma în faţa locuinţei sale, şi au stat de vorbă câteva minute.

— Minte.

— Mariana…

— Ascultaţi-mă…

Înainte ca Sangha s-o poată opri, Mariana îi dezvălui bănuiala ei că Morris îl şantaja pe Fosca, adăugând că-l urmărise şi-l văzuse cu Serena.

Uimit, inspectorul-şef se aplecă în faţă şi se uită lung la ea.

— L-ai văzut în cimitir? Cred că ar fi mai bine să-mi spui exact ce puneai la cale.

Se conformă, dând toate amănuntele. Spre consternarea ei, cu cât discuţia se îndepărta mai mult de Fosca, cu atât inspectorul părea mai entuziasmat de Morris ca suspect.

Julian era de aceeaşi părere.

— Asta explică faptul că ucigaşul s-a putut mişca nevăzut. Cine trece neobservat în colegiu? Pe cine nu vedem? Un bărbat în uniformă, un bărbat pe deplin îndreptăţit să se afle acolo. Un portar.

— Exact.

Inspectorul-şef cugetă un moment, apoi chemă un subaltern şi-i ceru să-l aducă pe Morris la interogatoriu.

Mariana era pe cale să intervină, deşi n-ar fi fost de mare folos, o ştia. Atunci însă, Julian i se adresă zâmbind:

— Ascultă, Mariana. Sunt de partea ta, aşa că nu te supăra pentru ceea ce-o să spun.

— Ce?

— Sincer să fiu, am observat de cum te-am văzut aici, la Cambridge. M-a izbit imediat faptul că păreai un pic ciudată, un pic paranoică.

Mariana nu-şi putu stăpâni râsul.

— Poftim?

— Ştiu că e greu să auzi asta, dar e evident că suferi de mania persecuţiei. Nu eşti sănătoasă, Mariana. Ai nevoie de ajutor. Şi mi-ar plăcea să te ajut… dacă mă laşi…

— Du-te dracului, Julian!

Inspectorul lovi cu termosul în masă.

— Destul!

Se făcu linişte. Inspectorul-şef Sangha vorbi cu asprime.

— Mariana. În repetate rânduri mi-ai pus la încercare răbdarea. Ai lansat acuzaţii complet nefondate la adresa domnului profesorul Fosca – asta, ca să nu mai vorbim că l-ai atacat fizic. Este pe deplin îndreptăţit să facă plângere.

Ea încercă să-l întrerupă, dar Sangha nu i-o permise.

— Nu, destul. Acum trebuie să mă asculţi dumneata pe mine. Vreau să pleci până mâine-dimineaţă. Departe de acest colegiu şi de profesorul Fosca, departe de această anchetă, departe de mine. Dacă nu, te arestez şi te acuz de obstrucţionarea justiţiei. E clar? Ascultă-l pe Julian, bine? Du-te la doctorul tău. Cere ajutor.

Mariana deschise gura, şi în ultima clipă îşi înăbuşi un ţipăt, un urlet de frustrare. Înghiţindu-şi mânia, rămase

tăcută. N-avea rost să mai argumenteze. Îşi înclină capul, indignată, însă înfrântă.

Pierduse.

PARTEA A CINCEA

Resortul este comprimat la maximum. Se va destinde de la sine. Asta este atât de convenabil la tragedie. Cea mai uşoară mişcare a încheieturii mâinii va fi de ajuns.

Jean Anouilh, *Antigona*

1

După o oră, ca să evite presa, o maşină a poliţiei trase în spatele colegiului, la poarta care dădea spre o stradă îngustă. Mariana stătea printre studenţii şi membrii personalului care se adunaseră să vadă cum Morris era arestat, încătuşat şi condus la maşină. Unii portari îl huiduiră şi-i strigară injurii când trecu pe lângă ei. Faţa lui Morris se coloră uşor, însă nu reacţionă. Avea fălcile încleştate şi îşi ţinea ochii coborâţi.

În ultimul moment, Morris ridică ochii, şi Mariana îi urmări privirea spre fereastră, unde stătea Edward Fosca.

Fosca urmărea totul cu un surâs pe faţă. „Râde de noi", îşi zise Mariana.

Când ochii lui îi întâlniră pe cei ai portarului-şef, o tresărire de furie fulgeră pe chipul lui Morris.

Apoi poliţistul îi scoase melonul şi-l înghesui în maşină. Mariana o văzu plecând, după care poarta se închise.

Privi din nou spre fereastra lui Fosca, însă profesorul dispăruse.

— Slavă Domnului, îl auzi pe decan spunând. În sfârşit, s-a terminat.

Se înşela, desigur. Era departe de a se fi terminat.

Vremea se schimbă aproape instantaneu. Ca şi cum ar fi reacţionat la evenimentele din colegiu, vara, care ţinuse atât de mult, se retrase în cele din urmă. Un vânt îngheţat şuiera prin curţi. Ploua mărunt, iar din depărtare se auzea huruitul unei furtuni cu descărcări electrice.

Mariana şi Zoe se întâlniseră cu Clarissa la un pahar în Fellows' Parlor, o sală comună pentru profesori. În acea după-amiază nu mai era nimeni în afară de ele.

Era o sală mare, întunecoasă, cu fotolii şi canapele foarte vechi, tapiţate cu piele, birouri din mahon şi mese încărcate cu ziare şi reviste. Mirosea a fum, de la lemnul şi cenuşa din şemineuri. Afară, vântul zgâlţâia geamurile şi ploaia răpăia pe

sticlă. Era suficient de frig încât Clarissa să ceară să fie aprins focul.

Cele trei femei şedeau în jurul căminului, pe fotolii joase, bând whisky. Mariana rotea whisky-ul în pahar, privind cum lichidul chihlimbariu licărea în lumina flăcărilor. Se simţea liniştită acolo, cuibărită lângă foc cu Clarissa şi Zoe. Acest mic grup îi dădea putere – şi curaj, de care aveau toate mare nevoie.

Nepoata ei venise de la un curs de engleză. Poate că ultimul ei curs, zisese Clarissa; se vorbea de închiderea iminentă a colegiului pentru ancheta poliţiei.

Pe Zoe o prinsese ploaia; în timp ce ea se usca la foc, Mariana le povesti cele întâmplate şi confruntarea ei cu Edward Fosca. Când termină, Zoe spuse cu voce scăzută:

— Asta a fost o greşeală. Să-l înfrunţi aşa… Acum ştie că ştii.

Mariana se uită la ea.

— Parcă ziceai că e nevinovat.

Zoe îi prinse privirea şi clătină din cap.

— M-am răzgândit.

Clarissa se uită de la una la alta.

— Sunteţi foarte sigure amândouă că *este* vinovat? Nu-mi vine să cred.

— Ştiu, zise Mariana. Dar eu cred asta.

— Şi eu, întări Zoe.

Fără să comenteze, Clarissa luă carafa şi-şi umplu paharul. Mariana observă că îi tremura mâna.

— Ce facem acum? întrebă Zoe. N-o să pleci, nu?

— Sigur că nu, îi răspunse Mariana. Lasă-l să mă aresteze, nu-mi pasă. Nu mă întorc la Londra.

Clarissa părea uluită.

— Poftim? Cum aşa?

— Nu pot să fug. Nu mai pot. Am tot fugit de când a murit Sebastian. Am nevoie să stau, am nevoie să înfrunt chestia asta, orice o fi. Nu mi-e frică. Propoziţia suna neobişnuit în gura ei. Încercă din nou s-o rostească: *Nu mi-e frică.*

Clarissa ţâţâi.

— Ăsta-i whisky-ul care vorbeşte.

— Poate, zâmbi Mariana. Curajul din sticlă e mai bun decât deloc. Se răsuci spre Zoe: Mergem mai departe. Asta facem. Mergem mai departe – şi îl prindem.

— Cum? Avem nevoie de o dovadă.

— Da.

Zoe şovăi.

— Ce zici de arma crimei?

Ceva din felul în care o spusese o făcu pe Mariana să tresară.

— Vrei să spui cuţitul?

Zoe încuviinţă din cap.

— Încă nu l-au găsit, nu-i aşa? Cred… că ştiu unde este.

Mariana se holba la ea.

— De unde ştii?

Tânăra îşi feri privirea o clipă. Se uita în altă parte, la foc, un gest furiş, vinovat, pe care Mariana îl recunoscu din copilărie.

— Zoe?

— E o poveste lungă, Mariana.

— Acum e momentul potrivit pentru ea. Nu crezi? continuă vorbind aproape în şoaptă: Ştii, când m-am întâlnit cu Fecioarele mi-au spus ceva, Zoe… Mi-au spus că *tu* faci parte din grup.

Ochii fetei se măriră. Clătină din cap.

— Nu-i adevărat.

— Zoe, nu minţi…

— Nu mint! Nu m-am dus decât o dată.

— Ei bine, de ce nu mi-ai zis?

— Nu ştiu, oftă Zoe. Mi-a fost frică. Mi-era atât de ruşine… Am vrut să-ţi spun de mult timp, dar…

Tăcu. Mariana se întinse s-o atingă pe mână.

— Spune-mi acum. Spune-ne amândurora.

Buza de jos îi tremura uşor. În cele din urmă, Zoe începu să vorbească…

Şi primul lucru pe care-l rosti făcu sângele Marianei să-i îngheţe în vene.

— Presupun că începe cu Demetra – şi Persefona. Îşi privi mătuşa. Le cunoşti, nu?

Marianei îi trebui un moment ca să-şi recapete glasul.

— Da, îngăimă ea. Le cunosc.

2

Zoe îşi goli paharul şi-l puse pe poliţa şemineului. În jurul ei se învârtejea fumul alb-cenuşiu scos de lemnele din vatră.

În timp ce-şi privea nepoata, cu flăcările roşii şi aurii dansând în spatele ei, Mariana avu o senzaţie ciudată de foc de tabără, ca şi cum era pe cale să asculte o poveste cu stafii… Ceea ce, într-un fel, chiar era.

Zoe începu să povestească, ezitând pe ici, pe colo, că profesorul Fosca îndrăgea foarte mult riturile secrete de la Eleusis în cinstea Persefonei: rituri care te duc într-o călătorie de la viaţă la moarte şi înapoi.

Profesorul cunoştea secretul, se lăudase, şi li-l împărtăşise câtorva studente speciale.

— M-a pus să jur că voi păstra secretul. Nu puteam să vorbesc cu nimeni despre cele întâmplate. Ştiu că era ciudat, dar eram măgulită că mă consideră destul de specială, destul de deşteaptă. Şi eram şi curioasă. Şi apoi… a fost rândul meu să fiu iniţiată în grupul Fecioarelor… Mi-a spus să vin în pavilion la miezul nopţii pentru ceremonie.

— În pavilion?

— Ştii tu, e lângă râu, aproape de Paradis.

Mariana încuviinţă din cap.

— Spune mai departe.

— Puţin înainte de ora douăsprezece m-am întâlnit cu Carla şi Diya la hangarul bărcilor şi m-au însoţit – pe râu, într-o barcă.

— O barcă, de ce?

— Aşa se ajunge acolo cel mai uşor; cărarea e năpădită de mărăciniş. Tăcu o vreme, apoi reluă: Celelalte erau deja acolo. Veronica şi Serena stăteau lângă intrarea în pavilion. Purtau măşti, întruchipându-le pe Persefona şi Demetra.

— Dumnezeule mare, gemu şocată Clarissa.

Îi făcu semn lui Zoe să continue.

— Lillian m-a condus în pavilion, unde aştepta profesorul. M-a legat la ochi, apoi mi-a dat să beau *kykeon.* El zicea că-i

doar apă de orz, însă minţea. Tara mi-a spus mai târziu că era amestecată cu GHB – obişnuia să-l cumpere de la Conrad.

Mariana se simţea insuportabil de încordată. Nu voia să asculte mai departe. Dar ştia că n-are de ales.

— Continuă.

— Şi apoi, zise fata, mi-a şoptit la ureche… că o să mor în noaptea aceea şi o să renasc în zori. Şi a luat un cuţit, mi-a atins gâtul cu el.

— A făcut el asta? întrebă Mariana.

— Nu m-a tăiat, sau aşa ceva. A spus că e doar un sacrificiu ritual. Apoi mi-a scos legătura de la ochi… şi atunci am văzut unde a pus cuţitul… L-a strecurat într-o crăpătură din perete, între două plăci de piatră. Zoe închise ochii o clipă. După aceea mi-e greu să-mi amintesc. Picioarele mi-erau ca piftia, de parcă mă topeam… Şi am plecat din pavilion. Eram printre arbori… în pădure. Unele fete dansau goale… celelalte erau în râu, înotând, însă eu… eu nu voiam să mă dezbrac… Scuturând din cap, murmură: Nu-mi amintesc exact. Dar cumva, m-am rătăcit de ele, şi eram singură, drogată şi speriată… şi… el era acolo.

— Edward Fosca?

— Da, confirmă Zoe, parcă nevrând să-i rostească numele. Am încercat să vorbesc, dar n-am putut. El mă tot săruta… mă atingea, zicea că mă iubeşte. Avea ochii sălbatici… Îmi amintesc ochii lui, erau de nebun. Am încercat să scap… dar n-am putut. Şi atunci a apărut Tara, şi au început să se sărute, şi, cumva, am izbutit să scap… am fugit printre arbori… am tot fugit… Cu fruntea plecată, rămase tăcută un moment, apoi spuse: Am tot fugit… am scăpat.

— Ce s-a întâmplat după aceea? o îmboldi Mariana.

Zoe ridică din umeri.

— Nimic. N-am mai vorbit cu fetele despre asta… În afară de Tara.

— Şi profesorul Fosca?

— S-a purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aşa că la rândul meu am încercat să pretind că totul era în regulă. Dar apoi Tara a venit în camera mea în seara aceea… Mi-a spus că

el a amenințat-o că o omoară. N-am văzut-o niciodată pe Tara așa de speriată. Era îngrozită!

— Draga mea, ar fi trebuit să alertezi colegiul, interveni Clarissa. Ar fi trebuit să spui cuiva. Ar fi trebuit vii la mine.

— M-ai fi crezut, Clarissa? E o poveste așa de nebunească. E cuvântul meu împotriva cuvântului lui.

Mariana încuviință din cap, simțindu-se în pragul lacrimilor. Voia să-și tragă nepoata spre ea și s-o țină în brațe.

Dar mai întâi era ceva ce trebuia să știe.

— Zoe, de ce acum? De ce ne spui asta acum?

O vreme, Zoe nu spuse nimic. Se duse la fotoliul pe care atârna jacheta ei, uscându-se la foc, și vârî mâna în buzunar.

Scoase o ilustrată umedă, pătată de ploaie.

O lăsă să cadă în poala Marianei.

— Pentru că am primit și eu una.

3

Mariana se uită la ilustrata din poală.

Reproducea un tablou rococo sumbru – Ifigenia era pe pat, goală, iar Agamemnon se furişa în spatele ei, ridicând un cuţit. Pe spate era ceva scris în greaca veche. Nu se osteni să-i ceară Clarissei să traducă. N-avea rost.

Trebuia să fie tare, pentru Zoe. Trebuia să gândească limpede şi repede. Îşi alungă toată emoţia din glas.

— Când ai primit asta, Zoe?

— Azi după-masă. Era sub uşa mea.

— Înţeleg. Mariana încuviinţă din cap pentru sine. Asta schimbă lucrurile.

— Nu, nu le schimbă.

— Ba da, le schimbă. Trebuie să te scoatem de aici. Acum. Trebuie să mergem la Londra.

— Slavă Domnului! exclamă Clarissa.

— Nu. Pe chipul lui Zoe apăruse o expresie de încăpăţânare feroce. Nu-s copil. Nu plec nicăieri. Stau aici, cum ai spus, şi o să luptăm. O să-l prindem.

Cât de vulnerabilă arăta, cât de obosită şi nefericită, se gândi Mariana. Evenimentele recente o afectaseră şi o schimbaseră în mod vizibil. Părea într-o stare proastă atât mintal, cât şi fizic. Atât de fragilă, şi totuşi, atât de hotărâtă să meargă mai departe. „Aşa arată curajul”, îşi zise.

Şi Clarissa păru să sesizeze asta. I se adresă fetei pe un ton potolit:

— Zoe, draga mea copilă, curajul tău este lăudabil însă Mariana are dreptate. Trebuie să mergem la poliţie să le spunem tot ce ai povestit acum… Şi apoi trebuie să plecaţi din Cambridge – amândouă. În seara asta.

Zoe se strâmbă şi scutură din cap.

— N-are rost să le spunem poliţiştilor, Clarissa. Vor crede că m-a pus Mariana să-l incriminez pe profesor. E pierdere de timp. N-avem timp. Avem nevoie de *dovezi.*

— Zoe…

— Nu, ascultă. Se întoarse spre mătuşa ei: Hai să căutăm în pavilion, pentru orice eventualitate. Unde l-am văzut că ascunde cuţitul. Şi dacă nu-l găsim… mergem la Londra, bine?

Până ca Mariana să poată răspunde, Clarissa i-o luă înainte.

— Sfinte Dumnezeule, vă căutaţi moartea cu lumânarea?

— Nu, răspunse Zoe. Crimele se petrec întotdeauna noaptea, mai avem câteva ore. Se uită pe fereastră, apoi o privi pe Mariana cu speranţă: Şi ploaia s-a oprit. Se luminează.

— Încă nu, zise Mariana privind la rândul ei afară. Dar se va lumina. După o clipă de gândire se decise Du-te să faci un duş, schimbă-ţi hainele astea ude. Şi ne întâlnim în camera ta peste douăzeci de minute.

— Bine, spuse fata, pârând mulţumită.

Mariana o urmări cum îşi aduna lucrurile.

— Draga mea, te rog să ai grijă.

Zoe încuviinţă din cap şi ieşi. În clipa în care se închise uşa, Clarissa se răsuci spre Mariana. Părea îngrijorată.

— Mariana, trebuie să protestez. Este foarte nesigur ca vreuna dintre voi să se aventureze pe râu aşa…

Mariana clătină din cap.

— N-am de gând s-o las pe Zoe să se apropie de râu. O s-o pun să-şi împacheteze nişte lucruri şi plecăm imediat. Ne ducem la Londra, aşa cum ai zis.

— Domnul fie lăudat, suspină uşurată bătrâna profesoară. E cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci.

— Dar fii foarte atentă. Dacă mi se întâmplă ceva, vreau să te duci la poliţie, bine? Trebuie să le spui toate astea, tot ce a spus Zoe. Ai înţeles?

Clarissa dădu din cap aprobator. Părea profund mâhnită.

— Aş vrea ca voi două să vă duceţi la poliţie în clipa asta.

— Zoe are dreptate – n-are rost, inspectorul Sangha nici măcar n-o să vrea să mă asculte. Dar pe tine o să te asculte.

Clarissa nu spuse nimic. Doar oftă şi-şi aţinti privirea asupra focului.

— Te sun de la Londra, îi promise Mariana.

Nicio reacţie. Clarissa nu părea nici măcar s-o fi auzit.

Mariana era dezamăgită. Se aşteptase la mai mult. Se

aşteptase ca fosta ei profesoară să fie ca o stâncă, dar era clar că acea tragedie o copleşise. Ca şi când ar fi îmbătrânit dintr-odată, părea împuţinată, mică şi fragilă.

N-ar fi fost de niciun folos, îşi dădu seama. Orice teroare aveau în faţă ea şi Zoe, trebuiau s-o înfrunte singure.

O sărută cu duioşie pe Clarissa în semn de bun-rămas, apoi o lăsă acolo, lângă foc.

4

În timp ce traversa curtea spre camera lui Zoe, Mariana se gândea la lucruri practice. Aveau să împacheteze rapid şi apoi, fără să fie văzute, aveau să se furişeze afară din colegiu pe poarta din spate. Un taxi până la gară; trenul până la King's Cross. Apoi – şi inima îi crescu la acest gând – aveau să fie acasă, în siguranţă şi tefere în căsuţa cea galbenă.

Urcă treptele de piatră spre camera lui Zoe. Era goală; fata trebuia să fie în sala de duş de la parter.

În acel moment îi sună telefonul. Era Fred.

După o scurtă ezitare, răspunse.

— Alo?

— Mariana, eu sunt. Fred părea neliniştit. Trebuie să vorbesc cu tine. E important.

— Acum nu e momentul potrivit. Cred că ne-am spus aseară tot ce era de spus.

— Nu-i vorba despre aseară. Ascultă-mă cu atenţie, Vorbesc serios. Am o presimţire… despre *tine*.

— Fred, n-am timp…

— Ştiu că nu crezi, dar e adevărat. Eşti în mare primejdie. Chiar acum, în *secunda* asta. Oriunde ai fi, ieşi naibii de acolo. Pleacă. Fugi…

Exasperată, Mariana închise. Avea destule pe cap şi fără aiurelile lui Fred. Deja fusese neliniştită; acum se simţea mult mai rău.

De ce întârzia Zoe?

În aşteptare, se plimbă prin încăpere fără astâmpăr. Ochii îi rătăceau în jur, poposind pe lucrurile fetei: o poză din copilărie în ramă de argint; o poză cu Zoe ca domnişoară de onoare la nunta ei; tot soiul de talismane şi zorzoane, pietre şi cristale culese în vacanţele din străinătate; alte amintiri din copilărie pe care Zoe le căra după ea de când era mică – cum ar fi vechea şi jerpelita Zebră, cocoţată în echilibru fragil pe perna ei.

Acest talmeş-balmeş de vechituri o emoţionă până la

lacrimi. Şi-o aminti brusc pe Zoe, copiliţă, în genunchi lângă pat, cu mânuţele lipite în rugăciune. „Doamne, binecuvânteaz-o pe Mariana, Doamne, binecuvântează-l pe Sebastian, Doamne, binecuvântează-l pe bunicul, Doamne, binecuvânteaz-o pe Zebră” – şi aşa mai departe, inclusiv oameni ale căror nume nici măcar nu le ştia, ca femeia nefericită din staţia de autobuz sau bărbatul din librărie care era răcit. Mariana obişnuia să privească cu tandreţe acest ritual copilăresc, însă nicio clipă nu crezuse în ceea ce făcea Zoe. Mariana nu credea într-un Dumnezeu la care puteai să ajungi atât de uşor – sau a cărui inimă nemiloasă ar fi fost mişcată de rugăciunile unei copiliţe.

Acum însă, dintr-odată, simţi că i se tăiau genunchii, că i se îndoiau, ca şi cum ar fi fost îmbrâncită din spate de o forţă nevăzută. Se prăbuşi pe podea, încleştându-şi mâinile una de alta, şi îşi aplecă fruntea în rugăciune.

Însă Mariana nu se ruga la Dumnezeu sau la Iisus, nici măcar la Sebastian.

Se ruga la câteva coloane de piatră murdare, roase de vreme, de pe un deal, profilate pe un cer strălucitor, fără păsări.

Se ruga la o zeiţă.

— Iartă-mă, şopti. Pentru orice am făcut – orice o fi ceea ce am făcut – ca să te ofensez. L-ai luat pe Sebastian. Asta-i destul. Te implor, n-o lua pe Zoe. Te rog n-o să te las. O să…

Se opri, brusc stingherită, jenată de vorbele care îi ieşeau din gură. Se simţea mai mult decât un pic nebună – ca un copil smintit care se târguieşte cu universul.

Şi totuşi, undeva în adâncul sufletului, era conştientă că ajunsese în fine în punctul spre care duseseră toate acestea: mult amânata, dar inevitabila confruntare, răfuiala sa cu Fecioara.

Cu mişcări încete, se ridică în picioare.

În acel moment, Zebra se rostogoli de pe pernă, căzu din pat şi ateriză pe podea.

Ridică jucăria şi o puse înapoi pe pernă. Atunci observă că Zebra avea cusătura de pe burtă destrămată; lipseau trei

împunsături. Şi ceva se iţea din umplutură.

Şovăi. Apoi, fără să ştie prea bine ce făcea, trase afară obiectul. Se uită la el. Erau hârtii, îndoite de mai multe ori, ascunse în jucăria de pluş.

Se simţea ca o trădătoare, dar trebuia să vadă ce era acolo. Trebuia să ştie.

Le despături cu grijă şi constată că era un fel de scrisoare bătută la maşină.

Se aşeză pe pat şi începu să citească.

5

Şi apoi, într-o zi, mama a plecat.

Nu-mi amintesc exact momentul, sau ultimul bun-rămas, dar trebuie să fi fost unul. Nu-mi amintesc să fi fost nici tata acolo – trebuie să fi fost pe câmp când ea a evadat.

Până la urmă, n-a trimis niciodată după mine, ştii. De fapt, n-am mai văzut-o niciodată.

În seara în care a plecat m-am dus sus, în camera mea, şi m-am aşezat la biroul meu mic – am scris în jurnal ore în şir. Când am terminat n-am recitit cele scrise.

Şi n-am mai scris niciodată în acel jurnal. L-am pus într-o cutie şi l-am ascuns împreună cu alte lucruri pe care voiam să le uit.

Dar astăzi l-am scos pentru prima oară şi l-am citit – în întregime.

Mă rog, aproape în întregime…

Vezi tu, lipsesc două pagini.

Două pagini rupte.

Au fost distruse din pricină că erau periculoase. De ce? Pentru că spuneau cu totul altă poveste.

Asta e în ordine, presupun. Fiecare poveste poate să suporte o mică schimbare.

Mi-aş dori să pot schimba următorii ani la fermă… să-i schimb sau să-i uit.

Durerea, spaima, umilinţa – pe zi ce trecea, eram tot mai hotărât să evadez. „Într-o zi o să fug. O să fiu în siguranţă. O să fiu fericit. O să fiu iubit.”

Îmi repetam asta, iar şi iar, în aşternut, noaptea. A devenit mantra mea în vremurile grele. Mai mult decât atât, a devenit vocaţia mea.

M-a condus la tine.

N-aş fi crezut că sunt în stare – de iubire, vreau să zic. Nu cunoşteam decât ura. Mă tem aşa de tare c-o să te urăsc şi pe tine într-o zi! Dar înainte să-ţi fac vreun rău o să întorc cuţitul împotriva mea şi o să mi-l înfig adânc în inimă.

Te iubesc, Zoe.

Iată de ce scriu asta.

Vreau să mă vezi aşa cum sunt. Şi apoi? O să mă ierţi, nu-i aşa? O să-mi săruţi toate rănile şi o să le faci bine. Eşti soarta mea, ştii asta, nu? Poate că încă n-o crezi. Dar eu am ştiut-o de la bun început. Am avut o presimţire – din clipa în care te-am văzut, am ştiut.

Ai fost atât de sfioasă la început, atât de neîncrezătoare. A trebuit să ademenesc încetul cu încetul iubirea din tine. Dar eu sunt, mai presus de toate, răbdător.

Vom fi împreună, îţi jur, într-o zi, după ce planul meu va fi adus la îndeplinire. Ideea mea minunată, genială.

Trebuie să te previn, implică sânge – şi sacrificiu.

O să-ţi explic când vom fi singuri. Până atunci, nu-ţi pierde credinţa.

Al tău,
pe vecie…

X

6

Mariana lăsă scrisoarea în poală.

Se uită lung la ea.

Îi era greu să gândească – greu să respire; ca şi cum ar fi fost scos tot aerul din ea, ca şi cum ar fi fost lovită de mai multe ori cu pumnul în stomac. Nu înţelegea ce citise. Ce însemna hârtia aceea monstruoasă?

N-avea sens. Nu credea că este real – nu voia să creadă. Nu putea să însemne ceea ce gândea ea. Nu putea să fie asta. Şi totuşi era singura concluzie care putea fi trasă, oricât ar fi fost de inacceptabilă sau lipsită de sens – sau înspăimântătoare.

Edward Fosca era autorul acelei scrisori de dragoste din iad, iar destinatara era Zoe.

Scutură din cap. Nu, nu Zoe, Zoe *a ei.* Nu credea nici în ruptul capului că Zoe ar fi putut să aibă o relaţie cu *monstrul* acela…

Apoi îşi aminti brusc expresia ciudată a fetei când îl privea fix pe Fosca în partea cealaltă a curţii. O expresie pe care ea o luase drept teamă. Şi dacă era ceva mai complicat?

Şi dacă, de la bun început, Mariana văzuse totul dintr-un unghi greşit, privind de-a dreptul pe dos? Şi dacă…

Paşi – urcând treptele.

Mariana încremeni. Nu ştia ce să facă – trebuia să spună ceva, să facă ceva. Dar nu acum, nu aşa; trebuia mai întâi să se gândească.

Înşfăcă scrisoarea şi o vârî în buzunar tocmai când Zoe apărea în prag.

— Scuze, Mariana. M-am grăbit cât am putut de mult. Zoe intră zâmbitoare. Avea obrajii îmbujoraţi şi părul ud. Purta un halat şi ţinea în mână două prosoape. Stai un pic să mă îmbrac, îi zise. O secundă.

Mariana nu spuse nimic. Zoe se îmbrăcă, şi acea fulgerare de goliciune – acea piele tânără, netedă – îi aminti pentru o clipă de fetiţa cea frumoasă pe care o iubea, de acel copil drăgălaş, nevinovat. Unde dispăruse? Ce se întâmplase?

Lacrimile care i se scurgeau acum pe obraji nu erau sentimentale, ci lacrimi de neliniște, de durere fizică, ca și cum cineva ar fi pălmuit-o pe obraz. Se întoarse cu spatele și-și șterse repede ochii.

— Sunt gata, anunță Zoe. Mergem?

— Mergem? Mariana se uită la ea fără nicio expresie. Unde?

— La pavilion, desigur. Să căutăm cuțitul.

— Ce? A…

Zoe o privi surprinsă.

— Te simți bine?

Mariana încuviință din cap încet. Toate speranțele de evadare, toate gândurile de a fugi la Londra cu Zoe i se șterseseră din minte. N-avea unde să meargă, unde să fugă. Nu mai avea.

— Da, zise.

Ca o somnambulă, o urmă pe Zoe pe trepte în jos și de-a curmezișul curții. Ploaia se oprise; nori plumburii, apăsători, se învălmășeau deasupra capetelor lor, zvârcolindu-se și învârtejindu-se în vânt.

— Ar trebui să mergem pe râu, sugeră Zoe. E cea mai ușoară cale.

Mariana se mulțumi să dea aprobator din cap.

— Știu să mânuiesc ghionderul, se lăudă fata. Nu sunt la fel de pricepută ca Sebastian, dar mă descurc.

Cu același gest de confirmare, Mariana o urmă spre râu.

În dreptul hangarului, șapte bărci cu fundul plat scârțâiau pe apă, legate cu lanțuri de mal. Zoe luă unul dintre ghionderele rezemate de perete, așteptă ca mătușa ei să urce într-o barcă, apoi desprinse lanțul greu, lăsându-l pe mal.

Mariana se așeză pe banca joasă de lemn; era umedă de la ploaie, însă ea aproape că nu observă.

— N-o să dureze mult, spuse Zoe în timp ce împingea în ghionder, îndepărtându-le de mal.

Apoi ridică mult prăjina și o înfipse în apă; călătoria lor începu.

Nu erau singure, Mariana o știuse din primul moment.

Simţea că erau urmărite, dar se împotrivi cât putu tentaţiei de a privi peste umăr. Când, în cele din urmă, întoarse capul, întocmai aşa cum se aşteptase, zări în depărtare silueta unui bărbat care dispăru după un copac.

Îşi spuse că probabil imaginaţia îi juca feste. Pentru că nu era cel care se aşteptase să fie – nu era Edward Fosca.

Era Fred.

7

Aşa cum prevăzuse Zoe, înaintau repede. Curând lăsară în urmă colegiile şi fură înconjurate de câmpuri largi pe ambele părţi ale râului – un peisaj care supravieţuise neschimbat de secole întregi.

Pe pajişte păşteau câteva vaci negre. Mirosea a umezeală şi a stejar care se descompune, a noroi. Mariana simţea fumul de la un foc făcut pe undeva, mirosul încins de frunze ude care ard.

De pe râu se ridica un strat subţire de ceaţă care se răsucea în jurul lui Zoe în timp ce împingea în ghionder. Era atât de frumoasă cum stătea acolo, cu părul fluturând în vânt, cu privirea în zare! Semăna cu Lady of Shalott în ultima ei călătorie damnată.

Mariana încerca să gândească, însă îi era greu. Şi cu fiecare bufnitură înfundată a prăjinii în albia râului şi cu fiecare salt înainte al bărcii pe apă, ştia că timpul se apropia de sfârşit. Curând aveau să ajungă la pavilion.

Şi atunci ce avea să se întâmple?

Simţea scrisoarea arzând în buzunar – ştia că trebuia să-i dea de rost.

Dar probabil că se înşela. Era necesar să se înşele.

— Eşti foarte tăcută, observă Zoe. La ce te gândeşti?

Mariana ridică privirea. Încercă să vorbească, dar nu-şi găsi vocea. Peste câteva clipe reuşi să murmure:

— La nimic.

— Ajungem acolo repede.

Zoe arătă spre cotul râului.

Mariana se răsuci să privească.

— Oh…

Spre surprinderea ei, pe apă se ivise o lebădă. Luneca fără efort spre ea, cu penele de un alb murdar unduind alene în vânt. Când se apropie de barcă, lebăda îşi întoarse capul lunguieţ şi o privi, aţintindu-şi ochii negri în ochii Marianei.

Pe şira spinării îi trecu un fior. Se uită în altă parte.

Când se întoarse iar, lebăda dispăruse.

— Am ajuns, zise Zoe. Uite.

Mariana văzu pavilionul pe mal. Nu era o clădire mare – patru coloane de piatră sprijineau un acoperiş înclinat. Iniţial albă, fusese decolorată de două secole de ploaie şi vânt necurmate, care o pătaseră în auriu şi verde cu rugină şi alge.

Era un loc straniu pentru o construcţie destinată îndeobşte momentelor de plăcere – izolat, la malul apei, înconjurat de pădure şi mlaştină. Zoe şi Mariana plutiră pe alături, dincolo de irişii sălbatici care creşteau în apă şi trandafirii căţărători plini de spini care astupau poteca.

Fata mână barca spre mal şi înfipse ghionderul adânc în mâlul de pe fundul râului, ancorând-o la marginea albiei.

Urcă apoi pe uscat şi întinse mâna să-şi ajute mătuşa, însă Mariana nu i-o prinse. Nu putea suferi s-o atingă.

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Zoe. Te porţi ciudat.

Fără să răspundă, Mariana trecu anevoie din barcă pe malul plin de iarbă şi o urmă spre pavilion.

Se opri afară şi ridică privirea spre el.

Avea o stemă deasupra intrării, săpată în piatră – emblema unei lebede în furtună.

Mariana îngheţă văzând-o. Se uită la ea un moment. Dar apoi merse mai departe.

O urmă pe Zoe înăuntru.

8

În pavilion erau două ferestre în zidul de piatră, dând spre râu, şi o banchetă de piatră sub ele. Zoe făcu semn spre pădurea verde aflată nu foarte departe.

— Acolo au găsit cadavrul Tarei – printre arbori, lângă mlaştină. O să-ţi arăt. Apoi îngenunche şi se uită sub banchetă. Şi aici a pus el cuţitul. Înăuntru… Îşi strecură braţul în spaţiul dintre două plăci de piatră, iar în clipa următoare exclamă triumfător: Aha!

Când îşi trase braţul înapoi, în mâna ei se afla un cuţit. Avea vreo douăzeci de centimetri. Cu câteva pete roşii de rugină – sau de sânge uscat.

Sub privirea şocată a Marianei, îşi încleştă degetele pe mâner, ţinându-l cu un aer de familiaritate, după care se ridică şi întoarse cuţitul spre mătuşa ei.

Se uita la Mariana fără să clipească, cu întuneric izvorând din ochii ei albaştri.

— Haide, îi zise. Mergem la o plimbare.

— Poftim?

— Pe acolo, printre arbori. Să mergem.

— Aşteaptă. Opreşte-te. Mariana clătină din cap. Asta nu eşti tu.

— Ce?

— Asta nu eşti tu, Zoe. Asta e *el*.

— Ce tot spui?

— Ascultă. *Ştiu*. Am găsit scrisoarea.

— Ce scrisoare?

Drept răspuns, Mariana scoase foile din buzunar, le despături şi i le arătă.

— Această scrisoare.

Un moment, Zoe nu spuse nimic. Nicio reacţie emoţională. Doar o privire goală.

— Ai citit-o?

— N-am vrut s-o găsesc. A fost un accident…

— Ai *citit-o?*

Mariana încuviinţă din cap şi şopti:

— Da.

Prin ochii lui Zoe trecu un fulger de mânie.

— N-aveai dreptul!

Mariana o privi lung.

— Zoe. Nu înţeleg. Asta… asta nu înseamnă… nu-i cu putinţă să însemne…

— Ce? Ce nu-i cu putinţă să însemne?

Mariana se trudi să găsească vorbele.

— Că ai avut ceva de-a face cu acele crime… că tu şi *el*… sunteţi cumva într-o relaţie…

— M-a iubit. Ne iubeam…

— Nu, Zoe. Asta e important. O spun pentru că te iubesc. Eşti victimă. În ciuda a orice ai crede, *n-a fost iubire*…

Zoe încercă s-o întrerupă, însă Mariana n-o lăsă. Vorbi mai departe.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta. Ştiu că tu crezi că a fost profund romantic, dar orice o fi fost ceea ce ţi-a dat el, n-a fost iubire. Edward Fosca nu-i în stare de iubire. Are prea multe probleme, e prea primejdios…

— Edward Fosca? Zoe se uită la ea uimită. Crezi că Edward Fosca a scris scrisoarea? Şi că de aceea am ţinut-o în siguranţă, ascunsă în camera mea? Îşi scutură capul cu dispreţ. N-a scris-o *el*.

— Atunci cine?

Brusc, soarele se târî într-un nor şi timpul păru că-şi încetineşte trecerea. Mariana auzea primii stropi de ploaie răpăind pe pervazul de piatră al pavilionului şi o bufniţă huhurând undeva, departe. Şi, în acest spaţiu fără timp, îşi dădu seama că ştia deja ce era pe cale să spună Zoe, şi poate că la un anumit nivel ştiuse întotdeauna.

Apoi soarele se ivi din nou – timpul se prinse singur din urmă cu o smucitură bruscă. Mariana repetă întrebarea.

— Cine a scris scrisoarea, Zoe?

Zoe se uită la ea cu ochii plini de lacrimi. Rosti în şoaptă:

— Sebastian, desigur.

PARTEA A ŞASEA

S-a spus şi-am auzit de multe ori
Că roade sufletul adânc durerea
Şi-l face temător şi-l micşorează;
Gândeşte-te-aşadar la răzbunare şi nu plânge.{10}

William Shakespeare, *Henric al VI-lea,* partea a II-a

1

Mariana şi Zoe se priveau în tăcere.

Norii se spărseseră, Mariana auzea şi mirosea ploaia care izbea noroiul de afară. Vedea stropii spărgând oglindirea în râu a arborilor care tremurau, se zguduiau. În cele din urmă rupse tăcerea.

— Minţi.

— Nu, spuse Zoe clătinând din cap. Nu mint. Sebastian a scris scrisoarea. Mi-a scris-o mie.

— Nu-i adevărat. El… Mariana se strădui să-şi găsească vorbele. Sebastian n-a scris asta.

— Sigur că a scris-o. Trezeşte-te. Eşti aşa de oarbă. Mariana!

Mariana se holba neajutorată la paginile din mâna ei.

— Tu… şi Sebastian…

Incapabilă să sfârşească propoziţia, ridică disperată privirea spre Zoe, sperând că o să-i fie milă de ea.

Însă Zoe nu simţea milă decât pentru sine, şi ochii ei scăpărară plini de lacrimi.

— L-am iubit, Mariana. L-am iubit…

— Nu. Nu…

— E adevărat. Am fost îndrăgostită de Sebastian de când mă ştiu – încă de când eram micuţă. Şi el mă iubea pe mine.

— Zoe, încetează. Te rog…

— Trebuie să înfrunţi asta. Acum. Deschide ochii. Eram amanţi. Eram amanţi încă din acea excursie în Grecia. Când am împlinit cincisprezece ani, la Atena, îţi aminteşti? Sebastian m-a dus în livada de măslini de lângă casă – a făcut dragoste cu mine acolo, pe pământul gol.

— Nu. Marianei îi venea să râdă, dar era prea îngreţoşată ca să râdă. Era groaznic. Minţi…

— Nu, *tu* minţi, te minţi pe tine însăţi. De aceea e o asemenea harababură în tine, pentru că în adâncul sufletului ştii adevărul. Totul a fost o aiureală. Sebastian nu te-a iubit niciodată pe *tine*. Pe mine mă iubea – întotdeauna pe mine. S-

a însurat cu tine doar ca să poată fi în preajma mea… şi pentru *bani,* fireşte. Ştii asta, nu?

Mariana clătină din cap.

— Nu… nu pot să ascult aşa ceva.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din pavilion. Continuă să meargă. Apoi o luă la fugă.

2

— Mariana! strigă Zoe în urma ei. Unde te duci? Nu poţi să fugi. Nu mai poţi.

Fără s-o ia în seamă, Mariana fugi mai departe. Zoe se luă după ea.

Norii întunecaţi de deasupra erau zguduiţi de tunete, şi dintr-odată izbucni un fulger uriaş. Cerul era aproape verde. Apoi se deschiseră bolţile. Ploaia începu să cadă aprig, izbind pământul, făcând să clocotească faţa râului.

Mariana alerga prin pădure. Era o întunecime mohorâtă printre arbori. Pământul era plin de apă, lipicios, cu un iz umed. Crengile încâlcite ale copacilor erau acoperite de pânze de păianjen întreţesute, cu muşte şi alte insecte mumificate atârnând de firele de mătase de deasupra capului ei.

Zoe venea după ea, provocând-o, şi vocea îi reverbera printre copaci.

— Într-o zi, bunicul ne-a prins în livada de măslini. Ne-a ameninţat că o să-ţi spună, aşa că Sebastian a trebuit să-l omoare. Apoi bunicul ţi-a lăsat toţi banii ăia… atât de mulţi bani… Sebastian era fascinat, trebuia să pună mâna pe ei. Îi voia pentru mine, pentru el – pentru noi. Dar tu ne stăteai în cale…

Crengile se agăţau de Mariana în timp ce se lupta să treacă, sfâşiindu-i şi zgâriindu-i mâinile şi braţele.

O auzea pe Zoe aproape în spatele ei, năvălind zgomotos printre arbori ca o Furie răzbunătoare. Şi vorbea tot timpul.

— Sebastian a zis că, dacă ţi se întâmplă ceva, el o să fie primul suspect. „Ne trebuie ceva care să abată atenţia, *ca într-un truc de magie”,* a zis. Îţi aminteşti trucurile pe care le făcea pentru mine când eram mică? „Trebuie să-i facem pe toţi să se uite la obiectul greşit – şi în direcţia greşită.” I-am spus de profesorul Fosca şi Fecioare, şi de aici i-a venit ideea. I-a crescut în minte ca o floare frumoasă, a zis el. Avea un fel de a vorbi atât de poetic, îţi aminteşti? A pus la cale fiecare amănunt. Şi era frumos. Era perfect. Dar apoi… l-ai luat cu

tine şi nu s-a mai întors. Sebastian n-a vrut să meargă pe insula Naxos. Tu l-ai silit. Tu eşti de vină pentru moartea lui.

— Nu, şopti Mariana. Nu-i cinstit…

— Ba da, este, şuieră Zoe. L-ai omorât. *Şi m-ai omorât şi pe mine.*

Dintr-odată, arborii se răriră în faţa lor. Ajunseseră într-un luminiş, iar în faţa lor se întindea mlaştina. Era o baltă mare de apă verde şi limpede, năpădită de buruieni şi mărăciniş. Un arbore căzut, despicat, putrezea încet, acoperit de muşchi verde-gălbui şi înconjurat de ciuperci otrăvitoare cu buline.

Se simţea un miros ciudat de descompunere, duhoarea izvorând din ceva împuţit şi putred – să fi fost apa stătătoare?

Sau era moartea?

Zoe se uita fix la Mariana, gâfâind, cu cuţitul în mână Avea ochii roşii şi plini de lacrimi.

— Când a murit, a fost ca şi cum aş fi fost înjunghiată în măruntaie. Nu ştiam ce să fac cu toată furia mea, cu toată durerea… Apoi, într-o zi, am înţeles, am văzut. Trebuia să aduc eu la îndeplinire planul lui Sebastian în locul lui, întocmai aşa cum voia. Era ultimul lucru pe care puteam să-l fac pentru el. În cinstea lui şi a amintirii lui, şi să mă răzbun.

Mariana se holba la ea, nevenindu-i să creadă. Cu greu îşi găsi vocea. Bâigui:

— Ce-ai făcut, Zoe?

— Nu *eu.* El. A fost întru totul *Sebastian*… N-am făcut decât ce mi-a spus el să fac. Am făcut-o de plăcere: am copiat citatele pe care le-a ales el, am plantat ilustratele aşa cum a spus el, am subliniat pasajele în cartea lui Fosca. Când am avut o şedinţă de îndrumare, m-am prefăcut că mă duc la baie şi am pus câteva fire de păr de-ale Tarei în fundul şifonierului lui Fosca… am pus acolo şi câţiva stropi din sângele ei. Poliţiştii încă nu le-au găsit, dar o să le găsească.

— Edward Fosca e nevinovat? I-ai înscenat totul?

— Nu. Zoe clătină din cap. Tu i-ai făcut înscenarea, Mariana. Sebastian a spus că nu trebuie decât să-ţi creez impresia că mă tem de Fosca. Tu ai făcut restul. Asta a fost partea cea mai distractivă a întregului spectacol: să te văd

cum faci pe detectivul. Adăugă zâmbind: Tu nu eşti detectivul… Eşti *victima.*

Mariana se uită în ochii lui Zoe în vreme ce toate piesele se aşezau la locul lor în mintea ei, astfel că nu mai putea să evite adevărul cumplit. Există în tragedia greacă un cuvânt pentru acest moment: *anagnorisis* – recunoaşterea, momentul în care eroul vede în cele din urma adevărul şi înţelege că a fost tot timpul acolo, în faţa sa. Mariana se tot întrebase cum este un astfel de moment. Acum ştia.

— Le-ai omorât pe fetele acelea. Cum ai putut?

— Fecioarele n-au fost niciodată importante, Mariana, erau doar o diversiune. O pistă falsă, asta a zis Sebastian. Zoe ridică din umeri. Cu Tara a fost… greu. Dar Sebastian a spus că era un sacrificiu pe care trebuia să-l fac. A avut dreptate. A fost, într-un fel, o uşurare.

— O uşurare?

— Să mă văd pe mine, în sfârşit, limpede. Acum ştiu cine sunt. Sunt precum Clitemnestra, ştii? Sau Medeea. Din asta sunt făcută.

— Nu. Nu, te înşeli. Nemaisuportând s-o vadă, Mariana se întoarse cu spatele. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu eşti o zeiţă, Zoe. Eşti un monstru.

— Dacă sunt, Sebastian m-a făcut aşa. Şi tu ai contribuit la asta.

În acea clipă, Mariana simţi brusc o forţă venită din spate.

Fu aruncată la pământ, cu Zoe în spinare. Mariana se luptă să scape, dar tânăra îşi folosi toată greutatea, ţintuind-o în noroi. Pământul era rece şi ud pe faţa ei. Atunci o auzi pe Zoe şoptindu-i la ureche:

— Mâine, când îţi vor găsi cadavrul, o să-i spun inspectorului că am încercat să te opresc, că te-am implorat să nu cercetezi singură pavilionul, dar ai ţinut morţiş. Clarissa o să-i spună povestea mea despre profesorul Fosca; îi vor percheziţiona locuinţa, vor găsi dovezile pe care le-am pus acolo…

Se dădu jos de pe Mariana şi o întoarse pe spate. Stătea aplecată deasupra ei, ridicând cuţitul. Avea ochii sălbatici,

monstruoşi.

— Şi vei rămâne în amintire ca încă una dintre victimele lui Edward Fosca. Victima numărul patru. Nimeni n-o să ghicească vreodată adevărul… că *noi* te-am omorât – *Sebastian şi cu mine.*

Ridică arma mai sus… gata să lovească…

Fără să ştie cum. Mariana îşi regăsi puterea. Întinse mâna şi înşfăcă braţul lui Zoe. Se luptară un moment, până ce Mariana smuci braţul tinerei cu toată forţa, făcând-o să scape cuţitul…

Acesta îi zbură din mână şi şuieră prin aer, dispărând cu o bufnitură în iarba din apropiere.

Zoe sări în picioare cu un ţipăt şi fugi să-l caute.

În acest timp, Mariana se ridică şi văzu pe cineva ieşind dintre arbori.

Era Fred.

Venea zorit, cu un aer preocupat. N-o văzuse pe Zoe îngenuncheată în iarbă, şi Mariana încercă să-l avertizeze.

— Fred, stai. Stai…

Însă Fred nu se opri şi ajunse repede la ea.

— Eşti bine? Te-am urmărit, eram îngrijorat şi…

Dincolo de umărul lui, Mariana o văzu pe Zoe ridicându-se cu cuţitul în mână. Ţipă din răsputeri:

— Fred!

Prea târziu însă. Zoe înfipse cuţitul adânc în spinarea lui. Cu ochii măriţi, se uită la Mariana şocat.

Se prăbuşi şi rămase acolo, fără să mai mişte. De sub el se lăţea o baltă de sânge. Zoe îl împunse cu cuţitul, să vadă dacă era mort. Nu părea convinsă.

Fără să se gândească, Mariana cuprinse în palmă o piatră tare, rece, scufundată în noroi şi o trase afară.

Se împletici până la Zoe, care era aplecată peste trupul lui Fred.

Tocmai când fata era pe cale să înfigă cuţitul în pieptul lui, Mariana o izbi cu piatra în ceafă.

Lovitura o azvârli într-o parte; căzu alunecând în noroi, apoi ateriză pe burtă, peste cuţit.

Rămase neclintită un moment. Mariana crezu că murise.

Apoi însă, cu un mârâit de animal, Zoe se răsuci pe spate. Zăcea acolo, o făptură rănită, cu ochii mari, speriaţi. Văzu cuţitul înfipt în piept…

Şi începu să urle.

Nu se oprea din urlat: era isterică, urla de durere, frică şi oroare – urletele unui copil îngrozit.

Pentru prima dată în viaţă, Mariana nu se duse să-şi ajute nepoata. În loc de asta, îşi scoase telefonul şi sună la poliţie.

Tot timpul, Zoe urlă, urlă… până ce urletele ei se contopiră cu vaierul sirenei care se apropia.

3

Zoe fu dusă cu ambulanţa, însoţită de doi poliţişti înarmaţi.

Escorta nu era necesară, pentru că ea regresase la copilărie: o copiliţă speriată, lipsită de apărare. Cu toate acestea, Zoe fusese arestată sub acuzaţia de tentativă de crimă; aveau să urmeze şi altele. Doar tentativă de crimă, deoarece Fred supravieţuise atacului, la limită. Era rănit foarte grav şi fusese dus la spital cu altă ambulanţă.

În stare de şoc, Mariana stătea pe o bancă de pe malul râului. Avea mâinile încleştate pe un pahar cu ceai tare, dulce, pe care i-l turnase inspectorul Sangha, din termosul lui, pentru şoc şi ca ofrandă de pace.

Ploaia se oprise. Acum cerul era senin; norii se topiseră, lăsând doar câţiva funigei cenuşii în lumina palidă. Soarele cobora încet dincolo de arbori şi brăzda cerul cu dâre trandafirii şi aurii.

Mariana duse la buze paharul cald şi sorbi din ceai. O poliţistă încercă s-o consoleze, înconjurând-o cu braţul, însă ea nici nu observă. Cineva îi puse pe genunchi o pătură. Aproape că nu era conştientă de asta. Mintea îi era golită de orice gând în vreme ce ochii îi rătăceau de-a lungul râului – şi atunci văzu lebăda, înota iute pe apă, prinzând viteză.

În timp ce o privea, lebăda îşi desfăcu aripile şi-şi luă zborul. Ochii Marianei o urmăriră în văzduh.

Inspectorul Sangha se aşeză lângă ea pe bancă.

— O să te bucuri să afli că Fosca a fost concediat, îi spuse. A reieşit că se culca cu toate. Morris a mărturisit că îl şantaja, aşa că ai avut dreptate. Cu un pic de noroc, amândoi vor căpăta ceea ce merită.

Când se uită la Mariana, văzu că vorbele lui trecuseră pe lângă ea. I se adresă cu blândeţe:

— Cum te simţi? Ţi-e mai bine?

Mariana îl privi şi clătină din cap. Nu se simţea mai bine; de fapt, se simţea mai rău…

Şi totuşi, ceva era diferit. Ce anume?

Cumva, se simţea vioaie – poate că *trezită* era un cuvânt mai bun: totul părea mai limpede, ca şi cum s-ar fi ridicat ceaţa; culorile erau mai vii, marginile lucrurilor, mai bine definite. Lumea nu mai părea estompată şi cenuşie şi îndepărtată – sub un giulgiu.

Părea din nou vie şi însufleţită şi plină de culoare, udată de ploaia de toamnă şi vibrând de zumzetul etern al naşterii şi morţii.

EPILOG

Multă vreme după aceea, Mariana rămase în stare de şoc.

Întoarsă acasă, îşi făcuse culcuş pe canapeaua de la parter. N-avea să mai poată dormi niciodată în acel pat; patul pe care-l împărţise cu el… bărbatul acela. Nu mai ştia cine fusese. Îl vedea ca pe un fel de străin, un impostor cu care trăise atâţia ani – un actor care dormise în acelaşi pat cu ea şi uneltise s-o omoare.

Cine era el, acea persoană prefăcută? Ce zăcea sub masca lui frumoasă? Oare totul fusese un spectacol?

Acum, că spectacolul se terminase, Mariana trebuia să-şi examineze propriul rol. Ceea ce nu era uşor.

Când închidea ochii, îi era greu să-i vadă limpede trăsăturile. Faţa lui pălea, ca amintirea unui vis, şi în loc se ivea chipul tatălui ei – ochii tatălui ei în locul ochilor lui Sebastian; ca şi cum, în esenţă, ar fi fost aceeaşi persoană.

Ce spusese Ruth… că tatăl era în miezul poveştii ei? Mariana nu înţelesese în acel moment.

Dar acum poate că începea să înţeleagă.

Nu se dusese s-o vadă pe Ruth. Încă nu. Nu era gata să plângă sau să vorbească sau să simtă. Rana era încă prea vie.

Nu-şi reluase nici activitatea cu grupurile de terapie. Cum ar mai fi putut vreodată să ajute altă persoană, sau să dea vreun sfat?

Era pierdută.

Cât despre Zoe… ei bine, nu-şi mai revenise din acea criză de urlete isterice. Supravieţuise înjunghierii, însă asta precipitase o cădere psihică gravă. După arestare încercase de câteva ori să se sinucidă, apoi avusese o criză psihotică masivă.

Fusese declarată inaptă pentru un proces. În cele din urmă fusese internată într-o instituţie securizată, Grove, în nordul Londrei – aceeaşi instituţie la care Mariana îl sfătuise pe Theo să-şi depună candidatura pentru un post.

Şi se dovedi că Theo îi ascultase sfatul. Acum lucra la

Grove, iar Zoe era pacienta lui.

Theo încercase de câteva ori să ia legătura cu ea, în numele lui Zoe. Însă Mariana refuzase să vorbească cu el şi nu-l sunase niciodată.

Ştia ce voia Theo. Voia s-o convingă să stea de vorbă cu nepoata ei. Nu-l învinuia. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi făcut acelaşi lucru. Orice fel de comunicare pozitivă între cele două femei ar fi fost crucială pentru recuperarea lui Zoe.

Însă Mariana trebuia să se gândească la propria-i recuperare.

Nu suporta gândul de a mai discuta vreodată cu Zoe. O îngreţoşa. Pur şi simplu nu putea să suporte.

Nu era vorba de iertare. Oricum, asta nu era ceva ce putea să hotărască Mariana. Ruth spunea întotdeauna că iertarea nu poate fi forţată; e trăită spontan, ca privilegiu, apărând doar atunci când eşti pregătit.

Şi Mariana nu era pregătită. Nu era sigură că avea să fie vreodată.

Simţea atâta mânie, era atât de rănită! Dacă ar fi revăzut-o pe Zoe, nu ştia ce ar fi putut să spună sau să facă; cu siguranţă n-ar fi răspuns de faptele sale. Mai bine să stea deoparte şi s-o lase pe Zoe în voia sorţii ei.

Pe Fred însă îl vizită de câteva ori, în timp ce era în spital. Îi era recunoscătoare. La urma urmei, îi salvase viaţa; n-avea să uite asta niciodată. La început era slăbit, nu putea să vorbească, dar faţa îi era luminată de zâmbet tot timpul cât se afla Mariana acolo. Stăteau într-o tăcere prietenească, şi Mariana se minuna de cât de bine se simţea cu el – cu acest bărbat pe care îl cunoştea atât de puţin. Era prea devreme ca să spună dacă avea să se înfiripe ceva între ei, însă nu mai respingea imediat gândul.

În zilele astea se simţea cu totul altfel în toate privinţele.

Era ca şi cum toate lucrurile pe care le ştiuse vreodată Mariana, sau crezuse în ele, sau în care avusese încredere, căzuseră – lăsând doar un spaţiu gol. Vieţuia în acest limb al vidului, care dură săptămâni, apoi luni…

Până ce, într-o zi, primi o scrisoare de la Theo.

În scrisoare, Theo o ruga încă o dată să se mai gândească la refuzul de a-şi vedea nepoata. Scria despre Zoe cu perspicacitate, cu multă empatie, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra Marianei.

Nu mă pot împiedica să nu simt că ar putea să-ţi fie de folos la fel de mult ca ei şi să-ţi ofere un fel de împăcare. Ştiu că va fi neplăcut, însă cred că ar putea să ajute. Nici nu-mi pot închipui prin ce ai trecut. Zoe începe să se deschidă mai mult şi sunt foarte tulburat de lumea secretă pe care a împărţit-o cu soţul tău decedat. Aud lucruri care sunt cu adevărat înspăimântătoare. Şi trebuie să spun, Mariana, cred că eşti extraordinar de norocoasă să fii în viaţă.

Theo încheia spunând:

Ştiu, nu-i uşor. Dar tot ce-ţi cer este să te gândeşti că la un anumit nivel, şi ea este o victimă.

Acea frază o scoase din minţi pe Mariana. Rupse în bucăţi scrisoarea şi o aruncă la coş.

Însă în noaptea aceea, când închise ochii, îi apăru în minte un chip. Nu chipul lui Sebastian sau al tatălui ei, ci chipul unei fetiţe.

O fată micuţă, speriată, de şase ani.

Chipul lui Zoe.

Ce se întâmplase cu ea? Ce i se făcuse acelui copil? Ce îndurase ea chiar sub nasul Marianei, în umbră, în culise, chiar în spatele scenei?

Mariana o lăsase de izbelişte. Nu reuşise s-o protejeze – nu reuşise nici măcar să *vadă* – şi trebuia să-şi asume răspunderea pentru asta.

Cum de fusese atât de oarbă? Trebuia să ştie. Trebuia să înţeleagă. Trebuia să se confrunte cu asta. Trebuia s-o înfrunte…

Altfel avea să-şi iasă din minţi.

Iată de ce, într-o dimineaţă de februarie cu ninsoare, Mariana se duse în nordul Londrei, la spitalul din Edgware, şi la Grove. Theo o aştepta la recepţie. O salută călduros.

— N-am crezut că o să te văd aici, îi spuse. E ciudată întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Da, presupun că aşa este.

Theo o conduse prin postul de control şi pe coridoarele părăginite ale instituţiei. În timp ce mergeau, o avertiză că Zoe era cu totul altfel decât o văzuse ultima dată.

— Zoe se simte foarte rău, Mariana. O s-o găseşti foarte schimbată. Cred că ar trebui să te pregăteşti.

— Înţeleg.

— Sunt tare bucuros că ai venit. Va fi cu adevărat de ajutor. Vorbeşte adesea despre tine, ştii. A cerut de multe ori să te vadă.

Mariana nu răspunse. Theo o privi pieziş.

— Uite, ştiu că nu poate fi uşor. Nu mă aştept să simţi cea mai mică blândeţe faţă de ea.

„Nu simt”, îşi zise Mariana.

Theo păru să-i citească gândul. Încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Ştiu că a încercat să-ţi facă rău.

— A încercat să mă omoare, Theo.

— Nu cred că e chiar atât de simplu, Mariana. După un moment de şovăire, Theo îi explică: *El* a încercat să te omoare. Ea n-a fost decât reprezentanta lui. Marioneta lui. Era complet controlată de el. Însă asta era doar o parte din ea, ştii? În altă parte a minţii ei încă te iubeşte… şi are nevoie de tine.

Mariana se simţea tot mai neliniştită. Fusese o greşeală să vină aici. Nu era pregătită s-o vadă pe Zoe; nu era pregătită pentru trăirile care o aşteptau şi pentru ce putea să spună ori să facă.

Când ajunseră la biroul lui, Theo făcu semn cu capul spre altă uşă, la capătul coridorului.

— Zoe e în camera de recreere, acolo. Nu-şi doreşte să fie în relaţii amabile cu celelalte, însă o punem întotdeauna să li se alăture în perioadele libere. Se uită la ceas şi se încruntă. Îmi pare tare rău, te deranjează să aştepţi vreo două minute?

Am alt pacient pe care trebuie să-l văd un moment în biroul meu. Apoi o să înlesnesc o întâlnire între tine şi Zoe.

Înainte ca Mariana să poată răspunde, Theo arătă spre banca de lemn lipită de peretele din dreptul biroului său.

— Ia loc, te rog.

Mariana încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Theo deschise uşa biroului. Şi prin deschizătură Mariana zări în fugă o femeie frumoasă, cu părul roşcat, care aştepta uitându-se pe fereastra cu gratii la cerul cenuşiu de afară. Femeia se răsuci şi-i aruncă o privire neîncrezătoare lui Theo, care intră şi închise uşa.

Mariana se uită la bancă, dar nu se aşeză. Merse mai departe, până la uşa din capătul coridorului.

Se opri în faţa ei. Şovăi.

Apoi întinse mâna, apăsă pe clanţă…

Şi intră.

MULŢUMIRI

Am scris cea mai mare parte a acestei cărţi în timpul pandemiei de COVID-19. Am fost foarte recunoscător că am ceva pe care să mă concentrez în timpul acelor luni tare lungi în care am trăit singur în izolare în Londra. Şi am fost recunoscător că pot să evadez din apartamentul meu în această lume din minte – parţial reală, parţial închipuită, un exerciţiu de nostalgie, o încercare de a-mi revedea tinereţea şi un loc pe care îl iubesc.

A fost, de asemenea, nostalgia unui anumit gen de roman, a lecturilor care m-au fermecat în adolescenţă: cărţile poliţiste, enigmele, poveştile cu crime, sau cum vreţi să le ziceţi. Aşa încât primele mulţumiri exprimă imensa recunoştinţă pe care le-o datorez acelor autoare clasice de romane poliţiste, toate femei, care mi-au oferit atâta inspiraţie şi încântare de-a lungul anilor. Acest roman este omagiul meu duios pentru ele: pentru Agatha Christie, Dorothy L. Sayers, Ngaio Marsh, Margaret Millar, Margery Allingham, Josephine Tey, P D. James şi Ruth Rendell.

Nu-i un secret că scrierea celui de-al doilea roman e o probă mult mai grea în comparaţie cu debutul. *Pacienta tăcută* a fost scrisă într-o stare de izolare completă, fără cititori în minte şi neavând nimic de pierdut. Acea carte mi-a schimbat viaţa şi a extins-o exponenţial. Pe de altă parte, cu *Fecioarele* am simţit mult mai multă presiune; totuşi, n-am fost singur de această dată – aveam în jur un grup de oameni incredibil de talentaţi şi străluciţi, care mi-au dat sprijin şi sfaturi. Sunt mult prea mulţi cei cărora trebuie să le mulţumesc, aşa că sper să nu las pe nimeni pe dinafară.

Trebuie să încep prin a-i mulţumi agentului meu, şi prieten drag, Sam Copeland, pentru că a fost un sprijin solid, precum şi un izvor de înţelepciune, umor şi bunătate. La fel, sunt recunoscător echipei eminente şi pline de dăruire de la Rogers, Coleridge & White – Peter Straus, Stephen Edwards, Tristan Kendrick, Sam Coates, Katharina Volckmer şi Honor

Spreckley, ca să-i numesc doar pe câţiva.

Din punct de vedere creativ, lucrul la această carte a fost cea mai plăcută experienţă profesională pe care am avut-o în viaţa mea. Am învăţat foarte mult. Şi mulţumirile mele din inimă sunt adresate excelentului meu redactor din Statele Unite, Ryan Doherty, de la Celadon; iar în Londra, la fel de talentaţilor Emad Akhtar şi Katie Espiner, de la Orion. Colaborarea cu voi toţi a fost o delectare, şi vă sunt recunoscător pentru ajutorul de excepţie. Sper că vom putea lucra împreună întotdeauna.

Îţi mulţumesc, Hal Jensen, pentru observaţiile incredibil de detaliate şi folositoare, precum şi pentru prietenia ta, pentru că mi-ai suportat veşnica obsesie pentru această carte afurisită. Îţi mulţumesc, Nedie Antoniades, pentru tot sprijinul şi pentru că m-ai alinat de multe ori; mă bazez foarte mult pe tine şi ai toată gratitudinea mea. La fel, Ivan Fernandez Soto – îţi mulţumesc pentru Sfânta Lucia şi toate celelalte idei, şi pentru că în ultimii trei ani m-ai ascultat ori de câte ori mai veneam cu câte o întorsătură nebunească a intrigii. Şi un mare mulţumesc, Uma Thurman, pentru toate observaţiile şi ideile grozave, precum şi pentru mesele gătite acasă la New York. Îţi voi fi întotdeauna recunoscător. Şi, Diane Medak, îţi mulţumesc pentru prietenia şi sprijinul tău şi pentru că m-ai lăsat să stau la nesfârşit. Abia aştept să mă întorc.

Domnule profesor Adrian Poole, cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată, vă mulţumesc pentru comentariile atât de folositoare şi pentru ajutorul cu greaca veche; şi, în primul rând, pentru că mi-aţi inspirat dragostea faţă de tragedii. De asemenea, mulţumesc Colegiului Trinity, Cambridge, pentru că m-a primit înapoi cu atâta căldură şi mi-a oferit inspiraţia pentru St. Christopher's College.

Le mulţumesc tuturor minunaţilor mei prieteni de la Celadon – nu-mi pot închipui viaţa fără voi. Jamie Raab şi Deb Futter, vă sunt veşnic recunoscător – şi vă mulţumesc pentru sprijin. Rachel Chou şi Christine Mykityshyn – amândouă sunteţi sclipitoare, şi atât de mult din succesul cărţii dinainte vi se datorează vouă. Vă mulţumesc! De

asemenea, Cecily van Buren-Freedman – comentariile tale au îmbunătăţit cu adevărat cartea şi îţi sunt foarte recunoscător. Tot de la Celadon, mulţumiri lui Anne Twomey, Jennifer Jackson, Jaime Noven, Anna Belle Hindenlang, Clay Smith, Randi Kramer, Heather Orlando-Jerabek, Rebecca Ritchey şi Lauren Dooley. Şi mulţumiri lui Will Staehle pentru coperta fantastică, precum şi lui Jeremy Pink pentru că totul a fost făcut într-un timp-record. De asemenea, un mare mulţumesc echipei de vânzări de la Macmillan – oameni buni, sunteţi pur şi simplu cei mai tari!

De la Orion şi Hachette, aş vrea să-i mulţumesc lui David Shelley pentru tot sprijinul. M-am simţit foarte încurajat şi susţinut de tine; îţi sunt foarte recunoscător. De asemenea, le mulţumesc lui Sarah Benton, Maura Wilding, Lynsey Sutherland, Jen Wilson, Esther Waters, Victoria Laws – vă mulţumesc pentru munca voastră fantastică! Şi mulţumesc, Emma Mitchell şi FMCM, pentru publicitate.

Mulţumiri speciale şi ţie, María Fasce din Madrid, pentru observaţiile tale pătrunzătoare şi utile – şi pentru încurajare.

Mulţumesc, Christine Michaelides, pentru ajutorul la descrieri. Nouăzeci la sută din ele n-au ajuns în carte, însă cel puţin am învăţat ceva! Mulţumesc, Emily Holt, pentru observaţiile foarte utile şi pentru că m-ai încurajat atât de mult. De asemenea, lui Vicky Holt şi tatălui meu, George Michaelides, pentru sprijinul vostru.

Şi un mare mulţumesc fabuloasei Katie Haines. Încă o dată, lucrul cu tine este o încântare. Abia aştept să putem merge din nou la teatru.

Mulţumesc, Tiffany Gassouk, pentru că m-ai făcut să mă simt atât de bine la Paris cât am scris acolo şi pentru că mi-ai oferit atâta încurajare. De asemenea, îţi mulţumesc, Tony Parsons, pentru discuţiile inspiratoare şi sprijin. Îţi sunt foarte recunoscător. Mulţumiri, de asemenea, Anitei Baumann, lui Emily Koch şi Hannah Beckerman pentru încurajare şi sfaturile utile. Şi lui Katie Marsh, prietenă dragă, pentru încurajarea constantă. Mulţumiri, de asemenea, către National Portrait Gallery, pentru ocazia de a vedea portretul tânărului

Tennyson. Şi lui Kam Sangha, pentru nume. În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, îi mulţumesc lui David Fraser.

Edward Fosca e un ucigaș. În privința asta, Mariana n-are nici o îndoială. Dar Fosca e intangibil. Profesor de tragedie greacă la Cambridge, chipeș și charismatic, este adorat de colaboratori și de studenți deopotrivă – mai cu seamă de membrele unei societăți secrete cunoscute drept Fecioarele.

Mariana Andros este o psihoterapeută strălucită, dar aflată la limita echilibrului interior, care devine obsedată de grupul Fecioarelor atunci când o membră a acestuia, prietenă de-a lui Zoe, nepoata ei, este găsită moartă la Cambridge.

Ea însăși absolventă a acelei universități, Mariana bănuiește că dincolo de frumusețea idilică a clopotnițelor și turnurilor, dincolo de tradițiile străvechi se ascunde ceva sinistru. Și ajunge la convingerea că, în pofida alibiului său, Edward este vinovat de crimă. Dar de ce și-ar ucide profesorul una dintre studente? Și de ce revine el mereu la riturile asociate Persefonei, fecioara arhetipală, și la călătoria ei în lumea subterană?

Când e găsit un alt cadavru, obsesia psihoterapeutei de a dovedi vinovăția lui Fosca scapă de sub control, amenințând să-i distrugă credibilitatea și cele mai apropiate relații. Însă Mariana este hotărâtă să-l oprească pe ucigaș cu orice preț, chiar și acela al vieții sale.

„Cel mai important roman de [illegible] merkil universitar de la *Istoria secretă* a Donnei Tartt. Milioanele de cititori care au apreciat *Pacienta tăcută* vor fi încântați să afle că Alex Michaelides ne surprinde iarăși cu o întorsătură de situație imposibil de anticipat."
Tony Parsons

„Al doilea roman al lui Alex Michaelides, îndelung așteptat, a apărut în sfârșit... Premisa *Fecioarelor* este seducătoare, iar firul narativ, irezistibil."
The New York Times

„Un thriller psihologic uluitor... Michaelides e de neoprit."
Publishers Weekly

eBook
virtual project

{1} Dealul Primulelor.

{2} *The Famous Five* – serie de cărți pentru tineret a scriitoarei Enid Blyton.

{3} Districtul financiar al Londrei.

{4} Homer, *Iliada*, traducere de Dan Slușanschi, Editura Humanitas, București, 2012, p. 6.

{5} Piese de teatru de John Webster, Thomas Middleton, respectiv Thomas Kyd.

{6} Royal Air Force – aviația militară britanică.

{7} Aristotel, Poetica, traducere și comentarii de D.M. Pippidi, Editura IRI, București, 1998, p. 81.

{8} Clubul dramatic al amatorilor, departament al Universității din Cambridge.

{9} Veche instituție psihiatrică cu grad înalt de securitate din comitatul Berkshire.

{10} William Shakespeare, *Opere,* vol. 6, traducere de Barbu Solacolu, Editura de Stat pentru Literaturi și Artă, București, 1958; partea a II-a, actul IV, scena 4, p. 274.